

Джоузеф Дилейни

СЕДМИЯТ СИН

ВТОРА КНИГА ОТ ПОРЕДИЦАТА „ХРОНИКИТЕ УОРДСТОУН“

ПРОКЛЯТИЕТО НАД
ПРОГОНВАЩИЯ
ДУХОВЕ

intense

ДЖОУЗЕФ ДИЛЕЙНИ ПРОКЛЯТИЕТО НАД ПРОГОНВАЩИЯ ДУХОВЕ

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Невероятно вълнуващото продължение на „**ЧИРАКЪТ НА ПРОГОНВАЩИЯ ДУХОВЕ**“, от което по гръбнака ви ще полазят тръпки.

The Times

Том Уорд се завръща в ново зловещо приключение, от което ще настръхнете... Сърцата дори на най-безстрашните читатели ще заблъскат в гърдите. С удоволствие ще потънете в тази страховита история.

The Sunday Times

Отново сме „угостени“ с великолепен разказ, който за щастие е едва втора книга от цяла поредица. Тя е от онези редки скъпоценни камъни, които хвърлят мост между жанровете и доставят удоволствие на всеки, който изпитва наслада от четенето.

Fantasy Book

Прогонващия духове и неговият чирак, Томас Уорд, се борят с мрака. Избавят графството от вещици, призраци и богърти. Сега имат някои недовършени дела в Прийстаун. Дълбоко в катакомбите на катедралата дебне създание, което Прогонващия духове така и не е успял да победи; сила, толкова зла, че цялото графство е заплашено да бъде покварено от него. Изчадието!

Докато Томас и Прогонващия духове се готвят за битката на живота си, става ясно, че Изчадието не е единственият им враг. Инквизиторът е пристигнал, търсейки онези, които си имат работа с мрака, за да ги хвърли в тъмница — или по-лошо...

Може ли Томас да победи Изчадието сам? Виновна ли е приятелката му Алис в магьосничество? И ще успее ли Прогонващия духове да избяга от катакомбите на Инквизитора?!

Дилейни наистина е майстор в жанра си. Светът на Томас Уорд е мрачен и мистериозен, всяка страница ви оставя да се чудите дали героите ще оцелеят и ако това стане, с какъв ужас ще се сблъскат следващия път. Книга, която наистина е задължително да прочетете.

Но нека ви предупредя: да не се чете след мръкване. Приемете го сериозно, защото никога не знаете какво дебне на следващата страница.

М. Мълоп

На Мари

*Най-високата точка в Графството е
белязана от мистерия. Говори се, че веднъж в
страховита буря там загинал мъж, докато
приковавал зло, застрашаващо целия свят. След
това ледът завладял земята, а когато се
оттеглил, дори формите*

*на хълмовете и имената на градовете в
долините се били променили.*

*Сега, на тази най-висока точка на
възвишенията няма и следа от случилото се
толкова отдавна, но името му все още живее.*

Нарича се

КАМЪКЪТ НА УОРДСТОУН.

Как да разчитате символите на Прогонващия духове

Бета за богърт

Богърти

В

Р

разкъсвач

В

естествено обуздан/
естествено прикован

Х

категория

Грегори

име

В

изкуствено обуздан/
изкуствено прикован

I – опасни

X – едва откриваеми

Призраци/Привидения

У

Грегори

I – опасни

X – едва откриваеми

X

Вещици

О

Грегори

M

M – злонамерени

B – благосклонни

U – неосъзнати

Герците

Том

Томас Уорд е седми син на седми син. Това означава, че е роден със заложен дарби – дарби, които го правят идеално подходящ за чирак на Прогонващия духове. Той може да вижда и чува мъртвите и е естествен враг на тъмните сили. Но това не го предпазва да изпитва страх и Том ще се нуждае от целия си кураж, за да успее в онова, в което други двацет и деветима преди него са се провалили.

Прогонващия духове

Прогонващия духове е безспорен образ. Висок на ръст и страховит на вид. Носи дълго черно наметало с качулка, неизменна тояга и сребърна верига. Също като чирака си Том той е леворък и е седми син на седми син.

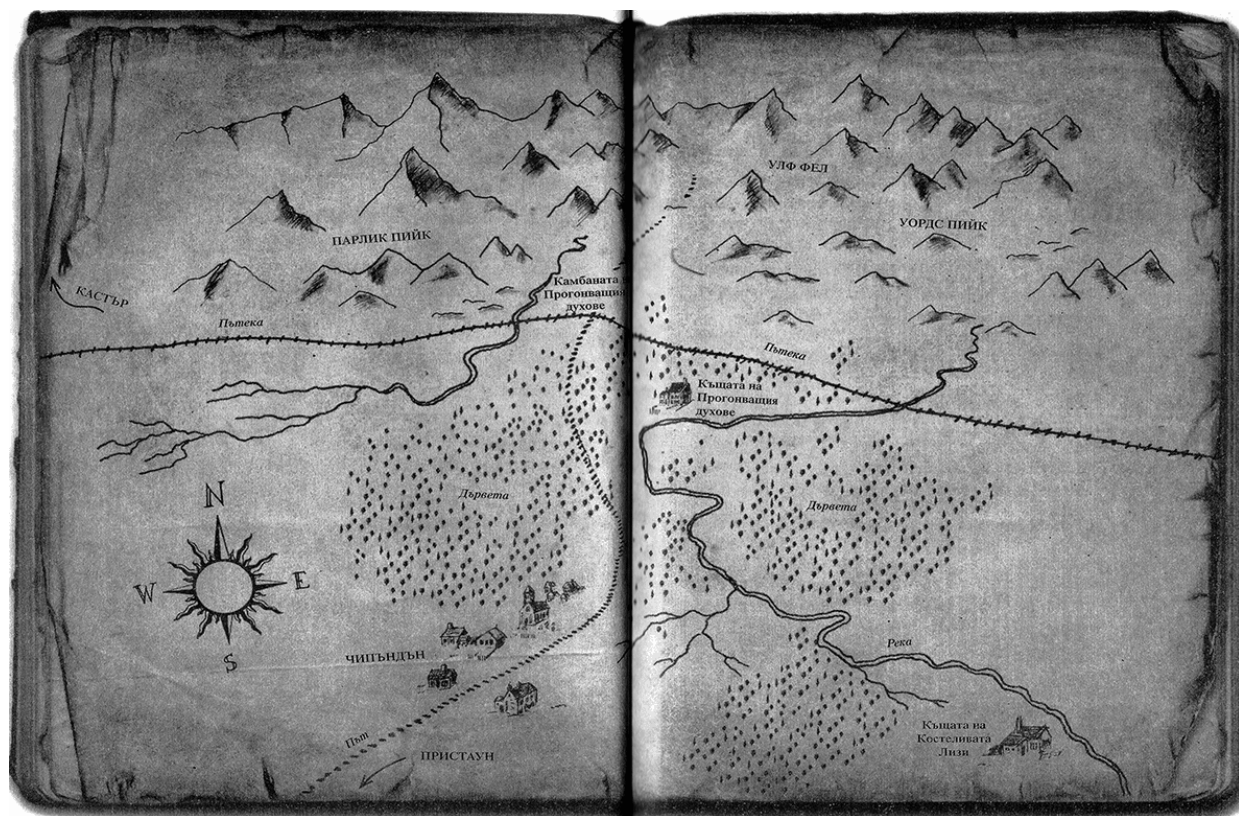
Вече повече от шейсет години той пази Графството от тъмните сили, които вилнеят нощем.

Алис

Том не може да определи дали Алис е добра, или зла. Тя всява ужас сред местните момчета от селото, произхожда от два от най-злите вещерски клана (Молкин и Дийн) и за нея се знае, че владее черна магия. Но Алис е обучена във вещерството против волята си и неколнократно е помагала на Том в някои много критични моменти. Изглежда верен приятел, но дали може да ѝ се има доверие?

Мама

Майката на Том винаги е знаела, че той ще бъде чирак на Прогонващия духове. Тя го нарича „нейния дар за Графството“. Любяща майка и специалист по растения, билки и изграждания, тя винаги е била различна. Гръцкият ѝ произход остава загадка. Всъщност около нея витаят и други загадъчни неща...

ГЛАВА 1

РАЗКЪСВАЧЪТ ОТ ХОРШОУ

Когато чух първия писък, се извърнах и затулих ушите си с длани, притискайки силно, докато ме заболя главата. В този момент не можех да помогна с нищо. Но все още го чувах — писъкът на измъчван свещеник — и той продължи дълго време, преди най-сетне да заглъхне.

Потръпнах в тъмния обор, заслушан в дъжда, който барабанеше по покрива, опитвайки се да събера смелост. Беше лоша нощ и щеше да стане по-лоша.

Десет минути по-късно, когато пристигнаха майсторът на ями и помощникът му, аз се втурнах през обора да ги посрещна на прага. И двамата бяха едри мъже и едва им стигах до раменете.

— Е, момче, къде е господин Грегъри? — попита майсторът на ями с нотка на нетърпение в гласа. Повдигна фенера, който държеше, и надникна подозрително зад ъгъла. Очите му бяха проницателни и интелигентни. Никой от мъжете нямаше вид на човек, който би търпял глупости.

— Много е болен — казах, опитвайки се да овладеей нервността, която караше гласа ми да звучи слабо и несигурно. — През последната седмица е на легло, измъчван от треска, и ме прати да го заместя. Аз съм Том Уорд. Чиракът му.

Майсторът на ями ме огледа от глава до пети, като погребален агент, който ми взема мярка за ковчег. После повдигна едната си вежда толкова високо, че тя се изгуби под козирката на каскета му, откъдето още капеше дъжд.

— Е, господин Уорд — рече той с остра нотка на сарказъм в гласа, — очакваме инструкциите ви.

Пъхнах лявата си ръка в джоба на бричовете си и извадих скицата, която каменоделецът беше направил. Майсторът на ями сложи фенера долу на пръстения под, а после, с безкрайно отегчено поклащане на глава и един бърз поглед към помощника си, взе скицата и започна да я разглежда.

Указанията на каменоделеца посочваха размерите на ямата, която трябваше да бъде изкопана, и тези на камъка, който трябваше да бъде спуснат там.

След няколко мига майсторът на ями отново поклати глава и коленичи до фенера, като държеше листа много близо до него. Когато се изправи, изражението му бе смръщено.

— Ямата би трябвало да е дълбока девет фута — каза той. — Тук пише само шест.

Копачът на ями си разбираше от работата, спор няма. Обичайната яма за затваряне на богърт е дълбока шест фута, но за богърт-разкъсвач, най-опасният от всички, нормата е девет фута. Определено си имахме работа с разкъсвач — писъците на свещеника бяха доказателство за това, — но нямаше време да изкопаем девет фута.

— Ще трябва да стане — казах. — Трябва да се направи до сутринта, иначе ще е твърде късно и свещеникът ще е мъртъв.

До този момент двамата бяха едри мъже, обути в големи ботуши, и от всяка пора на телата им струеше увереност. Сега внезапно придобиха нервни изражения. Бяха наясно с положението от бележката, която изпратих, за да ги повикам в обора. Бях си послужил с името на Прогонващия духове, за да съм сигурен, че ще дойдат веднага.

— Знаеш ли какво правиш, момче? — попита майсторът на ями. — Разбираш ли си от работата?

В отговор се взрях право в очите му и се опитах да не мигам.

— Ами, започнах добре — казах. — Наех най-добрите копачи на ями в Графството.

Това бяха правилните думи и лицето на майстора на ями разцъфна в усмивка.

— Кога ще пристигне камъкът? — попита той.

— Доста преди зазоряване. Каменоделецът сам ще го донесе. Трябва да бъдем готови.

Майсторът на ями кимна:

— Водете тогава, господин Уорд. Покажете ни къде искате да копаем.

Този път в гласа му нямаше сарказъм. Тонът му бе делови. Искаше да приключи с тази работа. Всички искахме същото, а времето беше кратко, затова вдигнах качулката си и, носейки тоягата на Прогонващия духове в лявата си ръка, излязох начело в студения, силен ръмеж.

Двуколката им беше отвън, с инструментите, покрити с непромокаемо платнище; от търпеливия кон между тегличите се вдигаше пара.

Прекосихме калното поле и поехме покрай живия плет от трънка към мястото, където той оредяваше, под клоните на древен дъб досами черковния двор. Ямата трябваше да е близо до осветена земя, но не твърде близо. Най-близките надгробни камъни бяха само на дваайсет крачки разстояние.

— Изкопайте ямата колкото може по-близо до това — посочих към ствола на дървото.

Бях изкопал много ями под бдителния поглед на Прогонващия духове, за да се упражнявам. В спешна ситуация можех да свърша работата и сам, но тези мъже бяха опитни и щяха да работят бързо.

Когато се върнаха за инструментите си, аз се проврях през живия плет и поех с криволичене между надгробните камъни към старата църква. Беше в лошо състояние: от покрива липсваха плочи и не беше боядисвана от години. Бутнах страничната врата, която поддаде със стон и скърцане.

Старият свещеник беше още в същата поза, проснат по гръб близо до олтара. Жената бе коленичила на пода до главата му, разплакана. Единствената разлика бе, че църквата бе обляна в светлина. Тя беше претършувала вестиария за запаса от свещи и ги

беше запалила всичките. Имаше поне сто, събрани на групички от по пет-шест. Беше ги наслагала по скамейките, на пода и върху первазите на прозорците, но най-много имаше на олтара.

Докато затварях вратата, в църквата нахлу порив на вятъра и всички пламъци потрепнаха ведно. Тя вдигна поглед към мен, по лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Той умира — отекващият ѝ глас беше изпълнен с мъка. —
Защо ви трябваше толкова време да стигнете дотук?

Тъй като вестта ни беше застигнала в Чипъндън, ми трябваха два дни да пристигна в църквата. До Хоршоу имаше повече от трийсет мили, а и не бях потеглил веднага. Отначало Прогонващия духове, все още твърде болен, за да стане от леглото, отказа да ме пусне.

Беше краят на септември и бях навършил тринайсет през август. Обикновено Прогонващия духове никога не изпраща чираци да работят сами, докато не ги е обучавал поне година, а аз му бях чирак от по-малко от шест месеца. Това бе труден, плашещ занаят, който често включваше справяне с това, което наричаме „мрака“. Учех се как да се справям с вещици, призраци, богърти и създания, които бродят в нощта. Но дали бях готов за това?

Трябваше да бъде обвързан един богърт, което, ако се направеше правилно, трябваше да е напълно ефикасно. Бях виждал Прогонващия духове да го прави два пъти. Всеки път беше наемал подходящи помощници и задачата минаваше гладко. Тази работа обаче бе малко по-различна. Имаше усложнения.

Разбирате ли, този свещеник беше родният брат на Прогонващия духове. Бях го виждал само веднъж преди, когато посетихме Хоршоу през пролетта. Той ни бе изгледал гневно и бе направил огромен кръстен знак във въздуха, с разкривено от гняв лице. Прогонващия духове дори не погледна в неговата посока, защото не можеха да се понасят и не си бяха говорили вече повече от четирийсет години. Но семейството си беше семейство и тъкмо затова той в крайна сметка ме изпрати в Хоршоу.

— Свещеници! — бе се възмущавал яростно Прогонващия духове. — Защо не се придържат към това, което знаят? Защо все трябва да се месят? Какво си е мислил — да се опитва да обвърже богърт? Нека аз си върша моята работа, а другите хора да си гледат тяхната.

Най-после се беше успокоил и беше прекарал часове, давайки ми подробни указания какво трябва да се направи и съобщавайки ми имената и адресите на копача на ями и каменоделеца, които да наема. Бе назовал също и един лекар, настоявайки, че само той ще свърши работа. Това беше друг досаден проблем, защото докторът живееше доста далече. Наложих се да пратя вест и просто се надявах, че е тръгнал веднага.

Погледнах надолу към жената, която много внимателно попиваше челото на свещеника с кърпа. Мазната му, сплъстена бяла коса беше отметната назад от лицето и очите му се въртяха трескаво в орбитите. Не бе знаел, че жената ще повика на помощ Прогонващия духове. Ако знаеше, щеше да възрази, така че беше добре, дето не можеше да ме види сега.

От очите на жената се стичаха струйки сълзи, които искряха на светлината на свещите. Тя беше негова икономка, дори не му беше роднина, и помня как си помислих, че сигурно е бил наистина мил към нея, та тя да е толкова разстроена.

— Лекарят скоро ще е тук — казах — и ще му даде нещо за болката.

— Цял живот е изпитвал болка — отговори тя. — Аз също му създавах големи грижи. Това го накара да се ужасява от умирането. Той е грешник и знае къде отива.

Какъвто и да беше или каквото и да бе сторил, старият свещеник не заслужаваше това. Никой не го заслужаваше. Той със сигурност бе смел човек. Или смел, или много глупав. Когато богъртът бе започнал да върши пакостите си, той се бе опитал да се справи с него сам, служейки си със свещеническите „сечива“: камбаната, Светото писание и свещта. Но това не е начин за справяне с мрака. В повечето случаи нямаше да има значение, защото богъртът просто нямаше да обърне внимание на свещеника и неговия екзорсизъм. В крайна сметка щеше да се махне, а свещеникът, както често се случва, щеше да си припише заслугата.

Но това беше най-опасният вид богърт, с който се налага да се справяме. Обикновено наричаме тези богърти „разкъсвачи на добитък“ заради основната им храна, но когато свещеникът бе понечил да се намеси, *той* се бе превърнал в жертва на богърта. Сега богъртът беше

истински „разкъсвач“ с вкус към човешката кръв и свещеникът щеше да има късмет, ако се измъкне жив.

В настлания с каменни плочи под имаше пролука — зигзаговидна пукнатина, която се простираше от подножието на олтара до някъде на около три крачки зад свещеника. В най-широката си точка приличаше по-скоро на пропаст и беше широка почти колкото разтворена човешка длан. След като беше разцепил пода, богъртът бе хванал стария свещеник за ходилото и бе дръпнал крака му навътре в земята почти до коляното. Сега, в тъмнината отдолу, смучеше кръвта му, изцеждайки живота от него много бавно. Като едра, тлъста пиявица, която държи жертвата си жива възможно най-дълго, за да удължи собствената си наслада.

Каквото и да направех, щеше да е несигурно, независимо дали свещеникът ще оцелее, или не. Във всеки случай трябваше да пленя богърта. Сега, когато вече бе пил човешка кръв, повече нямаше да се задоволява с разкъсване на добитък.

— Спаси го, ако можеш — бе казал Прогонващия духове, докато се приготвях за път. — Но каквото и друго да правиш, погрижи се да се справиш с онзи богърт. Това е първото ти задължение.

Заех се със собствените си приготовления.

Оставяйки помощника на майстора да продължи да копае ямата, аз се върнах в обора със самия копач. Той знаеше какво да прави: първо наля вода в голямата кофа, която бяха донесли със себе си. Това е едно от предимствата да се работи с хора, които имат опит в това занятие: те осигуряват тежката екипировка. Ведрото беше здраво, направено от дърво, стегнато в метални обръчи, и достатъчно голямо да се справи дори с яма, дълбока дванайсет фута.

След като го напълни с вода някъде до половината, майсторът на ями започна да пресява в него кафяв прах от големия чувал, който бе донесъл от двуколката. Правеше го, сипвайки по малко всеки път, а после, след всяко добавяне, започваше да разбърква праха със здрава пръчка.

Работата скоро стана тежка, докато, съвсем постепенно, сместа се превръщаше в гъста лепкава каша, все по-трудна и по-трудна за размесване. Освен това вонеше като нещо, мъртво от седмици — което всъщност не бе изненадващо, предвид факта, че по-голямата част от праха се състоеше от счукани кости.

Крайният резултат щеше да бъде много силно лепило и колкото по-дълго го разбъркваше копачът, толкова по-силно взе да се поти и да се задъхва. Прогонващия духове винаги забъркваше сам лепилото си и ме караше да се упражнявам да правя същото, но времето бе много малко, а майсторът на ями имаше нужните мускули за тази задача. Понеже знаеше това, той се зае с работата, без дори да го моля.

Когато лепилото беше готово, започнах да добавям железни стружки и сол от по-малките торби, които бях донесъл със себе си, като разбърквах бавно, за да се уверя, че са равномерно разнесени из сместа. Желязото е опасно за богъртите, защото може да изцеди силата им, докато солта ги изгаря. Веднъж щом един богърт се озове в ямата, там ще си и остане, защото долната част на камъка и стените на ямата са покрити със слой от сместа, принуждавайки го да се смалява и да остава в границите на пространството вътре. Разбира се, проблемът е да вкараш богърта в ямата.

Засега не се тревожех за това. Най-после и двамата с копача останахме доволни. Лепилото беше готово.

Тъй като ямата още не беше завършена, няхах друго за правене, освен да чакам доктора в тясната, крива уличка, от която се влизаше в Хоршоу.

Дъждът бе спрял и въздухът изглеждаше неподвижен. Времето се разваляше. Скоро щяхме да имаме не само дъжд, а внезапният първи слаб тътен на гръмотевица от запад ме изнерви още повече. След двайсетина минути чух звук от силен тропот на копита в далечината. Яздейки, сякаш всички хрътки на Ада го преследваха, докторът се зададе зад ъгъла, пришпорил коня си в бесен галоп, с развяващо се зад него наметало.

Държах тоягата на Прогонващия духове, така че нямаше нужда от представяния, а и във всеки случай докторът бе яздил толкова бързо, че беше останал без дъх. Така че просто му кимнах и той остави запотения си кон да пасе високата трева пред малката църква, и ме последва покрай нея до страничната врата. Задържах я отворена от уважение към него, за да влезе пръв.

Татко ме беше научил да се държа с уважение към всички, защото така и те ще отвърщат с уважение. Не познавах този лекар, но Прогонващия духове бе настоял за него, затова знаех, че е добър в работата си. Казваше се Шърдли и носеше черна кожена торба.

Изглеждаше почти толкова тежка, колкото тази на Прогонващия духове, която бях донесъл със себе си и бях оставил в обора. Сложи я долу на около шест стъпки от пациента си и без да обръща внимание на икономката, която още се разтърсваше от сухи ридания, започна прегледа.

Стоях точно зад него и малко встрани, за да виждам възможно най-добре. Той внимателно дръпна нагоре черното расо на свещеника, за да открие краката му.

Десният му крак беше слаб, бял и почти без косми, но левият, онзи, който богъртът бе уловил, беше зачервен и отеكل, издут от пурпурни вени, които ставаха все по-тъмни, колкото повече се доближаваха до широката пролука в пода.

Докторът поклати глава и издиша много бавно. После заговори на икономката с толкова нисък глас, че едва долавях думите.

— Кракът ще трябва да се отреже — рече той. — Това е единствената надежда за него.

При тези думи сълзите започнаха да се стичат отново по бузите ѝ и докторът ме погледна и посочи към вратата. Щом излязохме навън, той се облегна на стената и въздъхна.

— След колко време ще сте готови? — попита.

— По-малко от час, докторе — отвърнах, — но зависи от каменоделеца. Той лично ще донесе камъка.

— Ако се забавите още много, ще го изгубим. Истината е, че всъщност и бездруго не мисля, че има особени шансове. Дори още не мога да му дам нещо за болката, защото тялото му няма да понесе две дози, а ще трябва да му дам нещо точно преди да ампутирам. Дори при това положение, шокът може да го убие веднага. Фактът, че се налага да го местим веднага след това, влошава нещата още повече.

Свих рамене. Дори не ми се щеше да мисля за това.

— Нали знаете точно какво трябва да се направи? — попита докторът, като изучаваше внимателно лицето ми.

— Господин Грегъри обясни всичко — казах, опитвайки се да звуча уверено. Всъщност, ако го бе обяснил веднъж, Прогонващия духове все едно го бе обяснил дузина пъти. После ме беше накарал да му го рецитирам, докато остана доволен.

— Преди петнайсетина години си имахме работа с подобен случай — каза докторът. — Направихме каквото можахме, но въпреки

това човекът умря, а беше млад фермер, як като касапско куче и в разцвета на живота си. Нека просто да стискаме палци. Понякога старите хора са много по-жилави, отколкото си мислиш.

После настъпи продължително мълчание, което наруших, като поисках да се уверя в нещо, за което се тревожех.

— Значи знаете, че ще ми трябва малко от кръвта му.

— Недей на краставичар краставици да продаваш — изръмжа докторът, после ми отправи уморена усмивка и посочи надолу по улицката, която водеше към Хоршоу. — Каменоделецът е на път, така че по-добре да тръгваш и да си свършиш работата. Другото остави на мен.

Заслушах се и долових далечния шум от приближаваща двуколка, така че се отправих обратно през надгробните камъни, за да видя как напредват майсторите.

Ямата беше готова и те вече бяха сглобили дървената платформа под дървото. Помощникът на майстора се бе покатерил на дървото и закрепваше скрипеца и въжетата върху един як клон. Беше приспособление с големината на човешка глава, изработено от желязо, с висящи от него вериги и голяма кука. Щеше да ни трябва, за да поддържа тежестта на камъка и да го поставим много точно.

— Каменоделецът е тук — рекох.

Двамата мъже незабавно оставиха работата си и ме последваха обратно до църквата.

Сега в улицката чакаше друг кон, камъкът лежеше отзад в двуколката. Дотук нямаше проблеми, но каменоделецът не изглеждаше особено щастлив и избягваше да ме погледне в очите. Въпреки това, без да губим време, заобиколихме по дългия път и вкарахме двуколката през портата, от която се излизаше на полето.

Щом се приближихме до дървото, каменоделецът пхна куката в халката в центъра на камъка и двуколката го повдигна. Трябваше да почакаме и да видим дали ще пасне точно, или не. Каменоделецът със сигурност беше наместил халката правилно, защото камъкът висеше хоризонтално от веригата, в съвършено равновесие.

Свалиха го на около две крачки от ръба на ямата. Тогава каменоделецът ми съобщи лошата новина.

Най-малката му дъщеря била много болна, измъчвана от треска — същата, която бе върлувала в Графството, приковавайки на легло

Прогонващия духове. Жена му била до леглото ѝ и той трябвало да се връща веднага.

— Съжалявам — рече той, поглеждайки ме в очите за пръв път. — Но камъкът си го бива и няма да имате проблеми. Това мога да ви го обещавам.

Вярвах му. Беше положил всички усилия и бе обработил камъка много бързо, когато всъщност би предпочел да бъде с дъщеря си. Така че му платих и го изпратих да си върви с благодарностите на Прогонващия духове и с моите благодарности, и най-добри пожелания за оздравяването на дъщеря му.

После се върнах към настоящата работа. Освен че дялат камък, каменоделците умеят да го поставят и бих предпочел той да беше останал, в случай че нещо се обърка. И все пак майсторът на ями и помощникът му си разбираха от работата. Всичко, което трябваше да направя, бе да запазя спокойствие и да внимавам да не допускам никакви глупави грешки.

Първо, трябваше да работя бързо и да покрия стените на ямата със слой от лепилото, а накрая да покрия с него и долната част на камъка, точно преди да бъде спуснат на място.

Слязох в ямата и като си служех с четка и работех на светлината на фенер, който помощникът на копача държеше, се залових за работа. Беше деликатен процес. Не можех да си позволя да пропусна и най-миниатюрното местенце, защото това би било достатъчно да позволи на богърта да избяга. А тъй като ямата беше дълбока само шест фута вместо изискваните девет, трябваше да бъда още по-внимателен.

Сместа попиваше в почвата, докато работех, което беше добре, защото нямаше лесно да се напука и да стане на люспи, когато почвата изсъхне през лятото. Лошото беше, че бе трудно да се прецени точно колко да се нанесе, така че върху пръстта да остане достатъчно дебел външен слой. Прогонващия духове ми беше казал, че това е нещо, което идва с опита. Досега той беше наблизил, за да проверява работата ми и да добавя няколко довършителни „щрихи“. Сега щеше да ми се наложи сам да свърша работата както трябва. От първия път.

Най-сетне излязох от ямата и се погрижих за горния ѝ край. Горните тринайсет инча — дебелината на камъка — бяха по-дълги и по-широки от самата яма, така че имаше издатина, на която да се опре камъкът, без да остави и най-мъничката пролука, през която богъртът

да се провре. Тук беше нужно много внимание, защото точно там камъкът запечатваше земята.

Докато привършвах, блесна мълния, а секунди по-късно се разнесе силен тътен на гръмотевица. Бурята бе точно над нас.

Върнах се в обора да взема нещо важно от торбата си — онова, което Прогонващия духове наричаше „блюдо-примамка“. Изработено от метал, то бе направено специално за тази работа и имаше три дупчици, пробити на равно разстояние една от друга, близо до ръба. Измъкнах го, излъсках го с ръкав, после изтичах до църквата да кажа на лекаря, че сме готови.

Когато отворих вратата, миришеше силно на катран и точно вляво от олтара пламтеше малък огън. Над него, върху метален триножник, къкреше и съскаше гърне. Доктор Шърдли щеше да използва катрана, за да спре кървенето. Намазването на чуканчето с него щеше също да предотврати влошаването на крака след това.

Усмихнах се под мустак, когато видях откъде докторът бе взел дърва. Навън беше мокро, затова той бе прибягнал до единствения сух материал, който можеше да се намери. Беше насякъл една от църковните скамейки. Несъмнено свещеникът нямаше да е твърде доволен, но пък това можеше и да му спаси живота. Във всеки случай сега той беше в несвяст, дишайки тежко, и щеше да остане така няколко часа, докато ефектът от отварата премине.

От пукнатината в пода се разнасяше шумът, който богъртът издаваше, докато се хранеше. Противен звук от гълтане и сърбане, докато създанието продължаваше да смуче кръв от крака. Беше твърде заето, за да си даде сметка, че сме наблизко и се готвим да прекъснем храненето му.

Не казахме нищо. Само кимнах на доктора, а той кимна в отговор. Подадох му дълбокия метален съд, за да събере кръвта, която ми трябваше, а той взе малък метален трион от торбата си и допря студените му, остри зъбци до костта точно под коляното на свещеника.

Икономката, замръзнала в същата поза, но със стиснати очи, си мърмореше под нос. Вероятно се молеше и очевидно нямаше да е от голяма помощ. Така че, потръпвайки леко, коленичих до доктора.

Той поклати глава.

— Няма нужда да виждаш това — рече. — Несъмнено някой ден ще станеш свидетел и на по-лоши неща, но не е нужно да е сега.

Върви, момче. Връщай се към работата си. Мога да се справя с това. Само прати другите двама обратно да ми помогнат да го кача на двуколката, когато свърша.

Бях стиснал зъби, готов да се изправя пред това, но не беше нужно да ми повтаря. Изпълнен с облекчение, се върнах при ямата. Още преди да стигна до нея, силен писък проряза въздуха, последван от горестен плач. Но не беше свещеникът. Той беше в безсъзнание. Бе икономката.

Майсторът на ями и помощникът му вече бяха вдигнали отново камъка и бяха заети да бършат калта. После, когато се върнаха в църквата да помогнат на лекаря, аз натопах четката в последните останки от сместа и внимателно покрих с един слой долната част на камъка.

Едва имах време да се възхитя на работата си, когато помощникът на копача се върна тичешком. Зад него, движейки се много по-бавно, идваше майсторът. Носеше съда с кръвта, като внимаваше да не разлее дори и капка. Блюдото за примамка беше много важен инструмент. Прогонващия духове имаше запас от такива в Чипъндън, изработени по собствените му указания.

Извадих от торбата му дълга верига. Към голяма халка в единия край бяха прикрепени три по-къси вериги, всяка — завършваща с малка метална кука. Пъхнах трите куки в трите дупки до ръба на блюдото.

Когато вдигнах веригата, блюдото-примамка увисна под нея в съвършено равновесие, така че не беше нужно особено умение да го спусна в ямата и много внимателно да го поставя долу в центъра ѝ.

Не, умението беше в освобождаването на трите куки. Човек трябваше да внимава много, за да отпусне веригите така, че куките да паднат далече от блюдото, без да го преобърнат и да разлеят кръвта.

Часове наред бях упражнявал това и въпреки че бях много нервен, успях да измъкна куките още при първия си опит.

Сега всичко беше само въпрос на чакане.

Както казах, разкъсвачите са едни от най-опасните богърти, защото се хранят с кръв. Обикновено имат много пъргав и хитър ум,

но докато се хранят, мислят бавно и им трябва дълго време да проумеят нещата.

Ампутираният крак все още беше заклещен в пукнатината в пода на църквата и богъртът беше зает да сърба кръв от него, смучейки много бавно, сякаш за да има за по-дълго. Така прави разкъсвачът. Само сърба и смуче, без да мисли за нищо друго, докато бавно осъзнае, че все по-малко и по-малко кръв стига до устата му. Иска още, но кръвта има множество различни вкусове, а богъртът харесва вкуса на това, което смуче. Много го харесва.

Затова иска още от същото и разбере ли веднъж, че останалата част от тялото е била отделена от крака, тръгва да я преследва. Именно затова копачите на ямата трябваше да качат свещеника в двуколката. Досега двуколката щеше да е стигнала края на Хоршоу; като всяко потропване на копитата на коня я отдалечаваше от разгневения богърт, отчаяно жадуващ за още от същата тази кръв.

Един богърт-разкъсвач е като копой. Щеше да има добра представа в коя посока отвеждаха свещеника. Щеше също да осъзнае, че той се отдалечава все повече и повече. После щеше да си даде сметка за нещо друго. Че много наблизо има още от това, което му е нужно.

Именно затова бях сложил блюдото в ямата. Именно затова се наричаше „блюдо за стръв“. То беше стръвта, която да подмами разкъсвача в капана. Когато беше вече там, хранейки се, трябваше да действаме бързо, не можехме да си позволим да допуснем дори една-единствена грешка.

Вдигнах поглед. Помощникът стоеше на платформата, с една ръка върху късата верига, готов да започне да спуска камъка. Майсторът на ями стоеше срещу мен, с ръка върху камъка, готов да го намести, когато се спусне. Никой от тях не изглеждаше ни най-малко изплашен, нито дори нервен, и внезапно се почувствах добре, че работя с такива хора. Хора, които знаеха какво правят. Всички бяхме изиграли ролите си, бяхме направили каквото трябваше да се направи, възможно най-бързо и умело. Това ме караше да се чувствам добре. Да се чувствам част от нещо.

Безмълвно зачакахме богърта.

След няколко минути го чух да идва. Отначало звучеше просто сякаш вятърът свири в дърветата.

Но нямаше вятър. Въздухът бе напълно неподвижен и на тясна ивица звездна светлина между ръба на буреносния облак и хоризонта се виждаше лунният полумесец, добавяйки бледата си светлина към онази, която хвърляха фенерите.

Майсторът на ями и помощникът му не можеха да чуят нищо, разбира се, защото не бяха седми синове на седми синове като мен. Така че трябваше да ги предупредя.

— На път е — рекох. — Ще ви кажа кога.

Звукът от приближаването вече бе станал по-пронизителен, почти като писък, а можех да доловя и нещо друго: някакво ниско, тътнещо ръмжене. Носеше се бързо през гробището, идвайки право към блюдото с кръв в ямата.

За разлика от обикновения богърт, разкъсвачът не е много повече от дух, особено когато се храни. Дори тогава повечето хора не могат да го видят, но могат ясно да го почувстват, ако сграбчи плътта им.

Дори аз не видях много — само нещо безформено и някак розовочервеникаво. После почувствах движение във въздуха близо до лицето си и разкъсвачът слезе в ямата.

Казах „сега“ на копача, който на свой ред кимна на помощника си, а той пък затегна хватката си върху късата верига. Още преди да я дръпне, от ямата се разнесе звук. Този път беше силен и го чухме и тримата. Хвърлих бързо поглед към другарите си и видях как очите им се разширяват, а устните им се свиват, изплашени от онова, което се намираше под нас.

Звукът идваше от богърта, който се хранеше от блюдото. Приличаше на алчното лочене на чудовищен език, съчетано с лакомото сумтене и пръхтене на едро месоядно животно. Имахме по-малко от минута, или някъде толкова, преди да излапа всичко. После щеше да усети кръвта ни. Сега беше освирепял, а ние бяхме в менюто.

Помощникът започна да разхлабва веригата и камъкът се спусна стабилно. Аз намествах единия край, а майсторът на ями — другия. Ако бяха изкопали ямата правилно и камъкът беше точно с посочения в скицата размер, не би трябвало да има проблем. Това си казвах — но непрекъснато си мислех за последния чирак на Прогонващия духове, горкият Били Бадли, който беше загинал, опитвайки се да плени

богърт по този начин. Камъкът се бе заклецил, притискайки пръстите му под ръба си. Преди да успеят да освободят камъка, богъртът беше отхапал пръстите на Били и изсмукал кръвта му. По-късно той умрял от шока. Не можех да си го избия от ума, колкото и упорито да се опитвах.

Важното беше да вкарам камъка в ямата от първия път — и, разбира се, да си опазя пръстите.

Копачът владееше положението, вършейки работата на каменоделеца. При дадения от него сигнал веригата спря, когато камъкът беше само на частица от инча от ямата. После ме погледна с много сурово изражение и повдигна дясната си вежда. Погледнах надолу и придвижих моя край от камъка съвсем леко, така че, изглежда, беше в идеално положение. Проверих отново просто за да съм сигурен, после кимнах на копача, който даде сигнал на помощника си.

С няколко завъртания на късата верига камъкът се спусна и се намести от първия път, запечатвайки богърта в ямата. Разкъсвачът нададе гневен писък и всички го чухме. Но нямаше значение, защото сега той бе хванат в капан и нямаше повече от какво да се плашим.

— Добра работа! — извика помощникът, скочи от платформата и лицето му разцъфна в широка усмивка. — Идеално стана!

— Да — рече майсторът, като се пошегува сухо: — Все едно за това е правена.

Изпитах огромно чувство на облекчение, щастлив, че всичко бе свършило. После, когато гръмотевицата изтреця и светкавицата блесна точно над главата ми и освети камъка, забелязах за първи път какво беше издълбал там каменоделецът, и внезапно се почувствах много горд.

Голямата гръцка буква „бета“, зачеркната с диагонална черта, беше знакът, че под нея е положен богърт. Отдолу, вдясно, римската цифра „I“ означаваше, че това е опасен богърт от първа степен. Имаше общо десет степени и онези от първа до четвърта можеха да убиват. После, отдолу, беше собственото ми име, Уорд, което ми признаваше заслугата за извършеното.

Току-що бях обуздал първия си богърт. И при това богърт-разкъсвач!

ГЛАВА 2

МИНАЛОТО НА ПРОГОНВАЩИЯ ДУХОВЕ

Дни по-късно, обратно в Чипъндън, Прогонващия духове ме накара да му разкажа всичко, което се бе случило. След като свърших, ме накара да го повторя. Когато го сторих, той се почеса по брадата и издаде силна, тежка въздишка.

— Какво каза докторът за онзи мой глупав брат? — попита Прогонващия духове. — Очаква ли, че той ще се възстанови?

— Каза, че изглежда е преодолял най-лошото, но е твърде рано да се каже.

Прогонващия духове кимна замислено:

— Е, момче, добре се справи — рече. — Не се сещам дори за едно нещо, което си можел да направиш по-добре. Така че през остатъка от деня можеш да си вземеш почивка. Но не оставяй това да ти замае главата. Утре имаме работа, както обикновено. След цялото това вълнение имаш нужда да се върнеш към стабилен установен ред.

На следващия ден ме накара да работя два пъти по-усърдно от обикновено. Уроците започнаха скоро след зазоряване и включваха онова, което той наричаше „практически упражнения“. Макар че вече наистина бях успял да обвържа богърт, това означаваше упражнения в копаене на ями.

— Трябва ли наистина да копая нова яма за богърт? — попитах уморено.

Прогонващия духове ми отправи унищожителен поглед, докато сведох очи, чувствайки се много неудобно.

— Мислиш, че вече си над всичко това, момче? — попита той.

Е, не си, така че не ставай самодоволен! Още имаш много да учиш. Може и да си обуздал първия си богърт, но си имал добри помощници. Един ден може да ти се наложи да изкопаеш ямата сам и да го направиш бързо, за да спасиш нечий живот.

След като изкопах ямата и я покрих със сол и желязо, трябваше да се упражнявам да вкарам блюдото за примамка вътре, без да разлея нито една капка кръв. Разбира се, тъй като това беше само част от обучението ми, използвахме вода, вместо кръв, но Прогонващия духове го приемаше много сериозно и обикновено се дразнеше, ако не успееш да го направиш от първия път. В този случай обаче не му се удаде такъв шанс. Бях се справил в Хоршоу и бях също толкова добър и в упражненията, успявайки десет поредни пъти. Въпреки това Прогонващия духове не ми каза дори една похвална дума и започвах да се чувствам леко подразнен.

Последва едно практическо упражнение, което наистина ми хареса — да използвам сребърната верига на Прогонващия духове. В западната градина беше забит висок шест фута стълб и идеята беше да хвърля веригата над него. Прогонващия духове ме накара да стоя на различни разстояния от стълба и да се упражнявам по повече от час, с идеята, че в някакъв момент може да се изправя пред истинска вещица и ако не улуча тогава, няма да имам друг шанс. Имаше специален начин за използване на веригата. Трябваше да я навиеш около дясната си ръка и да я хвърлиш с рязко движение на китката, така че да се завърти обратно на часовниковата стрелка, падайки в спирала наляво, да обвие стълба и да се затегне около него. От осем крачки разстояние вече можех да прехвърля веригата над стълба девет от десет пъти, но, както обикновено, Прогонващия духове бе твърде пестелив с похвалите.

— Не е зле, предполагам — рече той. — Но не ставай самодоволен, момче. Една истинска вещица няма да ти направи услугата да стои неподвижно, докато хвърляш веригата. Към края на годината ще очаквам десет от десет и нищо по-малко!

При тези думи се почувствах леко подразнен. Работех усърдно и бях станал доста по-добър. Не само това — току-що бях обуздал първия си богърт и го бях сторил без никаква помощ от Прогонващия духове. Това ме накара да се запитам дали той се е справял по-добре по време на чиракуването си!

Следобед Прогонващия духове ме пускаше в библиотеката си да работя сам, да чета и да си водя бележки, като ми позволяваше да чета само определени книги. Беше изключително строг по отношение на това. Все още карах първата си година и богъртите бяха главната област, която изучавах. Понякога обаче, когато той отсъстваше, за да прави нещо друго, не можех да се сдържа и хвърлях поглед и на някои от другите му книги.

Така че, след като ми втръсна да чета за богъртите, отидох до трите дълги лавици до прозореца и избрах един от големите подвързани с кожа тефтери от най-горната полица. Бяха дневници, някои от тях — написани от гонители на духове преди стотици години. Всеки обхващаше период от около пет години.

Този път знаех точно какво търся. Избрах един от най-ранните дневници на Прогонващия духове, любопитен да видя как се е справял с работата като млад и дали е напредвал по-добре от мен. Разбира се, той бил свещеник, преди да се обучи за Прогонващ духове, така че сигурно е бил твърде стар за чирак.

Избрах няколко страници напосоки и започнах да чета. Разпознах почерка му, разбира се, но чужд човек, четящ някой откъс за първи път, нямаше да се досети, че това е писано от Прогонващия духове. Когато говори, гласът му е типичен за Графството, груб и обикновен, и без следа от онова, което татко нарича „превземки“. Когато пише, е различно. Сякаш всички онези книги, които е чел, са променили гласа му, докато аз в повечето случаи пиша така, както говоря: ако татко някога прочете бележките ми, ще се гордее с мен и ще знае, че все още съм негов син.

Отначало написаното не ми се струваше особено различно от по-скорошните писания на Прогонващия духове, ако не се брои фактът, че бе допуснал повече грешки. Както обикновено, беше много честен и всеки път обясняваше точно какво е сбъркал. Както винаги ми казваше: важно бе да записваш всичко и така да се учиш от миналото.

Той описваше как една седмица бил прекарал безброй часове, упражнявайки се с блюдото за стръв, и господарят му се ядосал, защото той не можел да постигне по-добър среден резултат от осем на десет! Това ме накара да се почувствам много по-добре. А после стигнах до нещо, което повдигна духа ми още повече. Прогонващия духове беше обуздал първия си богърт едва след почти осемнайсет месеца чиракуване. И нещо повече — беше само космат богърт, а не опасен разкъсвач!

Това беше най-хубавото, което можех да намеря, за да се ободря: явно Прогонващия духове е бил добър, усърден чирак. Голяма част от написаното бяха обичайни неща, така че прелиствах бързо страниците, докато стигнах до момента, когато той беше станал Прогонващ духове, работещ сам. Бях видял всичко, което наистина имах нужда да видя, и точно се канех да затворя книгата, когато нещо привлече погледа ми. Прелистих назад към началото на бележката просто за да се уверя, и ето какво прочетох. Не го цитирам буквално дума по дума, но имам добра памет и е доста точно. А след като прочетох написаното, със сигурност няма да го забравя.

В късната есен заминах далече на север от Графството, повикан там да се справя с едно нечовешко същество, създание, което всяваше ужас в областта от твърде отдавна. Много семейства в околността бяха пострадали от жестоките му лапи и мнозина бяха убити и осакатени.

Слязох в гората по здрач. Всички листа бяха опадали и лежаха, прогнили и кафяви, по земята, а кулата приличаше на черен показалец на демон, насочен към небето. Бях видели едно момиче да маха от самотния е прозорец, трескаво зовейки за помощ. Създанието я беше отвлякло и сега я държеше като своя играчка, затваряйки я в плен зад онези влажни каменни стени.

Първо запалих огън и седнах, загледан в пламъците му, докато събирах кураж. Изваждайки точиларския камък от торбата си, острих ножа си, докато пръстите ми вече не можеха да докоснат острието му, без да се разкърват.

Най-сетне, в полунощ, отидох до кулата и заблъсках предизвикателно по вратата с тоягата си.

Създанието излезе напред, размахвайки голяма сопа, и изрева гневно. Беше отвратително същество, облечено в животински кожи, вонящо на кръв и животинска лой, и ме нападна ужасно яростно.

Отначало отстъпих, очаквайки шанса си, но следващия път, когато то се хвърли към мен, освободих ножа от скривалището му в тоягата ми и, използвайки цялата си сила, го забих дълбоко в главата на съществото. То падна мъртво в краката ми, но не съжалявах, задето съм му отнел живота, защото то щеше да убива отново и отново и никога нямаше да се насити.

Точно тогава момичето ме повика: гласът ѝ на сирена ме мамеше да се кача по каменните стъпала. Там, в най-горната стая на кулата, я открих върху един сламеник, вързана здраво с дълга сребърна верига. С кожа като мляко и дълга руса коса, тя безспорно беше най-красивата жена, която очите ми бяха виждали някога. Името ѝ бе Мег и тя умоляваше да бъде освободена от веригата, а гласът ѝ беше толкова убедителен, че разумът ме напусна и светът се завъртя около мен.

Едва я бях освободил от брънките на веригата, когато тя притисна силно устни върху моите. И тъй сладки бяха целувките ѝ, че почти се унесох в прегръдките ѝ.

Събудих се от слънчева светлина, струяща през прозореца, и я видях ясно за първи път. Тя беше една от вещиците-ламия^[1] и носеше върху себе си знака на змията. Макар да беше с прекрасно лице, гърбът ѝ беше покрит със зелени и жълти люспи.

Изпълнен с гняв заради измамата ѝ, аз я вързах отново с веригата и най-сетне я отнесох до ямата в Чипъндън. Когато я пуснах, тя започна да се бори толкова силно, че едва я надвих и бях принуден да я тегля за дългата ѝ коса през дърветата, докато тя беснееше и пищеше така, че можеше да събуди и мъртвите. Валеше силно и тя се подхлъзваше по мократа трева, но аз

продължих да я влача по земята, макар че къпиновите храсти дращеха голите ѝ ръце и крака. Беше жестоко, но трябваше да се направи.

Когато посегнах да я бутна през ръба в ямата, тя сграбчи коленете ми и зариде жално. Стоях там дълго време, изпълнен с мъка, готов сам да падна през ръба, докато най-сетне взех решение, за което можеше после да съжалявам.

Помогнах ѝ да се изправи на крака, обвих ръце около нея и заплакахме и двамата. Как можех да я затворя в ямата, когато осъзнавах, че я обичам повече от собствената си душа?

Помолих я за прошка, а после се обърнахме заедно и, ръка за ръка, се отдалечихме от ямата.

От тази среща се сдобих със сребърна верига — скъп инструмент, за чието придобиване иначе щяха да са ми нужни много месеци усърден труд. Какво изгубих или все още мога да изгубя, не смея да мисля. Красотата е ужасно нещо; тя обвързва мъжа по-здраво, отколкото сребърната верига приковава вещица.

Не можех да повярвам какво бях прочел току-що! Прогонващия духове неведнъж ме беше предупреждавал за красивите жени, но тук бе нарушил собственото си правило! Мег беше вещица, а той не я беше затворил в ямата!

Бързо прелистих останалата част от тефтера, очаквайки да намеря други нейни споменавания, но нямаше нищо — нищичко! Сякаш бе престанала да съществува.

Знаех доста за вещиците, но никога преди не бях чувал за вещица-ламия, затова прибрах тефтера и претърсих следващата лавица от горе надолу, където книгите бяха подредени по азбучен ред. Отворих книгата с означение „*Вещици*“, но не се споменаваше никаква Мег. Защо Прогонващия духове не беше писал за нея? Какво ѝ се беше случило? Беше ли още жива? Все още някъде там навън, някъде в Графството?

Бях много любопитен и ми хрумна друга идея: измъкнах една голяма книга от най-ниската лавица. Тази беше озаглавена „Бестиарий“ и представляваше изброяване по азбучен ред на всевъзможни създания, включително вещици. Най-сетне открих записката, която търсех: „Вещици ламия“.

Изглеждаше, че вещиците ламия не бяха типични за Графството, а идваха от земи отвъд морето. Избягваха слънчевата светлина, но нощем нападаха мъже и пиеха кръвта им. Умееха да променят облика си и принадлежаха към две различни категории: необуздани и питомни.

Необузданите бяха вещици-ламия в естественото им състояние, опасни и непредсказуеми, и без особени физически прилики с хората. Всичките имаха люспи вместо кожа и хищни вместо обикновени нокти. Някои тичаха по земята на четири крака, докато други имаха криле и пера по горната част на телата и можеха да летят на кратки разстояния.

Една дива ламия обаче можеше да стане питомна чрез близко общуване с хората. Много бавно и постепенно, тя приемаше облик на жена и изглеждаше като човешко същество, ако не се брои тясна ивица от жълти и зелени люспи, която още можеше да се открие на гърба ѝ, простираща се по цялата дължина на гръбнака. За питомните ламии дори се знаеше, че започват да споделят вярванията на хората. Често преставаха да бъдат злонамерени и ставаха добронамерени, работейки за доброто на другите.

В такъв случай, дали Мег в крайна сметка беше станала добронамерена? Дали Прогонващия духове се бе оказал прав да не я затваря в ямата?

Внезапно осъзнах колко е късно и изтичах от библиотеката за урока си, със замаяна глава. С господаря ми седнахме в края на западната градина, под дърветата, откъдето ясно се виждаха възвишенията; есенното слънце се спускаше към хоризонта. Седнах на пейката както обикновено, зает да си водя бележки, докато Прогонващия духове крачеше напред-назад, диктувайки. Но не можех да се съсредоточа.

Започнахме с урок по латински. Имах специална тетрадка, за да записвам граматичните правила и новите думи, на които ме учеше

Прогонващия духове. Имаше много списъци и тетрадката беше почти пълна.

Исках да спомена пред Прогонващия духове това, което бях прочел току-що, но как? Самият аз бях нарушил едно правило, като не се придържах към книгите, които изрично беше посочил. От мен не се очакваше да чета дневниците му и сега ми се дощя да не бях. Знаех, че ако му призная, ще се ядоса.

Заради прочетеното в библиотеката намирах за все по-трудно и по-трудно да задържа ума си върху думите му. Освен това бях гладен и нямах търпение да дойде време за вечеря. Обикновено вечерите бяха на мое разположение и бях свободен да правя каквото искам, но днес той ме накара да работя много усърдно. И въпреки това оставаше по-малко от час преди слънцето да залезе и най-трудните уроци да приключат.

И тогава чух звук, който ме накара да изстена вътрешно.

Камбанен звън. Не черковна камбана. Не, тази имаше по-високия, по-тънък звук на много по-малка камбана — онази, която използваша нашите посетители. На никого не беше позволено да идва до къщата на Прогонващия духове, така че хората трябваше да ходят до кръстопътя и да звънят с камбаната там, за да съобщят на господаря ми, че се нуждаят от помощ.

— Върви да се погрижиш за това, момче — кимна Прогонващия духове по посока на камбаната. Обикновено щяхме да идем двамата, но той беше все още доста слаб от боледуването си.

Не се забързах. Щом подминах къщата и градините, намалих до бавен ход. До здрач оставаше твърде малко време, за да направим нещо тази вечер, особено след като Прогонващия духове още не се бе съвзел напълно, така че и бездруго нямаше да направим нищо до сутринта. Когато се върнех, щях да разкажа за проблема и да съобщя подробностите на Прогонващия духове по време на вечерята. Колкото по-късно се върнех, толкова по-малко писане щеше да има. Бях писал достатъчно за един ден и китката ме наболяваше.

С надвиснали върби, които ние в Графството наричаме „повет“, кръстопътят беше мрачно място дори по пладне и винаги ме изнервяше. Първо, човек никога не знаеше кой може да го чака там; освен това, чакащите почти винаги носеха лоши новини, защото тъкмо затова бяха дошли. Имаха нужда от помощта на Прогонващия духове.

Този път там чакаше едно момче. Носеше големи миньорски ботуши, а ноктите му бяха мръсни. На вид още по-нервен, отколкото се чувствах аз, той заразпраща историята си толкова бързо, че не смогнах да го разбера и трябваше да го помоля да повтори разказа си. Когато си тръгна, аз се отправих обратно към къщата.

Не вървах бавно и лениво; тичах.

Прогонващия духове стоеше до пейката с наведена глава. Когато се приближих, той вдигна поглед и на лицето му се изписа тъжно изражение. Някак се досетих, че знае какво ще кажа, по въпреки това му разказах.

— Лоши новини от Хоршоу — казах, опитвайки се да си поема дъх. — Съжалявам, но става дума за брат ви. Докторът не могъл да го спаси. Умрял вчера сутринта точно преди зазоряване. Погребението е в петък сутринта.

Прогонващия духове отрони дълга, дълбока въздишка и не проговори няколко минути. Не знаех какво да кажа, така че просто си мълчах. Трудно беше да се предположи какво чувства той. Тъй като не си бяха говорили с години, едва ли са били толкова близки, но свещеникът все пак бе негов брат и той сигурно бе имал някакви щастливи спомени за него — може би от времето преди да се скарат или когато са били деца.

Най-после Прогонващия духове въздъхна отново и след това проговори.

— Хайде, момче. Може да подраним с вечерята.

Ядохме мълчаливо. Прогонващия духове чоплеше храната си и аз се зачудих дали защото бе получил лоши новини за брат си, или защото все още не си беше възвърнал апетита след боледуването. Обикновено казваше по няколко думи, дори и само да ме попита как е храната. Това си беше почти ритуал, защото трябваше постоянно да хвалим домашния богърт на Прогонващия духове, който приготвяше всички яденета, или той почваше да се цупи. Похвалите по време на вечеря бяха много важни, иначе на другата сутрин беконът щеше да е препържен.

— Това блюдо с месо и зеленчуци наистина си го бива — продумах най-сетне. — Не помня кога за последно съм опитвал

толкова вкусно нещо.

През повечето време богъртът беше невидим, но понякога приемаше формата на едра рижа котка; ако беше истински доволен, се потъркваше в краката ми под кухненската маса. Този път нямаше дори слабо мъркане. Или не бях прозвучал особено убедително, или богъртът си мълчеше заради лошите новини.

Прогонващия духове внезапно избута чинията си и се почеса по брадата с лявата ръка.

— Отиваме в Прийстаун^[2] — рече той изведнъж. — Тръгваме утре на ранина.

Прийстаун? Не можех да повярвам на това, което чувах. Прогонващия духове бягаше от това място като от чума и веднъж ми беше казал, че кракът му никога няма да стъпи в пределите на града. Не беше обяснил причината, а аз никога не бях питал, защото винаги беше ясно кога той не желае да обяснява нещо. Но когато бяхме съвсем близо до крайбрежието и трябваше да пресечем река Рибъл, омразата на Прогонващия духове към града се беше оказала истински проблем. Вместо да използваме моста в Прийстаун, се бе наложило да навлезем на цели мили във вътрешността на сушата до следващия, за да се махнем оттам.

— Защо? — попитах с глас, съвсем малко по-силен от шепот, чудейки се дали това, което казвах, може да го ядоса. — Мислех си, че може би отиваме в Хоршоу, за погребението.

— Наистина отиваме на погребението, момче — каза Прогонващия духове с много спокоен и търпелив глас. — Глупавият ми брат само работеше в Хоршоу, но беше свещеник: когато в графството умре свещеник, отнасят тялото му в Прийстаун и провеждат погребална служба в голямата катедрала там, преди да положат костите му в черковния двор.

Така че отиваме там да поднесем последните си почитания. Но това не е единствената причина. Имам недовършена работа в онзи забравен от Бога град. Вземи си тефтера, момче. Обърни на чиста страница и запиши следното заглавие...

Не бях довършил месото и зеленчуците си, но веднага направих каквото поиска. Когато каза „недовършена работа“, разбрах, че има предвид работа, с каквато се занимават Прогонващите духове, затова

извадих шишенцето с мастило от джоба си и го сложих на масата до чинията.

Нещо прищрака в ума ми.

— Богърта, който оковах, ли имате предвид? Мислите ли, че е избягал? Просто нямаше време да изкопаем девет фута. Мислите ли, че е отишъл в Прийстаун?

— Не, момче, ти се справи чудесно. Там има нещо далеч по-ужасно. Онзи град е прокълнат! Прокълнат с нещо, срещу което се изправих за последен път преди повече от двайсет години. Тогава то ме надви и ме принуди да остана на легло за почти шест месеца. Всъщност насмалко не умрях. Оттогава изобщо не съм се връщал, но тъй като се налага да посетим мястото, няма да е зле да се погрижа и за тази недовършена работа. Не, не е някой обикновен богърт-разкъсвач, който тормози онзи прокълнат град. Това е древен зъл дух, наречен „Издадието“, и е единствен по рода си. Става по-силен и по-силен, така че трябва да се направи нещо и не мога да отлагам повече.

Написах „Издадие“ най-горе на една нова страница, но тогава, за мое разочарование, Прогонващия духове внезапно поклати глава и се прозина широко.

— Като се замисля, това може да почака до утре, момче. По-добре си довърши вечерята. Ще потеглим рано сутринта, така че най-добре да вървим да си лягаме.

[1] Вещица-ламия — В митологиите на някои европейски народи „ламия“ е наричан зъл дух, змия с глава и гърди на красива жена. Счита се, че Ламия убива децата и може да съблазни мъжете и да изпие кръвта им. В гръцката митология Ламия е царица на Либия и любима на Зевс, превърната от Хера в чудовище. — Б.пр. ↑

[2] Прийстаун (на англ. *Priesttown*) — Градът на свещениците — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

ИЗЧАДИЕТО

Потеглихме скоро след зазоряване; носех тежката торба на Прогонващия духове, както обикновено. След по-малко от час обаче осъзнах, че пътуването ще ни отнеме най-малко два дни. Обикновено Прогонващия духове вървеше с огромни крачки, принуждавайки ме да полагам усилия да не изоставам, но беше все още слаб, непрекъснато оставаше без дъх и спираше да си почива.

Беше хубав слънчев ден със съвсем лек полъх на есенен хлад във въздуха. Небето беше синьо и птиците пееха, но нищо от това нямаше значение. Просто не можех да спра да мисля за Изчадието.

Онова, което ме тревожеше, беше фактът, че Прогонващия духове вече насмалко не бе загинал веднъж, опитвайки се да го обуздае. Сега беше по-стар и ако не си върнеше скоро силите, как можеше да се надява да го победи този път?

Така че по пладне, когато спряхме за дълга почивка, реших да го разпитам подробно за този ужасен дух. Не го попитах направо, защото, за моя изненада, когато седнахме върху ствола на едно повалено дърво, той измъкна от торбата си самун хляб и голямо парче шунка и отрязва по една щедра порция на всеки от двамата ни. Обикновено, когато отивахме да вършим работа, се задоволявахме с по някое нищожно

парченце сирене, защото човек трябва да пости, преди се изправи срещу мрака.

Но сега бях гладен, така че не се оплаках. Предположих, че ще имаме време да постим след погребението и че сега Прогонващия духове има нужда от храна, за да укрепне отново.

Най-после, след като се нахраних, си поех дълбоко дъх, извадих тефтера си и най-сетне го попитах за Изчадието. За моя изненада той ми каза да прибера тефтера.

— Можеш да запишеш това по-късно, когато тръгнем да се връщаме — рече той. — Освен това, аз самият имам да уча много за Изчадието, така че няма смисъл да записваш нещо, което може да ти се наложи да промениш по-късно.

Предполагам, че при тези думи устата ми е увиснала отворена. Искам да кажа, винаги си бях мислил, че Прогонващия духове знае почти всичко, каквото има да се знае за тъмните сили.

— Не гледай така изненадано, момче — рече той. — Както знаеш, самият аз още си вода бележки и така ще правиш и ти, ако доживееш до моята възраст. В този занаят никога не преставаме да се учим, а първата стъпка към познанието е да приемеш собственото си невежество.

Както казах преди, Изчадието е древен зъл дух, който — срамувам се да призная — досега ме е надвивал. Но, да се надяваме, не и този път. Първият ни проблем ще бъде да го намерим — продължи Прогонващия духове. — Живее в катакомбите долу под катедралата в Прийстаун — там има тунели, дълги безброй мили.

— За какво служат катакомбите? — попитах, чудейки се на кого ли му е трябвало да строи толкова много тунели.

— Пълни са с крипти, момче, подземни погребални камери, в които се съхраняват древни кости. Тези тунели са съществували дълго преди да бъде построена катедралата. Хълмът вече бил светилище, когато първите свещеници дошли тук с кораби от запад.

— Тогава кой е построил катакомбите?

— Някои наричат строителите „Малките хора“ заради ръста им, но истинското им име било „сегантии“; не че се знае особено много за тях, освен факта, че Изчадието някога било техен бог.

— Значи е бог?

— Да, винаги е бил мощна сила и най-ранните Малки хора признавали силата му и я почитали. Предполагам, че на Изчадието му се иска отново да е бог. Виждаш ли, някога то се скитало свободно из Графството. С течение на столетията станало покварено и зло и всявало ужас сред Малките хора денонощно, като настройвало брат срещу брата, унищожавало реколтата, опожарявало домове, избивало невинни. Харесвало му да вижда как хората живеят в страх и нищета, сломени и победени, докато животът вече надали си струвал да се живее. Това били мрачни, ужасни времена за сегантиите.

Но той не тормозел само бедните. Кралят на сегантиите бил добър човек на име Хейс. Бил победил всичките си врагове в битки и се опитвал да направи народа си силен и преуспяващ. Имало обаче един враг, когото не могли да сразят: Изчадието. Внезапно то поискало годишен данък от крал Хейс. На клетия човек било наредено да пожертва седемте си сина, започвайки с най-големия. По един син всяка година, докато нито един не останел жив. Това било повече, отколкото някой баща можел да понесе. Но по някакъв начин Нейз, най-последният син, успял да обуздае Изчадието и да го затвори в катакомбите. Не знам как го е сторил — може би, ако знаех, щеше да е по-лесно да победя това създание. Всичко, което знам, е, че пътят му бил препречен от заключена сребърна порта; подобно на много създания на мрака, то е уязвимо за среброто.

— И значи все още е пленено там след всичкото това време?

— Да, момче. Приковано е там долу, докато някой отвори онази порта и го освободи. Това е факт и е нещо, което всички свещеници знаят. Това е знание, което се предава от поколение на поколение.

— Но няма ли никакъв друг път навън? Как може Сребърната порта да го задържи вътре? — попитах.

— Не зная, момче. Всичко, което знам, е че Изчадието е затворено в катакомбите и може да излезе само през онази порта.

Исках да попитам какво пречи просто да го оставим там, щом е пленено и няма вероятност да избяга, но той отговори преди да успее да изрека въпроса. Прогонващия духове вече ме познаваше добре и умееше да се досеща какво мисля.

— Но се боя, че не можем просто да оставим нещата така, момче. Виждаш ли, сега то отново набира сили. Невинаги е било само

дух. Това стана едва след като бе пленено. Преди това, когато бе много могъщо, имаше физически облик.

— Как изглеждаше? — попитах.

— Утре ще разбереш. Преди да влезеш в катедралата за погребалната служба, погледни нагоре към каменното изваяние точно над главния вход. Това е най-сполучливото изображение на създанието, което има вероятност да видиш.

— В такъв случай виждали ли сте истинското създание?

— Не, момче. Преди двайсет години, когато за пръв път се опитах да убия Изчадието, то още беше само дух. Носят се обаче слухове, че силата му е нараснала толкова много, та сега приема образите на други създания.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че е започнало да променя формата си и няма да мине много време, преди да е достатъчно силно, за да приеме първоначалния си истински образ. Тогава ще е способно да накара почти всеки да се подчинява на волята му. А истинската опасност е, че може да принуди някого да отключи Сребърната порта. Това е най-тревожното от всичко!

— Но откъде получава силата си? — поисках да узная.

— Главно от кръвта.

— Кръв?

— Да. Кръв от животни — и от хора. Изпитва ужасна жажда. Но за щастие, за разлика от един богърт-разкъсвач, не може да вземе кръвта на човешко същество, освен ако не е дадена доброволно...

— Защо някой би искал да му дава кръвта си? — попитах, потресен от самата представа.

— Защото то може да влиза в умовете на хората. Изкушава ги с пари, високи постове и власт — с какво ли не. Ако не може да получи желаното чрез убеждение, тормози жертвите си. Понякога ги подмамва долу в катакомбите и ги заплашва с това, което наричаме „пресата“.

— Пресата ли? — попитах.

— Да, момче. Със силата на волята си Изчадието може да стане толкова тежко, че намират някои от жертвите му сплескани, със счупени кости и с тела, размазани в земята — трябва да се изстъргват, за да бъдат погребани. Били са „притиснати в пресата“ и гледката не е

приятна. Изчадието не може да ни разкъса и да пие кръвта против волята ни, но не забравяй, че все още сме уязвими за „пресата“.

— Не разбирам как може да кара хората да правят онези неща, когато е затворено в катакомбите — казах.

— Може да чете мисли, да оформя сънищата, да отслабва и покварява умовете на хората над земята. Понякога дори вижда през техните очи. Влиянието му стига чак в катедралата и църковния съвет и тероризира свещениците. От години причинява такива злини из Прийстаун.

— Сред свещениците?

— Да — особено онези със слаба воля. При всяка възможност ги принуждава да разпространяват неговото зло. Брат ми Андрю работи като ключар в Прийстаун и неведнъж ми е изпращал предупреждения за това, което се случва. Изчадието пресушава духа и волята. Кара хората да правят каквото иска, като заглушава гласовете на добротата и разума: те стават алчни и жестоки, злоупотребяват с властта си, ограбват бедните и болните. Сега в Прийстаун църковният десятък се събира два пъти годишно.

Знаех какво е десятък. Една десета от приходите на фермата ни за годината, и трябваше да го плащаме като налог на местната църква. Такъв беше законът.

— Достатъчно лошо е да се плаща веднъж в годината — продължи Прогонващия духове, — но станат ли два пъти, вече е трудно да удържиш алчността. Това отново докарва хората до страх и нищета, точно както стори със сегантиите. Това е едно от най-неподправените и най-зли проявления на тъмните сили, които съм срещал. Но положението не може да продължава още дълго. Трябва да прекратя това веднъж завинаги, преди да е станало твърде късно.

— Как ще направим това? — попитах.

— Е, още не съм сигурен дали знам точно как. Изчадието е опасен и умен враг; може да проникне в умовете ни и да узнае какво мислим, преди самите ние да го осъзнаем.

Освен среброто обаче, то все пак има една сериозна слабост. Жените го изнервят много и то се опитва да избягва компанията им. Непоносимо му е да бъде близо до тях. Е, това лесно мога да го разбера, но трябва да обмислим как да се възползваме от него.

Прогонващия духове често ме бе предупреждавал да се пазя от момичетата и по някаква причина особено от онези, които носеха островърхи обувки. Така че бях свикнал да говори такива неща. Но сега, когато знаех за Мег, се зачудих дали тя бе допринесла с нещо, за да го накара да говори така.

Е, господарят ми със сигурност ми беше дал много материал за мислене. И не можех да не се зачудя за всички онези църкви в Прийстаун, и свещениците и енорияшите, до един вярващи в Бог. Можеше ли всички те да грешат? Ако техният Бог е толкова могъщ, защо Той не направеше нещо по въпроса с Изчадието? Защо допускаше то да покварява свещениците и да сее зло из града? Татко беше вярващ, макар че никога не ходеше на църква. Никой в семейството ни не ходеше, защото фермерската работа не спираше в неделя и винаги бяхме твърде заети да доим или да вършим други задължения. Но това внезапно ме накара да се запитам в какво вярва Прогонващия духове, особено като знаех онова, което мама ми беше казала — че Прогонващия духове и сам някога е бил свещеник.

— Вярвате ли в Бог? — попитах го.

— Някога вярвах в Бог — отвърна Прогонващия духове със замислено изражение. — Като дете никога не се съмнявах в съществуването на Бог дори за миг, но в крайна сметка се промених. Виждаш ли, момче, когато си живял толкова дълго като мен, има неща, които те карат да се чудиш. Така че сега не съм толкова сигурен, но все пак държа да знам всички факти, преди да съдя.

— Ще ти кажа обаче следното — продължи той. — Два-три пъти през живота си съм бил в толкова лоши ситуации, че дори не съм очаквал да изляза от тях. Изправял съм се срещу мрака и почти, но не съвсем, съм се примирявал със смъртта. После, точно когато всичко е изглеждало изгубено, съм се изпълвал с нова сила. Мога само да предполагам откъде идваше тя. С тази сила идваше и едно ново чувство. Че някой или нещо е на моя страна. Че вече не съм сам.

Прогонващия духове направи пауза и въздъхна дълбоко.

— Не вярвам в Бога, за когото проповядват в църквата — каза той. — Не вярвам в белобрад старец. Но има нещо, което наблюдава какво правим, и ако живееш правилно, в час на нужда то ще те подкрепи и ще ти даде от силата си. Ето в това вярвам. Е, хайде, момче. Забавихме се тук достатъчно дълго и е най-добре да потегляме.

Вдигнах торбата му и го последвах. Скоро се отклонихме от пътя и поехме по пряка пътека през една гора и направо през широка ливада. Беше доста приятно, но спряхме дълго преди слънцето да залезе. Прогонващия духове беше твърде изтощен, за да продължи, и всъщност беше по-добре да е обратно в Чипъндън, възстановявайки се след болестта си.

Имах лошо предчувствие за онова, което ни предстои, силно усещане за опасност.

ГЛАВА 4

ПРИЙСТАУН

Прийстаун, построен на бреговете на река Рибъл, беше най-големият град, в който бях ходил. Докато слизахме по хълма, реката приличаше на огромна змия, блестяща в оранжево на светлината от залязващото слънце.

Това беше град от църкви, с шпилове и кули, които се издигаха над редиците от малки терасирани къщи. Катедралата беше разположена точно върху билото на един хълм, близо до центъра на града. В нея с лекота биха се побрали три от най-големите църкви, които бях виждал през целия си живот. А камбанарията ѝ беше нещо друго. Построена от варовик, тя беше почти толкова бяла и висока, та предположих, че в дъждовен ден облаците закриват кръста на върха ѝ.

— Това най-голямата камбанария на света ли е? — попитах, сочейки развълнувано.

— Не, момче — отговори Прогонващия духове с неочаквана усмивка. — Но е най-голямата камбанария в Графството, което не е чудно за град, който може да се похвали с толкова много свещеници. Само ми се ще да бяха по-малобройни, но просто ще трябва да рискуваме.

Внезапно усмивката се изпари от лицето му.

— За вълка говорим...! — възкликна той, стисвайки зъби, преди да ме издърпа през една пролука на живия плет в полето до него. Там притисна показалец към устните си, за да ми даде знак да мълча, и ме накара да се сниша заедно с него, докато се вслушвах в звука от приближаващи стъпки.

Беше хубав, гъст жив плет от глог и все още имаше повечето от листата си, но през него успях да различа черно расо над ботушите. Свещеник!

Останахме там доста време дори след като стъпките заглъхнаха в далечината. Едва тогава Прогонващия духове ме изведе обратно на пътеката. Не можех да проумея за какво беше цялото това суетене. По време на пътуванията си бяхме минавали покрай много свещеници. Те не бяха особено дружелюбни, но никога преди не се бяхме опитвали да се крием.

— Трябва да бъдем предпазливи, момче — обясни Прогонващия духове. — Свещениците винаги са проблем, но в този град представляват истинска заплаха. Виждаш ли, епископът на Прийстаун е чичо на Върховния инквизитор. Несъмнено си чувал за него.

Кимнах.

— Той преследва вещици, нали?

— Да, момче, това прави. Когато залови някого, когото смята за вещица или магьосник, си слага черната шапка и става съдия на процеса срещу тях — процес, който обикновено приключва много бързо. На следващия ден си слага друга шапка. Превръща се в палач и организира изгарянето. Има репутация на човек, когото го бива в това, и обикновено се събира голяма тълпа зрители. Казват, че разполага кладата грижливо, така че на клетника да му трябва много дълго време да умре. Предполага се, че болката кара една вещица да съжалява за това, което е сторила, така че ще помоли Бог за прошка и докато умира, душата ѝ ще бъде спасена. Но това е само оправдание. Инквизиторът не притежава познанията, каквито има един Прогонващ духове, и не би разпознал истинска вещица, дори тя да се пресегне от гроба си и да го сграбчи за глезена! Не, той е просто жесток човек, който обича да причинява болка. Изпитва наслада от работата си и е забогатял от парите, които изкарва, като продава домовете и имуществото на онези, които осъжда.

Да, и това ме води до нашия проблем. Разбираш ли, Инквизиторът смята един гонител на духове за вещер. Църквата не обича някой да се замесва с тъмните сили, дори ако този някой се бори с тях. Смятат, че само на свещениците трябва да се позволява да правят това. Инквизиторът има властта да арестува с въоръжени църковни настоятели, които да правят каквото им нарежда — но не унивай, момче, защото това е само лошата новина.

Добрата новина е, че Инквизиторът живее в голям град далече на юг, отвъд пределите на Графството и рядко идва на север. Така че ако ни забележат и той бъде повикан, ще му трябва повече от седмица да пристигне, дори на кон. Освен това пристигането ми тук би трябвало да е изненада. Последното, което някой ще заподозре, е, че ще присъствам на погребението на брат, с когото не съм си говорил от четирийсет години.

Думите му обаче не ме успокоиха. Когато заслизахме надолу по хълма, потръпнах от това, което беше казал. Влизането в града ми се струваше изпълнено с рискове. С наметалото и тоягата си той непогрешимо приличаше на гонител на духове. Точно се канех да отбележа това, когато той посочи наляво с палец и се отклонихме от пътя, навлизайки в малка гора. Някъде след около трийсетина крачки господарят ми спря.

— Правилно, момче — рече. — Свали си наметалото и ми го дай.

Не възразих; от тона на гласа му разбрах, че бе напълно сериозен, но все пак се запитах какво ли е намислил. Той свали собственото си наметало с прикрепената към него качулка и положи тоягата си на земята.

— Така — каза той. — Сега ми намери няколко тънки клона и вейки. Гледай да не е нещо твърде тежко.

Няколко минути по-късно бях направил каквото поиска и го загледах как слага тоягата си сред клоните и увива всичко с наметалата ни. Разбира се, дотогава вече се бях досетил какво е намислил. От всеки край на вързопа стърчаха пръчки и просто изглеждаше, сякаш сме излизали да събираме дърва. Беше маскировка.

— Близо до катедралата има множество малки ханове — той ми подхвърли сребърна монета. — За теб ще е по-безопасно, ако не отсядаме в един и същ, защото ако дойдат за мен, ще арестуват и теб.

И е най-добре, ако не знаеш къде съм, момче. Инквизиторът си служи с изтезания. Залови ли един от нас, скоро ще хване и другия. Аз ще тръгна пръв. Дай ми десет минути, после ме последвай.

Избери някоя странноприемница, в чието име не се споменават никакви църкви, така че да не се окажем случайно в една и съща. И не яж нищо за вечеря, защото утре ще работим. Погребението е в девет сутринта, но се опитай да подраниш и седни близо до задната част на катедралата; ако вече съм там, дръж се на разстояние.

„Работа“ означаваше дела, свързани с прогонването на духове, и се запитах дали щяхме да слезем в катакомбите, за да се изправим срещу Изчадието. Никак не ми се нравеше мисълта за това.

— О, и още едно нещо — добави Прогонващия духове, докато се обръщаше да си върви. — Ще се грижиш за торбата ми, така че какво трябва да помниш, когато я носиш на място като Прийстаун?

— Да я нося в дясната ръка — казах.

Той кимна утвърдително, после вдигна вързоп на дясното си рамо и ме остави да чакам в гората.

И двамата бяхме левичари — нещо, което свещениците не одобряваха. Леворъките бяха това, което те наричаха „проклети“^[1], хора, които най-лесно биваха изкушавани от Дявола или дори бяха в съюз с него.

Дадох му десет минути или повече, просто за да се уверя, че помежду ни има достатъчно разстояние, после, носейки тежката му торба, тръгнах надолу по хълма, отправяйки се към камбанарията. Веднъж влязъл в града, започнах да се изкачвам отново към катедралата и когато наближих, се заех да търся странноприемница.

Не ще и дума, такива имаше в изобилие; изглежда, че на повечето калдъръмени улици имаше по една, но бедата беше, че явно всичките бяха свързани с църкви по един или друг начин. Имаше „Жезълът на епископа“, хан „Камбанарията“, „Веселият монах“, „Одеждата на епископа“, и „Книга и свещ“ — да изброя само няколко. Последната ми напомни за причината преди всичко да дойдем в Прийстаун. Както братът на Прогонващия духове беше открил на свой гръб, книгите и свещите обикновено не вършеха работа срещу нечестивите сили. Дори не и когато използваш и камбана^[2].

Скоро осъзнах, че Прогонващия духове беше направил нещата лесни за себе си, но много трудни за мен, и прекарах дълго време да

претърсвам лабиринта от тесни улички на Прийстаун и по-широките пътища, които ги свързваха. Тръгнах по Плайд Роуд, а после нагоре по широка улица, наречена Фрайъргейт^[3], където нямаше и следа от порта. Калдъръмените улици бяха пълни с хора и повечето от тях явно бързаха. Големият пазар близо до горния край на Фрайъргейт затваряше за деня, но няколко купувачи още се бутаха и се пазаряха с търговците. Миризмата на риба беше навсякъде и над мястото крякаше голямо ято гладни чайки.

От време на време виждах по някоя фигура, облечена в черно расо, и сменях посоката или пресичах пътя. Открих, че ми е трудно да повярвам, че в един град може да има толкова много свещеници.

След това тръгнах надолу по Фишъргейт^[4] Хил, докато различих реката в далечината, а после отново по целия обратен път. Най-сетне обиколих в кръг, но без никакъв успех. Не можех просто да помоля някого да ме упъти към странноприемница, чието име няма нищо общо с църквите, защото щеше да ме помисли за луд. Последното, което исках, беше да привлека внимание към себе си. Макар че носех тежката черна кожена торба на Прогонващия духове в дясната си ръка, тя все още привличаше твърде много любопитни погледи в моята посока.

Най-после, точно когато се стъмваше, намерих място за отсядане не много далече от катедралата, където най-напред бях започнал търсенето си. Една малка странноприемница, наречена „Черният бик“.

Преди да стана чирак на Прогонващия духове, никога не бях отсядал в хан, понеже никога не бях имал повод да се отдалечавам от татковата ферма. Оттогава бях нощувал може би в половин дузина. Би трябвало да са много повече, защото често бяхме на път, понякога няколко поредни дни, но Прогонващия духове обичаше да си пести парите и освен ако времето не беше много лошо, смяташе, че някое дърво или стар обор са достатъчно добър подслон за през нощта. И все пак това беше първият хан, в който отсядах сам, и докато си проправях път навътре през вратата, се чувствах малко нервен.

Тесният вход водеше в голямо сумрачно помещение, осветено само от един фенер. Беше пълно с празни маси и столове, с дървен тезгях в далечния край. Тезгяхът миришеше силно на оцет, но скоро осъзнах, че това е просто престоял ейл, попил в дървото. От едно въженце вдясно от тезгяха висеше камбанка, затова позвъних с нея.

След малко зад тезгяха се отвори врата и се появи плешив мъж, който бършеше големите си ръце в широка мръсна престилка.

— Бих искал стая за през нощта, ако обичате — казах, добавяйки бързо: — Може би ще остана по-дълго.

Той ме погледна все едно бях нещо, което току-що бе открил върху подметката на обувката си, но когато извадих сребърната монета и я сложих на тезгяха, изражението му стана много по-любезно.

— Ще желаете ли вечеря, господарю? — запита той.

Поклатих глава. И бездруго постех, но един поглед към покритата му с петна престилка ме беше накарал да загубя апетит.

Пет минути по-късно бях горе в стаята си, със заключена врата. Леглото изглеждаше ужасно, а чаршафите бяха мръсни. Знаех, че Прогонващия духове щеше да се оплаче, но аз просто исках да спя и все пак беше много по-добре от някой ветровит обор. Въпреки това, когато погледнах през прозореца, ми домъчня за Чипъндън.

Вместо бялата пътека, която водеше през зелената ливада към западната градина и обичайната ми гледка към Парлик Пайк и другите възвишения, виждах само редица мърляви къщи отсреща, всяка с дълга тръба върху комина за увеличаване на тягата, от която надолу по улицата се стелеше тъмен пушек.

Легнах върху леглото и, все още стиснал дръжките на торбата на Прогонващия духове, бързо заспах.

Точно след осем часа на другата сутрин вече се отправях към катедралата. Бях оставил торбата заключена в стаята си, защото щеше да изглежда странно да я нося на погребална церемония. Малко се тревожех, че я оставям в хана, но торбата имаше катинар, чийто ключ, както и този на вратата бяха на сигурно място в джоба ми. Носех и трети ключ.

Прогонващия духове ми го беше дал, когато отидох в Хоршоу да се справя с разкъсвача. Беше направен от другия му брат, ключаря Андрю, и отваряше повечето ключалки, стига да не са твърде сложни. Трябваше да го върна, но знаех, че Прогонващия духове има повече от един и тъй като не беше попитал, аз го бях задържал. Беше много полезно да го имам, точно както кутийката с прахан и огниво, която татко ми даде, когато започнах чиракуването си. Винаги държах и нея

в джоба си. Тя бе принадлежала на неговия баща и беше семейна реликва, но много полезна за някой, който се занимава със занаята на Прогонващия духове.

Не след дълго се изкачвах по хълма: камбанарията беше от лявата ми страна. Беше влажно утро, силен ръмеж падаше право в лицето ми и се бях оказал прав за камбанарията. Поне най-горната една трета от нея беше закрыта от оловносивите облаци, които нахлуваха бързо от югозапад. Освен това във въздуха се носеше силна воня на канали, а всяка къща имаше пушец комин, като по-голямата част от дима стигаше чак надолу до нивото на улицата.

Изглежда, много хора се изкачваха забързано по хълма. Една жена почти притича покрай мен, влачейки две деца толкова бързо, че крачетата им едва се справяха.

— Хайде! Побързайте! — сгълча ги тя. — Ще го изпуснем.

За миг се зачудих дали и те отиват на погребението, но не изглеждаше вероятно, защото лицата им бяха развълнувани. Точно на върха хълмът ставаше хоризонтален и аз завих наляво към катедралата. Тук от двете страни на пътя нетърпеливо се събираше възбудена тълпа, сякаш чакаше нещо. Бяха препречили улицата и аз се опитах да си проправам път през нея възможно най-внимателно. Непрекъснато се извинявах, отчаяно внимавайки да не настъпя нечий пръсти, но накрая тълпата стана толкова гъста, че трябваше да спра и да чакам заедно с хората.

Не чаках дълго. От дясната ми страна внезапно избухнаха звуци от ръкопляскания и ликуващи възгласи. Над тях дочух потропването на приближаващи копита. Голяма процесия се движеше към катедралата, първите двама ездачи — с черни шапки и наметала и препасали мечове на хълбоците си. Зад тях идваха още ездачи, те пък — въоръжени с ками и огромни тояги — десет, двайсет, петдесет души, докато накрая се появи един мъж, който яздеше сам, върху грамаден бял жребец.

Носеше черно наметало, но под него по врата и китките му се виждаше скъпа ризница от метални брънки, а мечът на хълбока му имаше дръжка, инкрустирана с рубини. Ботушите му бяха от най-фина кожа и вероятно струваха повече, отколкото един работник във ферма изкарваше за цяла година.

Дрехите и осанката на ездача показваха, че е човек с власт, но дори да беше облечен в дрипи, пак нямаше да има съмнение в това.

Имаше много руса коса, спускаща се на вълни изпод червена шапка с широка периферия, и толкова сини очи, че биха посрамили и лятното небе. Бях хипнотизиран от лицето му. Почти прекалено красиво, за да е мъжко, но в същото време решително, с издадена напред брадичка и строго чело. После погледнах отново сините очи и видях жестокостта, пламтяща в тях.

Той ми напомни за един рицар, когото веднъж бях видял да минава на кон покрай фермата ни, когато бях малък. Дори не беше погледнал към нас. За него ние не съществувахме. Е, във всеки случай така каза татко. Каза също и че човекът бил благородник, и само като го погледнел, можел да разбере, че идва от семейство, което може да проследи предците си цели поколения назад, до един — богати и влиятелни.

При думата „благородник“ татко плю в калта и ми каза, че имам късмет, че съм фермерски син и ми предстоят много дни честен труд.

Този мъж, който яздеше през Прийстаун, също бе от явно благороден произход и по цялото му лице бяха изписани надменност и властност. За мой потрес и удивление осъзнах, че сигурно виждам Инквизитора, защото зад него имаше голяма открита каруца, теглена от два впрегатни коня, а отзад стояха хора, здраво оковани един за друг с вериги.

Бяха главно жени, но имаше и двама мъже. Повечето изглеждаха, сякаш отдавна не са яли както трябва. Носеха мръсни дрехи и мнозина явно бяха бити. Всичките бяха покрити със синини, а лявото око на една жена приличаше на развален домат. Някои от жените ридяха безнадеждно, със сълзи, стичащи се по бузите. Една пищеше неспирно, колкото ѝ глас държи, че е невинна. Но напразно. Всички бяха пленници, които скоро щяха да бъдат съдени и изгорени.

Към каруцата изведнъж се стрелна млада жена, като посягаше с ръка към един от мъжете-затворници и отчаяно се опита да му подаде една ябълка. Навярно му бе роднина — може би дъщеря.

За мой ужас, Инквизиторът просто обърна коня си и я прегازی. В един миг тя протягаше ябълката; в следващия лежеше на една страна върху калдъръма, виейки от болка. Видях жестокото изражение върху лицето на Инквизитора. Доставяше му наслада да ѝ причинява болка. Когато каруцата изтрополи покрай мен, последвана от ескорт от още

въоръжени ездаци, ликуващите възгласи на тълпата се превърнаха в мощни обидни крясъци и викове: „Изгорете ги всичките!“.

Точно тогава видях момичето, оковано сред другите пленници. Беше не по-възрастна от мен и очите ѝ бяха широко отворени и уплашени. Черната ѝ коса бе прилепена към челото от дъжда, който се стичаше на струйки от носа и края на брадичката ѝ като сълзи. Погледнах черната рокля, с която беше облечена, после хвърлих поглед надолу към островърхите ѝ обувки почти неспособен да повярвам на това, което виждах.

Беше Алис. И тя бе пленница на Инквизитора.

[1] В оригинала е използвана думата „*sinister*“, която означава „ляв“, но също и зъл, злокобен, проклет. — Б.пр. ↑

[2] Препратка към отлъчването от църквата чрез „камбана, книга и свещ“ — т.е., пълно и безвъзвратно отлъчване от църквата. — Б.пр. ↑

[3] *Friargate* (англ.) — Портата на монасите — Б.пр. ↑

[4] *Fishergate* (англ.) — Рибарската порта. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

ПОГРЕБЕНИЕТО

Свят ми се виеше от онова, на което станах свидетел. Бяха минали няколко месеца, откакто видях Алис за последно. Леля й, Костеливата Лизи, беше вещица, с която Прогонващия духове и аз се бяхме справили, но Алис, за разлика от останалите си близки, не беше истински лоша. Всъщност вероятно беше най-близкото нещо до приятел, което ми се бе случило да имам, и тъкмо благодарение на нея преди няколко месеца бях успял да унищожа Майка Молкин — най-злата вещица в Графството.

Не, Алис просто беше израсла в лоша компания. Не можех да позволя да бъде изгорена като вещица. Някак трябваше да намеря начин да я спася, но в този момент няхах и най-малка представа как. Реших, че веднага щом погребението приключи, ще трябва да се опитам да убедя Прогонващия духове да помогне.

А после, налице беше и Инквизиторът. Колко ужасно, че времето на нашето посещение в Прийстаун съвпаднаше с неговото пристигане. Прогонващия духове и аз бяхме в сериозна опасност. Сега господарят ми със сигурност не би останал тук след погребението. Една огромна част от мен се надяваше, че той ще иска да си тръгне веднага и да не се изправя срещу Изчадието. Но не можех да оставя Алис да умре.

След като каруцата отмина, тълпата се устреми напред и пое след процесията на Инквизитора. Както бяхме притиснати рамо до рамо, нямах голям избор, освен да се движа заедно с тях. Каруцата продължи покрай катедралата и спря пред голяма триетажна къща, чиито прозорци бяха разделени с вертикални колони. Предположих, че това е презвитерството — домът на свещениците — и че пленниците ще бъдат съдени там. Свалиха ги от каруцата и ги завлякоха вътре, но бях прекалено далече, за да видя ясно Алис. Не можех да сторя нищо, но щеше да се наложи бързо да измисля нещо преди изгарянето, което със сигурност щеше да се състои скоро.

Печално се извърнах и започнах да си пробивам път през тълпата към катедралата и погребението на отец Грегъри. Постройката имаше големи контрафорси и високи заострени прозорци от цветно стъкло. После, спомняйки си какво ми бе казал Прогонващия духове, погледнах нагоре към големия каменен гаргойл над главната врата.

Това беше изображение на първоначалния облик на Изчадието, формата, към която то бавно се опитваше да се върне, докато събираше сили долу в катакомбите. Тялото, покрито с люспи, беше приведено, с напрегнати, възлести мускули, дълги, остри, хищни нокти се бяха вкопчили в каменния трегер над вратата. Изглеждаше готово да скочи.

Бях виждал някои ужасяващи неща през живота си, но никога нещо по-грозно от огромната глава на създанието. Имаше издължена брадичка, която се извиваше нагоре почти до дългия му нос, и зловни очи, които сякаш ме следяха, докато вървах към него. Ушите му също бяха странни и нямаше да са неуместни върху главата на едро куче или дори вълк. Не беше създание, срещу което да се изправиш в мрака на катакомбите!

Преди да вляза, отчаяно хвърлих поглед назад към презвитерството още веднъж, питайки се дали има някаква истинска надежда да спася Алис.

Катедралата беше почти празна, така че намерих място близо до дъното. Наблизо две стари дами бяха коленичили за молитва със сведени глави, а един от помощниците на свещеника беше зает да пали свещи.

Имах много време да се огледам наоколо. Отвътре катедралата изглеждаше още по-голяма, с висок покрив и грамадни дървени греди; дори най-лекото кашляне сякаш отекваше цяла вечност. Между

скамейките имаше три пътеки — средната, която водеше право нагоре до стъпалата на олтара, бе достатъчно широка да побере кон и каруца. Не ще и дума, беше величествена: всички статуи, които се виждаха, бяха позлатени и дори стените бяха облицовани с мрамор. Беше неимоверно различна от малката църква в Хоршоу, където бе служил братът на Прогонващия духове.

В предния край на централната пътека стоеше отвореният ковчег на отец Грегъри, с по една свещ във всеки ъгъл. Никога през живота си не бях виждал такива свещи. Всяка, сложена в голяма месингова поставка, беше по-висока от човешки ръст.

Хората започнаха да изпълват църквата. Влизаха по един и по двама и подобно на мен си избираха скамейки близо до дъното. Неспирно се оглеждах за Прогонващия духове, но още нямаше и следа от него.

Не се сдържах и хвърлих поглед наоколо за някаква следа от Изчадието. Със сигурност не чувствах присъствието му, но може би едно толкова могъщо създание щеше да е способно да почувства моето. Ами ако слуховете бяха верни? Ами ако то наистина имаше силата да приеме физически облик и седеше тук сред паството! Огледах се нервно наоколо, но после се отпуснах, когато си спомних какво ми беше казал Прогонващия духове. Изчадието беше затворено в катакомбите далече отдолу, така че засега със сигурност бях в безопасност.

А дали наистина бях? Господарят ми бе казал, че умът на създанието е много силен и то може да достигне в презвитерството или катедралата, за да повлияе на свещениците и да ги поквари. Може би точно в този момент се опитваше да влезе в главата ми!

Вдигнах очи, ужасен, и улових погледа на една жена, която се връщаше на мястото си, след като бе поднесла последните си почитания на отец Грегъри. Мигновено разпознах в нейно лице плачещата му икономка, а тя ме позна в същия момент. Спря в края на скамейката ми.

— Защо закъсняхте толкова? — запита тя с висок шепот. — Ако бяхте дошли, когато най-напред ви повиках, днес той щеше да е още жив.

— Направих най-доброто, което можах — казах, опитвайки се да не привличам твърде много внимание към нас.

— В такъв случай понякога най-доброто, на което си способен, не е достатъчно, нали? — рече тя. — Инквизиторът е прав за вашата пасмина — само беди навличате и заслужавате всичко, което ви сполита.

При името на Инквизитора се сепнах, но вътре бяха започнали да се стичат много хора, всичките с черни раса и палта. Свещеници — цели дузини! Никога не бях мислил, че ще видя толкова много едновременно на едно място. Сякаш всички духовници в целия свят се бяха събрали за погребението на стария отец Грегъри. Знаех обаче, че това не е вярно и че те бяха само онези, които живееха в Прийстаун — и може би няколко от околните села и градчета. Икономката не каза нищо повече и забързано се върна на скамейката си.

Сега наистина се изплаших. Ето ме, седнал в катедралата, точно над катакомбите, дом на най-страховитото създание в Графството, по време, когато Инквизиторът е на посещение в града — и ме бяха познали. Отчаяно исках да се махна колкото се може по-далече от това място и се огледах тревожно наоколо за някаква следа от господаря си, но не можах да го видя. Тъкмо решавах, че вероятно е най-добре да си тръгна, когато изведнъж големите двери на църквата се разтвориха широко и влезе дълга процесия. Нямаше измъкване.

Отначало си помислих, че мъжът начело е Инквизиторът, защото имаше подобни черти. Но беше по-възрастен и си спомних как Прогонващия духове каза, че Инквизиторът имал чичо, който бил епископът на Прийстаун; осъзнах, че това трябва да е той.

Церемонията започна. Имаше много песнопения и се изправяхме, сядахме и коленичехме до безкрай. Едва заели някоя поза, се налагаше да се раздвижим отново. Е, ако погребалната литургия беше на гръцки, може би щях да разбера малко повече от това, което ставаше, защото мама ме беше учила на този език, когато бях малък. Но по-голямата част от погребалната служба за отец Грегъри бе на латински. Успях да схвана част от нея, но това ме накара да осъзная, че щеше да се наложи да се старая много повече с уроците си.

Епископът говореше как отец Грегъри бил в Рая, казваше, че той заслужавал да бъде там след всички добри дела, които бил извършил. Бях малко изненадан, че не спомена как умря отец Грегъри, но предположих, че свещениците искаха да си мълчат за това. Вероятно изпитваха неохота да признаят, че екзорсизмът му се бе провалил.

Най-накрая, след почти час, погребалната служба приключи и процесията излезе от църквата, този път с шестима свещеници, носещи ковчега. Четиримата едри свещеници, които държаха свещите, имаха по-тежка задача, защото залитаха под тежестта им. Едва когато покрай мен мина последният, вървящ зад ковчега, забелязах триъгълната основа на голямата месингова поставка на свещта.

Върху всяка от трите и страни имаше ярко изображение на грозния гаргойл, който бях видял над вратата на катедралата. И макар че причината вероятно беше в потрепването на пламъка, отново ми се стори, че очите му ме следят, докато свещеникът бавно носеше свещта покрай него.

Всички свещеници излязоха един по един да се включат в процесията и повечето хора отзад ги последваха, но аз останах в църквата дълго време, понеже исках да съм далече от икономката.

Чудех се какво да правя. Не бях видял Прогонващия духове и няхах представа къде е отседнал или как се предполагаше да се срещна отново с него. Трябваше да го предупредя за Инквизитора — а сега и за икономката.

Навън дъждът беше спрял и дворът пред катедралата бе пуст. Когато хвърлих поглед надясно, едва различих края на шествието, изчезващ покрай задната страна на катедралата, където предположих, че трябва да е гробището.

Реших да тръгна в другата посока, през предната порта и навън на улицата, но ме очакваше шок. От другата страна на пътя двама души разговаряха разгорещено. По-точно, по-голямата част от разгорещеността идваше от разгневен, червендалест свещеник с превързана ръка. Другият беше Прогонващия духове.

Изглежда, че и двамата ме забелязаха едновременно. Прогонващия духове посочи с палец, давайки ми знак веднага да си тръгвам. Направих каквото ми нареди, и господарят ми ме последва, като се придържаше към отсрещната страна на пътя.

Свещеникът се провикна след него:

— Помисли си добре, Джон, преди да е твърде късно!

Рискувах да хвърля поглед назад и видях, че свещеникът не ни последва, а, изглежда, се бе втренчил в мен. Беше трудно да съм сигурен, но ми се стори, че изведнъж като че ли се интересува повече от мен, отколкото от Прогонващия духове.

Вървахме надолу по склона няколко минути, преди теренът да стане равен. Отначало наоколо нямаше много хора, но улиците скоро станаха по-тесни и много по-оживени, и след като сменихме посоката два пъти, стигнахме до настлания с каменни плочи пазар. Беше голям, оживен и шумен площад, пълен със сергии, заслонени от дървени рамки, с окачени на тях сиви непромокаеми навеси. Последвах Прогонващия духове в тълпата, на моменти почти по петите му. Какво друго можех да сторя? Лесно би било да го изгубя на подобно място.

В северния край на пазарния площад имаше голяма кръчма с празни пейки отвън и Прогонващия духове се запъти право към нея. Отначало си помислих, че ще влезе, и се зачудих дали ще си купим обяд. Ако възнамеряваше да си тръгне заради Инквизитора, нямаше да е нужно да постим. Вместо това обаче той свърна в тясна, настлана с калдъръм сляпа уличка, отведе ме до нисък каменен зид и избърса най-близката част с ръкава си. След като махна повечето капчици вода, той седна и ми направи знак да сторя същото.

Седнах и се огледах наоколо. Уличката беше пуста, а от три страни бяхме оградени от стени на складове. Имаше малко прозорци, напукани и зацапани, така че поне бяхме далече от любопитни очи.

Прогонващия духове беше останал без дъх от ходенето и това ми даде шанс да вметна първата дума.

— Инквизиторът е тук — рекох.

Прогонващия духове кимна.

— Да, момче, тук е и още как. Стоях от отсрещната страна на пътя, но ти беше твърде зает да зяпаш каруцата, за да ме забележиш.

— Нима не я видяхте? Алис беше в каруцата...

— Алис? Коя Алис?

— Племенницата на Костеливата Лизи. Трябва да ѝ помогнем...

Както споменах преди, Костеливата Лизи беше вещица, с която се бяхме справили през пролетта. Сега Прогонващия духове я държеше пленена в една яма, в градината си в Чипъндън.

— О, онази Алис. Е, най-добре да я забравиш, момче, защото нищо не може да се направи. Инквизиторът води със себе си поне четирийсет въоръжени мъже.

— Не е честно — възроптах, почти неспособен да повярвам, че може да остане толкова спокоен. — Алис не е магьосница.

— Малко неща в този живот са честни — отвърна Прогонващия духове. — Истината е, че никой от тях не беше вещица или магьосник. Както добре знаеш, една истинска вещица щеше да подуши идването на Инквизитора от километри.

— Но Алис ми е приятелка. Не мога да я оставя да умре! — вече чувствах как гневът се надига в мен.

— Сега не е време за разчувстване. Работата ни е да закриляме хората от тъмните сили, не да се разсейваме от красиви момичета.

Бях бесен — особено понеже знаех, че и сам Прогонващия духове веднъж бе позволил едно красиво момиче да го разсее — момиче, което наистина е *било* вещица.

— Алис ми помогна да спася семейството си от Майка Молкин, не забравяйте!

— А защо, преди всичко, Майка Молкин беше на свобода, момче, отговори ми на този въпрос!

Наведох засрамено глава.

— Защото ти се замеси с онова момиче — продължи той, — и не искам това да се случи отново. Особено не и тук в Прийстаун, докато Инквизиторът ни диша във врата. Ще изложиш на опасност собствения си живот — и моя. И говори по-тихо. Не искаме да привличаме излишно внимание.

Огледах се наоколо. С изключение на нас уличката бе пуста. Можеше да се види как няколко души минават покрай входа, но те бяха доста далече и дори не погледнаха в нашата посока. Зад тях виждах покривите в далечния край на пазарния площад и издигащата се над върховете на комините камбанария на катедралата. Но когато проговорих отново, наистина сниших глас.

— Какво изобщо прави Инквизиторът тук? — попитах. — Не казахте ли, че си върши работата долу на юг и идва на север само когато го повикат?

— Това в общи линии е вярно, но понякога той организира експедиция на север до Графството и дори отвъд. Оказва се, че през последните няколко седмици е сновал из крайбрежието, събирайки бедните утайки на човечеството, които беше оковал в онази каруца.

Ядосах се, задето каза, че Алис е една от „утайките“, защото знаех, че не е вярно. Сега обаче не беше подходящият момент да продължа спора, така че запазих спокойствие.

— Но в Чипъндън ще сме в достатъчно голяма безопасност — продължи Прогонващия духове. — Никога досега не се е осмелявал да се изкачи до възвишенията.

— В такъв случай у дома ли си отиваме сега? — попитах.

— Не, момче, не още. Казах ти преди — имам недовършена работа в този град.

Сърцето ми се сви и погледнах тревожно към входа на уличката. Покрай нас все още забързано минаваха хора, отиващи да си вършат работата, и чувах как някои продавачи от сергиите обявяват на висок глас цените на стоките си. Но макар да цареше голям шум и оживление, за щастие, никой не можеше да ни види. Въпреки това все още се чувствах смутен. Препоръчително беше да стоим далече един от друг. Свещеникът пред катедралата беше познал Прогонващия духове. Икономката позна мен. Ами ако някой друг се зададе по уличката и ни познае, и арестуват и двамата ни? Много свещеници от енории в Графството щяха да са в града и щяха да познаят Прогонващия духове начаса. Единствената добра новина беше, че в момента всички те вероятно бяха още в черковния двор.

— Онзи свещеник, с когото говорехте преди, кой беше? Той явно ви позна, така че няма ли да каже на Инквизитора, че сте тук? — попитах, чудейки се дали изобщо някъде има наистина безопасно място. Доколкото знаех, онзи червендалест свещеник пред катедралата можеше дори да упъти Инквизитора за Чипъндън. — О, има и още нещо. Икономката на брат ви ме позна на погребението. Беше много ядосана. Може да каже на някого, че сме тук.

Струваше ми се, че поемаме сериозен риск, като оставаме в Прийстаун, докато Инквизиторът е по тези места.

— Успокой се, момче. Икономката няма да каже на никого. Тя и брат ми също не бяха точно безгрешни. А колкото до онзи свещеник — рече Прогонващия духове със слаба усмивка, — това е отец Кеърнс. Той ми е роднина, братовчед. Братовчед, който се меси където не трябва и понякога доста се вълнува, но въпреки това е добронамерен. Вечно се опитва да ме спаси от самия мен и да ме вкара в „правия“ път. Но само си хаби дъха. Аз избрах пътя си — и правилен или погрешен, това е пътят, по който вървя.

В този момент чух стъпки и сърцето ми сякаш падна в корема. Някой беше завил в уличката и вървеше право към нас!

— Във всеки случай, като говорим за семейство — каза Прогонващия духове, напълно спокоен, — ето че идва още един негов член. Това е брат ми Андрю.

Висок мъж със слабо тяло и тъжно, костеливо лице се приближаваше към нас по калдъръма. Изглеждаше още по-стар от Прогонващия духове и ми напомни за добре облечено плашило, защото макар да носеше качествени ботуши и чисти дрехи, облеклото му се развяваше на вятъра. Повече от мен имаше вид сякаш има нужда от една хубава закуска.

Без да си прави труда да избърше капчиците вода, той седна на зида от другата страна на Прогонващия духове.

— Помислих си, че ще те намеря тук. Тъжна работа, братко — рече той мрачно.

— Да — отвърна Прогонващия духове. — Вече останахме само ние двамата. Петима братя, мъртви и погребани.

— Джон, трябва да ти кажа, че Инквизитор...

— Да, знам — каза Прогонващия духове с нотка на нетърпение в гласа.

— Тогава трябва да си вървите. Тук не е безопасно за никого от двамата ви — каза брат му, посочвайки ме с кимване.

— Не, Андрю, никъде няма да вървим, докато не направя каквото трябва да се направи. Така че бих искал отново да ми направиш специален ключ — каза му Прогонващия духове. — За портата.

Андрю се сепна:

— Не, Джон, не ставай глупак — той поклати глава. — Нямаше да дойда тук, ако знаех, че искаш това. Забрави ли проклятието?

— Тихо — рече Прогонващия духове. — Не пред момчето. Дръж си глупавите суеверни измислици за себе си.

— Проклятие ли? — попитах с внезапно любопитство.

— Виждаш ли какво направи? — изсъска гневно господарят ми на брат си. — Няма нищо — обърна се към мен. — Не вярвам в подобни измишльотини, както и ти не бива да вярваш.

— Е, днес погребях един брат — каза Андрю. — Прибирай се у дома сега, преди да ми се наложи да погребам още един. Инквизиторът ще е ужасно доволен да се докопа до Прогонващия духове на Графството. Върни се в Чипъндън, докато още можеш.

— Няма да си тръгна, Андрю, и това е последната ми дума. Имам работа за вършене тук, независимо от Инквизитора — отсече твърдо Прогонващия духове. — Така че ще помогнеш ли, или не?

— Въпросът не е в това и ти го знаеш! — настоя Андрю. — Винаги съм ти помагал преди, нали? Кога съм те изоставял? Но това е лудост. Рискуваш да те изгорят на клада само заедно с тук. Сега не е времето да се замесваш отново с онова създание — и той посочи към входа на уличката и вдигна очи към камбанарията. — И помисли за момчето — не можеш да го въвлечаш в това. Не и сега. Върни се отново през пролетта, когато Инквизиторът си е отишъл, и ще говорим отново. Ще си глупак да опитваш каквото и да било сега. Не можеш да се бориш с Изчадието и Инквизитора — не си млад, нито пък здрав, като те гледам.

Докато говореха, самият аз погледнах нагоре към камбанарията. Подозирах, че се вижда от почти всяка точка на града и че целият град също се вижда от камбанарията. Съвсем близо до върха имаше четири малки прозореца, точно под кръста. Оттам човек можеше да види всеки покрив в Прийстаун, повечето улици и много от хората, включително и нас.

Прогонващия духове ми беше казал, че Изчадието може да използва хората, да влиза в умовете им и да надзърта през очите им. Потръпнах, питайки се дали някой от свещениците беше там горе сега и Изчадието го използваше да ни наблюдава от тъмнината във вътрешността на камбанарията.

Но Прогонващия духове не беше склонен да размисли.

— Хайде, Андрю, помисли си отново! Колко пъти си ми казвал, че нечестивото в този град набира сили? Че свещениците стават по-поқварени, че хората се страхуват? И помисли за двойните десѣтъци и как Инквизиторът краде земя и изгаря невинни жени и момичета. Какво е променило свещениците и ги е поқварило толкова много? Каква ужасна сила кара добри мъже да вършат такива чудовищни неща или да стоят безучастно отстрани и да позволяват те да се случват?

Та, същия този ден, днес, това момче тук е видяло да откарват приятелката му на сигурна смърт. Да, вината е на Изчадието и то трябва да бъде спряно сега. Наистина ли мислиш, че мога да позволя това да продължи още половин година? Още колко невинни хора ще бъдат изгорени на клада дотогава, или ще загинат тази зима от нищета,

глад и студ, ако не направя нещо? Градът кипи от слухове, че са виждали разни неща долу в катакомбите. Ако са верни, значи Изчадието набира сила и власт, превръщайки се от дух в създание, облечено в плът. Скоро може да се върне към първоначалния си образ — проявление на злия дух, който потискаше Малките хора. И тогава къде ще сме всички? Колко лесно ще му бъде тогава да ужаси или измами някого и да го накара да отвори онази порта. Не, съвсем ясно и просто е. Трябва да действам сега, за да отърва Прийстаун от нечестивата сила, преди Изчадието да стане по-силно. Затова ще те попитам още веднъж. Ще ми направиш ли ключ?

За момент братът на Прогонващия духове зарови лице в дланите си точно като някоя от стариците, молещи се в църква. Най-сетне вдигна поглед и кимна:

— Все още имам калъпа от миналия път. Първата ми работа утре сутринта ще е да направя ключа. Сигурно съм по-глупав от теб — рече той.

— Добър човек — отвърна Прогонващия духове. — Знаех си, че няма да ме изоставиш. Ще дойда да го взема на разсъмване.

— Този път се надявам да знаеш какво правиш, когато слезеш там долу!

Лицето на Прогонващия духове почервения от гняв:

— Ти си върши своята работа, братко, а аз ще си върша моята! — тросна се той.

При тези думи Андрю се изправи, въздъхна уморено и си тръгна, без дори да погледне назад.

— И така, момче — каза Прогонващия духове, — ти тръгни пръв. Върни се в стаята си и остани там до утре. Работилницата на Андрю е надолу по Фрайъргейт. Аз ще съм взел ключа и ще съм готов да се срещна с теб двайсина минути след зазоряване. Толкова рано не би трябвало да има твърде много хора по улиците. Помниш ли къде стоеше по-рано, когато мина Инквизиторът?

Кимнах.

— Бъди на най-близкия ъгъл, момче. Не закъснявай. И помни — трябва да продължаваме да постим. О, и още нещо: не забравяй торбата ми. Мисля, че може да ни потрябва.

На връщане към хана ми се виеше свят. От какво трябваше да се боя най-много: един човек с власт, готов да ме залови и да ме изгори на кладата? Или от едно страховито създание, победило господаря ми в разцвета му, и което може би ме наблюдаваше в същия този миг от прозорците високо в камбанарията, през очите на някой свещеник?

Когато хвърлих поглед нагоре към катедралата, зърнах черно свещеническо расо. Извърнах поглед, но не и преди да забележа кой бе свещеникът: отец Кеърнс. За късмет, улицата бе оживена, а той се вираше право напред и дори не погледна в моята посока. Испитах облекчение, защото ако ме беше видял тук, толкова близо до хана, в който бях отседнал, нямаше да му трябва много, за да разбере къде може да съм се настанил. Прогонващия духове бе казал, че той е безобиден, но не можех да не си помисля, че колкото по-малко хора знаеха кои сме и къде сме отседнали, толкова по-добре. Но облекчението ми бе краткотрайно, защото когато се върнах в стаята си, на вратата бе забодена бележка:

Томас,
Ако искаш да спасиш живота на
господаря си, ела в изповедалнята ми
тази вечер в седем. След това ще
бъде твърде късно.

Отец Кеърнс

Обзе ме тревога, от която ми призля. Откъде беше разбрал отец Кеърнс къде съм отседнал? Следеше ли ме някой? Икономката на отец Грегъри? Или ханджията? Никак не ми хареса видът му. Дали беше изпратил съобщение до катедралата? Или Изчадието? Дали онова създание знаеше всяко мое движение? То ли беше казало на отец Кеърнс къде да ме намери? Каквото и да се бе случило, свещениците знаеха къде съм отседнал и ако кажеха на Инквизитора, той можеше да дойде за мен всеки момент.

Припряно отворих вратата на спалнята си и я заключих след себе си. После затворих капачите, отчаяно надявайки се да се предпазя от любопитните очи на Прийстаун. Уверих се, че торбата на Прогонващия духове е там, където я бях оставил, после седнах на леглото, без да

зная какво да правя. Прогонващия духове ми беше казал да остана в стаята си до сутринта. Знаех, че нямаше да е особено доволен, ако отида да се видя с братовчед му. Беше казал, че той е свещеник, който се бърка в чуждите работи. Дали просто щеше да се намеси отново? От друга страна, той ми бе казал, че отец Кеърнс е добронамерен. Но какво, ако свещеникът наистина знаеше нещо, което застрашаваше Прогонващия духове? Ако останех, господарят ми можеше в крайна сметка да попадне в ръцете на Инквизитора. И въпреки това, ако отидех в катедралата, влизах право в бърлогата на Инквизитора и Изчадието! Погребението беше достатъчно опасно. Можех ли наистина да насиля отново късмета си?

Това, което наистина трябваше да направя, бе да кажа на Прогонващия духове за съобщението. Но не можех. Та той не ми беше казал къде е отседнал.

„Довери се на инстинктите си“, винаги ме бе учил Прогонващия духове, така че най-накрая взех решение. Реших да отида и да говоря с отец Кеърнс.

ГЛАВА 6

ДОГОВОР С АДА

Давайки си време в изобилие, тръгнах бавно през влажните, настлани с калдъръм улици. Дланите ми лепнеха от нервност, а краката ми сякаш изпитваха неохота да се движат към катедралата. Сякаш бяха по-благоразумни от мен и трябваше постоянно да заставям единия да се мести пред другия. Но вечерта бе мразовита и, за късмет, наоколо нямаше много хора. Не подминах дори един свещеник.

Пристигнах в катедралата към седем без десетина минути и докато влизах през портата в големия, настлан с каменни плочи преден двор, не се сдържах и хвърлих поглед нагоре към гаргойла над главната врата. Грозната глава изглеждаше по-голяма от всякога, а в очите сякаш още потрепваше живот; проследиха ме, докато вървах към вратата. Дългата брадичка беше толкова извита нагоре, че почти опираше в носа, правейки гаргойла да изглежда различен от всяко друго създание, което бях виждал някога. Освен ушите, подобни на кучешки, и дълъг език, подаващ се от устата му, два къси рога се извиваха нагоре от черепа му и той внезапно ми напомни за коза.

Извърнах поглед и влязох в катедралата, потръпвайки от неподправената чудатост на създанието. Вътре в сградата ми трябваша няколко мига, докато очите ми се приспособят към полумрака, и за свое облекчение видях, че мястото е почти празно.

Страхувах се по две причини. Първо, не ми харесваше да съм в катедралата, където свещениците можеха да се появят всеки момент. Ако отец Кеърнс ми бе устроил клопка, то тогава аз току-що влязох право в капана му. Второ, сега бях на територията на Изчадието. Скоро денят щеше да свърши, а веднъж щом слънцето залезеше, Изчадието, подобно на всички създания на мрака, щеше да е най-опасно. Може би тогава умът му можеше да „посегне“ от катакомбите и да ме открие. Трябваше да приключа с тази задача възможно най-бързо.

Къде беше изповедалнята? В дъното на катедралата имаше само две възрастни жени, но един старец бе коленичил недалече от предната част, плътно до вратичката на дървена ниша, опираща в каменната стена.

Това ми подсказа каквото исках да знам. Малко по-нататък имаше също такава ниша. Изповедалните. Над всяка имаше закрепена свещ, сложена в синя стъклена поставка. Но само онази до коленичилиия мъж беше запалена.

Тръгнах надолу по дясната пътека и коленичих на скамейката пред него. След няколко мига вратата на изповедалнята се отвори и от нея излезе жена с черен воал. Тя прекоси пътеката между скамейките и коленичи на една скамейка по-назад, докато старият човек влизаше вътре.

След няколко мига го чух да шепне. Никога през живота си не бях ходил на изповед, но имах доста добра представа какво ставаше. Един от братята на татко бе станал много религиозен преди да умре. Татко винаги го наричаше „Светият Джо“, но истинското му име бе Матю. Той ходеше да се изповядва два пъти седмично и след като изслушаше греховете му, свещеникът му налагаше голямо покаяние. Това означаваше, че след това той трябваше да изрича множество молитви отново и отново. Предположих, че старецът разказваше на свещеника за греховете си.

Вратата остана затворена сякаш цяла вечност и аз започнах да ставам нетърпелив. Споходи ме друга мисъл: ами ако вътре не беше отец Кеърнс, а някой друг свещеник? Тогава наистина щеше да се наложи да се изповядам, иначе щеше да изглежда много подозрително. Опитах се да се сетя за няколко греха, които да прозвучат убедително. Лакомията беше ли грях? Или това се наричаше чревоугодничество? Е, със сигурност харесвах храната, но не бях ял нищо цял ден и стомахът

ми започваше да ръмжи от глад. Внезапно ми се стори лудост да правя това. След броени мигове можеше да се окажа пленник.

Паникьосах се и станах да си вървя. Едва тогава забелязах с облекчение едно картонче, пъхнато в поставка на вратата. На него беше написано име: „*отец Кеърнс*“.

В този момент вратата се отвори и старият човек излезе, така че заех мястото му в изповедалнята и затворих вратата след себе си. Вътре пространството беше малко и сумрачно и когато коленичих, лицето ми се оказа много близо до една метална решетка. Зад решетката имаше кафява завеса, а някъде отвъд нея — потрепваща свещ. Не можех да видя лице зад решетката, само сенчестото очертание на глава.

— Да чуя изповедта ти ли желаеш? — Гласът на свещеника имаше силен акцент от Графството и той дишаше шумно.

Само свих рамене. После осъзнах, че той не може да ме види както трябва през решетката.

— Не, отче — казах, — но ви благодаря, че попитахте. Аз съм Том, чиракът на господин Грегъри. Искали сте да ме видите.

Настъпи кратка пауза, а после отец Кеърнс проговори:

— А, Томас, радвам се, че дойде. Поканих те тук, защото трябва да говоря с теб. Трябва да ти кажа нещо много важно, така че искам да останеш тук, докато свърша. Ще ми обещаеш ли, че няма да си тръгнеш, докато не ти кажа каквото имам за казване?

— Ще ви изслушам — отвърнах, обзет от съмнения. Вече внимавах с даването на обещания. През пролетта бях дал обещание на Алис и то ме въвлече в цял куп неприятности.

— Това се казва добро момче — рече той. — Поставихме добро начало на една важна задача. И знаеш ли каква е тази задача?

Зачудих се дали говореше за Изчадието, но сметнах за най-добре да не споменавам това създание толкова близо до катакомбите, затова казах:

— Не, отче.

— Е, Томас, трябва да съставим план. Трябва да измислим как да спасим безсмъртната ти душа. Знаеш какво трябва да направиш, за да започнеш процеса, нали? Трябва да напуснеш Джон Грегъри. Трябва да спреш да упражняваш този ужасен занаят. Ще направиш ли това за мен?

— Мислех, че искате да ме видите, за да измислим как да помогнем на господин Грегъри — казах, започвайки да се ядосвам. — Мислех, че той е в опасност.

— В опасност е, Томас. Тук сме, за да помогнем на Джон Грегъри, но трябва да започнем, като помогнем на теб. Така че ще направиш ли каквото те моля?

— Не мога — отвърнах. — Татко плати доста пари за чиракуването ми, а мама ще е още по-разочарована. Тя казва, че имам дарба и трябва да я използвам, за да помагам на хората. Това правят гонителите на духове. Обикаляме и помагаме на хората, когато са застрашени от създания, които излизат от тъмнината.

Възцари се продължително мълчание. Чувах само дишането на свещеника. Тогава се сетих за нещо друго.

— Помогнах на отец Грегъри, знаете ли — изрекох на един дъх. — Вярно, той умря по-късно, но го спасих от по-ужасна смърт. Поне умря в леглото, на топло. Опита се да се отърве от един богърт — обясних, леко повишавайки тон. — Точно това, на първо място, го вкара в беда. Господин Грегъри можеше да му реши проблема. Той може да прави неща, които един свещеник не може. Свещениците не могат да гонят богърти, защото не знаят как. Нужно е нещо повече от няколко молитви.

Знаех, че не биваше да казвам онова за молитвите и очаквах той много да се ядоса. Той не се разгневи. Запази спокойствие и това накара положението да изглежда много по-лошо.

— О, да, нужно е много повече — отговори отец Кеърнс тихо. — Много, много повече. Знаеш ли каква е тайната на Прогонващия духове, Томас? Знаеш ли извора на силата му?

— Да — казах: собственият ми глас внезапно бе станал много по-спокоен. — Учил е с години, през целия си работен живот. Има цяла библиотека, пълна с книги, и е бил чирак като мен, и е слушал внимателно онова, което му е казвал господарят му, и го е записвал в тефтери, точно както правя аз сега.

— Не смяташ ли, че ние правим същото? Отнема дълги, дълги години да се обучиш за свещеническа работа. А свещениците са умни мъже, обучавани от още по-умни. Така че как си постигнал онова, което отец Грегъри не успя, въпреки факта, че той четеше от святото

Божие писание? Как обясняваш факта, че господарят ти редовно успява да направи това, което брат му не е могъл?

— Това е защото свещениците имат неправилното обучение — заявих. — И защото и двамата сме седми синове на седми синове.

Свещеникът издаде странен звук зад решетката. Отначало си помислих, че се е задавил; после осъзнах, че дочувам смях. Той ми се присмиваше.

Помислих си, че това е много грубо. Татко винаги казва, че трябва да уважаваш мненията на другите хора, дори ако понякога ти се струват глупави.

— Това е само суеверие, Томас — каза отец Кеърнс най-сетне. — Да си седми син на седми син не означава нищо. Това са просто бабини деветини. Истинското обяснение за силата на Джон Грегъри е нещо толкова ужасно, че потръпвам само като си помисля за това. Разбираш ли, Джон Грегъри е сключил договор с Ада. Продал е душата си на Дявола.

Не можех да повярвам на това, което казваше. Когато отворих уста, не излязоха думи, така че просто продължих да клатя глава.

— Вярно е, Томас. Цялата му сила идва от Дявола. Това, което ти и другите жители на Графството наричате богърти, са просто по-слаби и малки дяволи, които отстъпват само защото техният повелител им нарежда да сторят това. За Дявола това си струва, защото, на свой ред, един ден той ще се добере до душата на Джон Грегъри. А една душа е ценна за Бог — нещо светло и прекрасно — и Дяволът е готов да стори всичко, за да я омърси с грях и да я завлече надолу във вечните пламъци на Ада.

— Ами аз? — попитах, разгневявайки се отново. — Аз не съм продал душата си. Но спасих отец Грегъри.

— Това е лесно, Томас. Ти си слуга на Прогонващия духове, както го наричаш, който пък, на свой ред, е слуга на Дявола. Така че силата на злото ти е дадена назаем, докато служиш. Но, разбира се, ако успееш да завършиш обучението си в нечестивите науки и се подготвиш да упражняваш ужасния си занаят като господар вместо като чирак, тогава ще бъде твой ред. Ти също ще трябва да преотстъпиш душата си. Джон Грегъри все още не ти е казал това, защото си твърде млад, но несъмнено един ден ще го стори. И когато този ден настъпи, няма да се изненадаш, защото ще си спомниш

думите, които ти казвам сега. Джон Грегъри е допуснал много грешки в живота си и много отдавна е изгубил Божието благоволение. Знаеш ли, че някога е бил свещеник?

Кимнах:

— Вече зная това.

— А знаеш ли как, току-що ръкоположен за свещеник, е изоставил призванието си? Знаеш ли за позора му?

Не отвърнах. Знаех, че отец Грегъри щеше така или иначе да ми каже.

— Някои теолози твърдят, че жената няма душа. Този спор продължава, но в едно можем да бъдем сигурни — един свещеник не може да си вземе съпруга, защото това ще отвлича вниманието му от неговата отдаденост към Бог. Провалът на Джон Грегъри беше нещо лошо в две отношения: не само че една жена отклони вниманието му, но и тази жена вече беше сгодена за един от собствените му братя. Това разкъса семейството. Брат се обърна срещу брата заради една жена на име Емили Бърнс.

Досега вече не харесвах отец Кеърнс ни най-малко и знаех, че ако беше заговорил на мама за това, че жените нямат души, тя щеше да го накълца словесно почти до смърт. Но бях любопитен за Прогонващия духове. Първо бях чул за Мег, а сега ми казваха, че още по-рано той е имал връзка с тази Емили Бърнс. Бях удивен и исках да узная повече.

— Господин Грегъри оженил ли се е за Емили Бърнс? — попитах, изплювайки въпроса без заобикалки.

— Не и пред Бог — отговори свещеникът. — Тя идваше от Блекрод, откъдето произхожда семейството ни, и живее там сама и до днес. Някои казват, че те се скарали, но каквото и да е станало, Джон Грегъри в крайна сметка си взе друга жена, която срещнал в далечния север на Графството и довел на юг. Тя се казваше Марджъри Скелтън, прочута магьосница. Местните я познаваха като Мег и скоро започнаха да се боят и да я ненавиждат из цял Ангълсарк Мур и в градовете и селата на юг от Графството.

Не казах нищо. Знам, че той очакваше да съм потресен. Бях — от всичко, което бе казал, — но прочитането на дневника на Прогонващия духове в Чипъндън ме беше подготвило за най-лошото.

Отец Кеърнс издаде ново дълбоко сумтене, после се прокашля дълбоко и гърлено:

— Знаеш ли кого от шестимата си братя е оскърбил Джон Грегъри?

Вече се бях досетил.

— Отец Грегъри — отговорих.

— В дълбоко религиозни семейства като Грегъри традицията повелява единият син да се посвети на църквата. Когато Джон се отказа от призванието си, друг брат зае мястото му и започна да се обучава за свещенически сан. Да, Томас, това беше отец Грегъри, братът, когото погребяхме днес. Той изгуби годеницата си, изгуби и брат си. Какво друго би могъл да стори, освен да се обърне към Бог?

Когато пристигнах, църквата беше почти празна, но докато говорехме, бях започнал да долавям звуци отвън пред изповедалнята. Досега имаше стъпки и усилващ се шепот. Сега внезапно запя хор. Досега вече сигурно беше доста след седем и слънцето щеше вече да е залязло. Реших да се извиня и да си тръгна, но точно когато отварях уста, чух отец Кеърнс да се изправя на крака.

— Ела с мен, Томас — рече той. — Искам да ти покажа нещо.

Чух го да отваря вратата си и да влиза в църквата, така че го последвах.

Той ми направи знак да се приближа към олтара, където, ръководен от друг свещеник, спретнато подреден в три редици от по десет души, хор от олтарни прислужници стоеше на стъпалата. Всеки носеше черно расо и широка бяла връхна дреха.

Отец Кеърнс спря и сложи превързаната си длан на дясното ми рамо.

— Послушай ги, Томас. Не пеят ли като свети ангели?

Никога не бях чувал ангел да пее, така че не можех да отговоря, но те със сигурност издаваха по-хубави звуци от татко, който имаше навика да запява, щом наближихме края на доенето. Гласът му бе достатъчно фалшив, че да накара млякото да се пресече.

— Можеше да си член на този хор, Томас, но си твърде закъснял. Гласът ти вече започва да става плътен и този ти шанс да служиш е изгубен.

Беше прав за това. Повечето момчета бяха по-малки от мен и гласовете им бяха по-скоро момичешки, отколкото момчешки. Във

всеки случай моето пеење не беше много по-добро от това на татко.

— И все пак има други неща, които можеш да правиш. Нека ти покажа...

Той тръгна пред мен покрай олтара, през една врата и по един коридор. После излязохме в градината зад катедралата. Е, беше с големината по-скоро на поле, отколкото на градина, и вместо цветя и рози, там растяха зеленчуци.

Вече започваше да се стъмва, но все още беше достатъчно светло, за да видя в далечината жив плет от глог, отвъд който едва се виждаха надгробните камъни в черковния двор. Отпред един свещеник на колене плевеше с градинарска лопатка. Градината беше голяма, а лопатката — съвсем малка.

— Ти произхождаш от семейство на фермери, Томас. Това е добър, честен труд. Ще си бъдеш като у дома, ако работиш тук — и той посочи към коленичилиия свещеник.

Поклатих глава:

— Не искам да бъда свещеник — заявих.

— О, ти никога не би могъл да бъдеш свещеник — гласът на отец Кеърнс бе изпълнен с потрес и възмущение. — Бил си твърде близо до Дявола за това и сега ще трябва да бъдеш наблюдаван внимателно до края на живота си, за да не се подхлъзнеш обратно. Не, този човек е брат.

— Брат ли? — попитах, озадачен, мислейки, че е негов роднина или нещо подобно.

Свещеникът се усмихна:

— В голяма катедрала като тази свещениците имат помощници, които предлагат подкрепа. Наричаме ги братя, защото въпреки че не могат да извършват светите тайнства, те могат да вършат други жизненоважни задачи и са част от семейството на църквата. Брат Питър е нашият градинар и много го бива в това. Какво ще кажеш, Томас? Би ли искал да бъдеш брат?

Съвсем ясно ми беше какво е да си брат. Понеже бях най-малкият от седмина, ми бяха възлагали всякаква работа, която никой друг не искаше да върши. Изглежда, че и тук беше същото. Във всеки случай аз вече си имах работа и не вярвах на онова, което отец Кеърнс ми каза за Дявола и Прогонващия духове. То ме накара да се

позамисля, но дълбоко в себе си знаех, че не може да е вярно. Господин Грегъри беше добър човек.

Ставаше все по-тъмно и по-мразовито с всеки миг, затова реших, че е време да си вървя.

— Благодаря, че говорихте с мен, отче — казах, — но може ли сега да ми разкажете за опасността, която заплашва господин Грегъри, ако обичате?

— Всичко с времето си, Томас — той ми отправи лека усмивка.

Нещо в тази усмивка ми подсказа, че съм бил изигран. Че той изобщо нямаше намерение да помага на Прогонващия духове.

— Ще си помисля за онова, което ми разказахте, но сега трябва да се връщам, иначе ще си пропусна вечерята — казах му. В онзи момент това ми се струваше добро оправдание. Той нямаше как да знае, че постя, защото трябва да съм готов да се справя с Изчадието.

— Имаме вечеря за теб тук, Томас — каза отец Кеърнс. — Всъщност бихме искали да пренощуваш.

Други двама свещеници бяха излезли от страничната врата и вървяха към нас. Бяха едри мъже и не ми харесаха изразенията на лицата им.

Имаше един миг, в който може би щях да успея да се измъкна, но изглеждаше глупаво да побягна, когато не бях наистина сигурен какво щеше да се случи.

После беше прекалено късно, защото свещениците застанаха от двете ми страни, като ме хванаха здраво за ръцете над лактите и за раменете. Не се съпротивлявах, защото нямаше смисъл. Дланите им бяха големи и тежки и ми се стори, че ако остана на едно място твърде дълго, ще започна да потъвам в земята. После те ме въведоха обратно във вестиария.

— Това е за твое собствено добро, Томас — каза отец Кеърнс, като ни последва вътре. — Инквизиторът ще залови Джон Грегъри тази вечер. Той ще бъде съден, разбира се, но изходът е сигурен. Намерен за виновен в общуване с Дявола, той ще бъде изгорен на кладата. Ето защо не мога да ти позволя да се върнеш при него. За теб все още има шанс. Ти си още само момче и душата ти още може да бъде спасена без изгаряне на кладата. Но ако си с него, когато го арестуват, ще те сполети същата участ. Така че това е за твое добро.

— Но той ви е братовчед! — избълвах на един дъх. — Той ви е роднина. Как можете да сторите това? Пуснете ме да отида и да го предупредя.

— Да го предупредиш? — изуми се отец Кеърнс. — Нима мислиш, че не съм се опитвал да го предупредя? Предупреждавам го през по-голямата част от зрелия му живот. Сега трябва да мисля за душата му повече, отколкото за тялото му. Пламъците ще го пречистят. Чрез болката душата му може да бъде спасена. Нима не разбираш? Правя го, за да му помогна, Томас. Има много по-важни нещо от краткото ни съществуване на този свят.

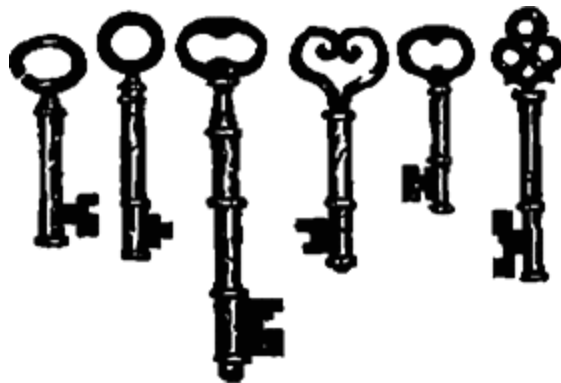
— Вие сте го предали! Собствената ви плът и кръв. Казали сте на Инквизитора, че сме тук!

— Не и двамата, само Джон. Така че се присъедини към нас, Томас. Душата ти ще бъде пречистена чрез молитва, а животът ти вече няма да е в опасност. Какво ще кажеш?

Нямаше смисъл да споря с някого, който беше толкова сигурен, че е прав, затова не си направих труд да си хабя думите. Единственият звук, който се чуваше, беше ехото от стъпките ни и подрънкването на ключовете, докато ме водеха все по-навътре и по-навътре в мрака на катедралата.

ГЛАВА 7

БЯГСТВО И ПЛЕНЯВАНЕ

Заклучиха ме в малка влажна стая без прозорец и не ми донесоха вечерята, която бяха споменали. За легло служеше само една купчинка слама. Когато вратата се затвори, застанах там в тъмното, заслушан в превъртането на ключа в ключалката и в стъпките, които отекваха, отдалечавайки се надолу по коридора.

Беше твърде тъмно, за да видя ръцете си пред лицето, но това не ме тревожеше особено. След близо шест месеца като чирак на Прогонващия духове бях станал много по-смел. Понеже бях седми син на седми син, винаги бях виждал неща, които другите не можеха, но Прогонващия духове ме научи, че повечето от тях не могат да ти навредят особено. Катедралата беше стара и отвъд градината имаше голямо гробище, което означаваше, че наоколо щеше да има разни създания — неспокойни създания като привидения и призраци, — но не се страхувах от тях.

Не, това, което ме тревожеше, беше Изчадието долу в катакомбите! Мисълта как то достига вътре в ума ми бе ужасяваща. Определено не исках да се изправя срещу това, а ако сега то бе толкова силно, колкото подозираше Прогонващия духове, щеше да знае точно какво става. Всъщност то вероятно бе покварило отец Кеърнс, настройвайки го срещу собствения му братовчед. Може би беше разпространило злината си сред свещениците и подслушваше

разговорите им. Със сигурност щеше да знае кой съм и къде се намирам, и нямаше да е особено дружелюбно, най-меко казано.

Разбира се, не планирах да оставам там цяла нощ. Виждате ли, трите ключа още бяха в джоба ми и възнамерявах да използвам специалния, направен от Андрю. Отец Кеърнс не беше единственият, който криеше хитрини в ръкава си.

Ключът нямаше да ми помогне да мина отвъд Сребърната порта, защото беше нужно нещо далеч по-хитроумно и добре изработено, за да се отвори онази ключалка, но знаех, че ще ме изведе в коридора и през всяка врата на катедралата. Просто трябваше да почакам известно време, докато всички заспят, и тогава да се измъкна навън. Ако отидех твърде рано, вероятно щяха да ме заловят. От друга страна, ако се забавех, щях твърде много да закъснея да предупредя Прогонващия духове и можеше да бъда посетен от Изчадието, така че това беше преценка, в която не можех да си позволя да сбъркам.

Когато падна мрак и шумовете отвън заглъхнаха, реших да си опитам късмета. Ключът се превъртя в ключалката без ни най-малка съпротива, но точно преди да отворя вратата, чух стъпки. Замръзнах и затаих дъх, докато постепенно те заглъхнаха в далечината и всичко утихна отново.

Чаках дълго, ослушвайки се много внимателно. Най-накрая си поех бавно дъх и леко отворих вратата. За щастие, тя се отвори без нито едно изскърцване и аз излязох в коридора, като спрях за миг и се ослушах отново.

Не бях сигурен, че в катедралата и страничните ѝ постройки не е останал никой. Може би всички се бяха върнали в големия свещенически дом? Но не можех да повярвам, че не биха оставили някого на пост, така че тръгнах на пръсти по тъмния коридор, страхувайки се да издам дори най-лекия звук.

Когато стигнах до страничната врата на вестиария, изпитах шок. Нямах нужда от ключа си. Тя вече беше отворена.

Сега небето беше ясно и луната се бе издигнала, къпейки пътеката в сребриста светлина. Пристъпих навън и тръгнах предпазливо. Едва тогава наистина усетих нещо зад гърба си: някой,

застанал отстрани до вратата, скрит в сянката на един от големите каменни контрафорси, които подпираха страните на църквата.

За момент застинах. После, със сърце, блъскащо в гърдите ми толкова силно, че едва издържах, бавно се обърнах. Сенчестата фигура излезе на лунната светлина. Познах го веднага. Не свещеник, а братът, който бе коленичил и плевеше градината по-рано. Брат Питър беше почти изцяло плешив, само с една ивица рядка бяла коса зад ушите и мършаво, изпито лице.

Внезапно той проговори:

— Предупреди господаря си, Томас — каза. — Върви бързо! Махайте се от този град, докато и двамата можете!

Не отговорих. Само се обърнах и хукнах надолу по пътеката колкото можех по-бързо. Спрях да тичам едва когато стигнах до улиците. Тръгнах бавно, за да не привличам твърде много внимание към себе си и се зачудих защо брат Питър не се опита да ме спре. Не му ли беше това работата? Не беше ли оставен на пост?

Но нямах време да се замислям за това. Трябваше да предупредя Прогонващия духове за предателството на братовчед му, преди да е твърде късно. Не знаех в кой хан беше отседнал Прогонващия духове, но може би брат му щеше да знае. Това беше някакво начало, защото знаех къде се намира Фрайъргейт: един от пътищата, по които бях вървял, докато търсех хан, така че работилницата на Андрю нямаше да е твърде трудна за намиране. Забързах през калдъръмените улици, знаейки, че нямам много време; че Инквизиторът и хората му вече са на път.

Фрайъргейт беше широк, неравен път с две редици магазини и лесно открих работилницата на ключаря. Името над работилницата гласеше „Андрю Грегъри“, но помещенията тънеха в мрак. Наложих се да почукам три пъти преди в стаята на горния етаж да потрепне светлина.

Андрю отвори вратата и вдигна към лицето ми свещ. Носеше дълга нощна риза, а на лицето му бе изписана смесица от изразения. Изглеждаше озадачен, ядосан и уморен.

— Брат ви е в опасност — казах, опитвайки се да говоря с колкото може по-нисък глас. — Щях да го предупредя и сам, но не знаех къде е отседнал...

Той безмълвно ми направи знак да вляза вътре и ме въведе в работилницата си. По стените висяха ключове и ключалки във всевъзможни форми и размери. Имаше ключ, дълъг колкото ръката ми от лакътя до китката, и се запитах колко ли голяма е ключалката, за която е направен. Бързо обясних какво се бе случило.

— Казах му, че е глупак да остава тук! — възкликна той и стовари тежко юмрук върху плота на една работна маса. — И проклет да е онзи коварен, двуличен наш братовчед! През цялото време си знаех, че не може да му се има доверие. Изчадието сигурно най-сетне се е добрало до него, изкривявайки ума му, за да отстрани Джон — единствения човек в цялото Графство, който все още представлява истинска заплаха за него!

Той се качи горе, но не му отне дълго време да се облече. Скоро се отправихме през пустите улици, поемайки по маршрут, който ни отведе обратно в посока на катедралата.

— Отседнал е в „Книга и свещ“ — промърмори Андрю Грегъри, клатейки глава. — Защо, за Бога, не ти е казал това? Можеше да спестиш време, като отидеш право там. Да се надяваме, че не сме твърде закъснели.

Но бяхме твърде закъснели. Чухме ги от няколко улици разстояние: мъжки гласове, гневно повишени, и някой, блъскащ с юмрук по някаква врата толкова силно, че можеше да събуди и мъртвите.

Наблюдавахме от един ъгъл, внимавайки да останем незабелязани. Сега вече нищо не можехме да направим. Инквизиторът беше там върху грамадния си кон и имаше на свое разположение двайсетина въоръжени мъже. Имаха тояги, а някои бяха извадили сабите си, сякаш очакваха съпротива. Един от мъжете заблъска отново по вратата на хана с дръжката на сабята си.

— Отворете! Отворете! Побързайте! — изкрещя той. — Или ще разбием вратата!

Чу се звук от дръпнати назад резета и ханджията дойде до вратата по нощна риза, държейки фенер. Изглеждаше объркан, сякаш току-що се бе събудил от много дълбок сън. Видя само двамата въоръжени мъже срещу него, не и Инквизитора. Може би именно затова допусна голяма грешка: започна да протестира и да ругае.

— Какво е това? — изкрещя той. — Не може ли човек да поспи след цял ден тежък труд? Да смуцавате покоя по това време на нощта! Знам си правата. Има си закони срещу такива неща.

— Глупак! — викна гневно Инквизиторът, като се приближи с коня си до вратата. — Аз съм законът! Зад стените ти спи магьосник. Слуга на Дявола! Подслоняването на известен враг на църквата се наказва строго. Дръпни се настрана или ще платиш с живота си!

— Съжалявам, господарю. Съжалявам! — изхленчи ханджията и вдигна умолително ръце с ужасено изражение.

В отговор Инквизиторът просто направи знак на хората си, които сграбчиха грубо ханджията. Той беше безцеремонно извлечен на улицата и захвърлен на земята.

После, много бавно и внимателно, с изписана на лицето жестокост, Инквизиторът прегazi ханджията с белия си жребец. Едно копито се отпусна тежко върху крака му и ясно чух как костта се счупи. Кръвта ми изстина. Мъжът лежеше на земята, пищейки, докато четирима от стражите изтичаха в къщата; ботушите им трополяха глухо нагоре по дървените стълби.

Когато извлякоха Прогонващия духове навън, той изглеждаше стар и крехък. Може би и малко уплашен, но бях твърде далече, за да съм сигурен.

— Е, Джон Грегъри, най-сетне ми падна в ръцете! — викна Инквизиторът със силен, надменен глас. — Тези сухи, стари твои кости сигурно ще горят добре!

Прогонващия духове не отговори. Гледах как връзват ръцете му зад гърба и го отвеждат надолу по улицата.

— Всички тези години, после се стига до това — промърмори Андрю. — Винаги е имал добри намерения. Не заслужава да изгори.

Не можех да повярвам, че това се случва. Имах в гърлото си толкова голяма буца, че не можех дори да говоря, докато не отведоха Прогонващия духове зад ъгъла и той изчезна от поглед.

— Трябва да направим нещо! — изрекох най-сетне.

Андрю поклати изнурено глава:

— Е, момче, помисли си за това и после ми кажи точно какво се предполага да направим. Защото аз нямам понятие. По-добре да се върнеш в работилницата ми, а на разсъмване да се махнеш колкото се може по-надалече оттук.

ГЛАВА 8

РАЗКАЗЪТ НА БРАТ ПИТЪР

Кухнята беше в задната част на къщата, с изглед към настлано с каменни плочи дворче. Докато небето просветляваше, Андрю ми предложи закуска. Не беше много, само едно яйце и парче препечен хляб. Благодарих му, но трябваше да откажа, защото все още постех. Да ям, щеше да означава, че съм приел, че Прогонващия духове си е отишъл и че няма да се изправим срещу Изчадието заедно. И без друго изобщо не се чувствах гладен.

Направих каквото предложи Андрю. Откакто Прогонващия духове бе заловен, прекарах всеки един миг, мислейки как можем да го спасим. Мислех си и за Алис. Ако не направех нещо, и двамата щяха да изгорят.

— Торбата на господин Грегъри е все още в стаята ми в „Черния бик“ — спомних си изведнъж, обръщайки се към ключаря. — А той сигурно е оставил тоягата си и наметалата ни в стаята си в хана. Как ще ги приберем обратно?

— Е, това е нещо, с което мога да ти помогна — каза Андрю. — За всеки от двамата ни е твърде рисковано да отиде, но познавам някой, който може да ги вземе вместо теб. Ще се погрижа за това по-късно.

Докато гледах как Андрю се храни, някъде в далечината зазвъня камбана. Имаше само един еднообразен тон, а между всеки звън

оставаше дълга пауза. Звучеше скръбно, като биенето на погребална камбана.

— Това от катедралата ли е? — попитах.

Андрю кимна и продължи да дъвче храната си много бавно. Изглеждаше, сякаш има толкова малко апетит, колкото и аз.

Зачудих се дали камбаната призовава хората на ранна утринна литургия, но преди да успее да предположи това, Андрю преглътна парче препечен хляб и ми каза:

— Това означава нова смърт в катедралата или в някоя друга църква в града. Или това, или някъде другаде в Графството е починал свещеник и вестта току-що е стигнала. Това е обичаен звук тук тези дни. Страхувам се, че всички свещеници, които роптаят срещу нечестивата тъмнина и покварата в нашия град, биват бързо отстранявани.

Потръпнах.

— Всички в Прийстаун ли знаят, че именно Изчадието е причината за мрачните времена? — попитах. — Или само свещениците?

— Изчадието е достатъчно известно. В района най-близо до катедралата повечето хора са зазидали вратите на избите си с тухли, а страхът и суеверието се ширят навсякъде. Кой може да вини жителите на града, когато не могат да разчитат дори на собствените си свещеници да ги защитят? Нищо чудно, че паството намалява — Андрю поклати тъжно глава.

— Завършихте ли ключа? — попитах го.

— Да — отвърна той, — но сега вече клетият Джон няма да има нужда от него.

— Можем да го използваме — казах, говорейки бързо, за да мога да довърша това, което казвах, преди той да ме спре. — Катакомбите се простират право под катедралата и презвитерството, така че може да има начин да се влезе в тях. Можем да изчакаме до тъмно, когато всички заспят, и да се качим в къщата.

— Това е просто безразсъдство — Андрю отново поклати глава. — Презвитерството е огромно, с много стаи както над, така и под земята. И дори не знаем къде държат затворниците. Не само това — пазят ги въоръжени стражи. Искаш ли и ти да изгориш? Аз определено не искам.

— Струва си да опитаме — настоях. — Няма да очакват никой да влезе в къщата отдолу, при положение, че Изчадието е там. Ще имаме изненадата на своя страна и може би стражите ще са заспали.

— Не — отсече решително Андрю. — Това е лудост. Не заслужава още два живота.

— Тогава ми дайте ключа и аз ще го направя.

— Никога няма да се ориентираш без мен. Там долу е лабиринт от тунели.

— Значи знаете пътя? — попитах. — Бил сте там долу преди?

— Да, знам пътя чак до Сребърната порта. Но това е най-далечното място, до което изобщо бих искал да стигна. И има двайсет години, откак слизах там с Джон. Онова създание там долу насмалко не го уби. Може да убие и нас. Чу Джон: то се променя, вече не е дух, преобразява се в Бог знае какво. Там долу можем да срещнем какво ли не. Хората разправяха за свирепи черни кучета с грамадни, жестоки зъби; за отровни змии. Изчадието може да чете мислите ти, не забравяй; да приеме формата на най-ужасните ти страхове. Не, прекалено е опасно. Не знам коя участ е по-лоша — да бъдеш изгорен жив на кладата от Инквизитора или премазан до смърт от Изчадието. Това не са избори, които един млад човек би трябвало да прави.

— Не се тревожете за това — казах. — Вие се справете с ключалките, а аз ще си свърша моята работа.

— Ако брат ми не е могъл да се справи, тогава каква надежда имаш ти? Тогава той беше още в разцвета си, а ти си само момче.

— Не съм толкова глупав, че да се опитвам да унищожа Изчадието — казах. — Просто ще направя достатъчно, за да изведе Прогонващия духове на безопасно място.

Андрю поклати глава:

— Откога си с него?

— Близо шест месеца.

— Е — рече Андрю, — това ни обяснява всичко, нали? Знам, че имаш добри намерения, но само ще влошим положението.

— Прогонващия духове ми каза, че изгарянето на клада е ужасна смърт. Най-ужасната смърт от всички. Затова не одобрява изгарянето на вещиците. Ще допуснете ли да го сповети това? Моля ви, трябва да помогнете. Това е последният му шанс.

Този път Андрю не каза нищо. Остана да седи дълго време, дълбоко замислен. Когато все пак стана от стола си, всичко, което каза, беше, че е добре да стоя надалече и да не се набивам на очи.

Това ми се стори добър знак. Поне не ме беше изгонил да си вървя.

Седях отзад, чакайки нетърпеливо, докато сутринта бавно се влачеше. Не спях изобщо и бях уморен, но сънят беше последното, за което мислех след събитията от нощта.

Андрю работеше. През по-голямата част от времето го чувах в работилницата му, но понякога звънецът на вратата издрънчаваше, когато някой клиент влизаше или излизаше от дюкяна.

Беше станало почти девет часът, преди Андрю да се върне в кухнята. В лицето му имаше нещо различно. Изглеждаше умислен. А точно зад него вървеше някой друг!

Изправих се на крака, готов да побягна, но задната врата беше заключена, а двамата мъже бяха между мен и другата врата. После познах чуждия човек и се отпуснах. Беше брат Питър, който носеше торбата и тоягата на Прогонващия духове и наметалата ни!

— Всичко е наред, момче — каза Андрю, като се приближи и сложи длан на рамото ми в успокояващ жест. — Махни това нервно изражение от лицето си и сядай обратно. Брат Питър е приятел. Виж, донесъл ти е нещата на Джон.

Той се усмихна и ми подаде торбата, тоягата и наметалата. Поех ги с благодарствено кимване и ги сложих в ъгъла, преди да седна. Двата мъже измъкнаха столове изпод масата и седнаха срещу мен.

Брат Питър бе прекарал по-голямата част от живота си работейки на открито и слънцето и вятърът бяха придали на кожата на главата му равномерен кафяв оттенък. Беше по-висок от Андрю, но нямаше толкова изправена стойка. Гърбът и раменете му бяха приведени, навярно от многото години усърдна работа по земята с градинска лопатка и мотика. Носът му бе най-отличителната черта: закривен като клон на врана, но очите му бяха раздалечени и в тях имаше дружелюбна искрица. Инстинктите ми подсказваха, че е добър човек.

— Е — каза той, — имаш късмет, че тъкмо аз правех обиколките нощес, а не някой от другите, иначе щеше да се намериш обратно в

онази килия! Всъщност отец Кеърнс ме повика точно след зазоряване и се наложи да отговоря на няколко неловки въпроса. Той не беше доволен и съм сигурен, че още не е приключил с мен.

— Съжалявам — рекох.

Брат Питър се усмихна:

— Не се тревожи, момче. Аз съм само един градинар, за когото се знае, че трудно чува. Той няма дълго да се занимава с мен. Не и когато Инквизиторът е заловил толкова много други хора, които се готви да изгори на кладата!

— Защо ме оставихте да се измъкна? — попитах.

Брат Питър повдигна вежди:

— Не всички свещеници са под контрола на Изчадието. Знам, че ти е братовчед — каза той, обръщайки се към Андрю, — но нямам доверие на отец Кеърнс. Мисля, че Изчадието може да се е добрало до него.

— Това си мислех и аз — каза Андрю. — Джон е бил предаден и съм сигурен, че Изчадието е зад всичко това. То знае, че Джон е заплаха за него, затова е накарало податливият ни братовчед да се отърве от него.

— Да, мисля, че си прав. Забеляза ли ръката му? Казва, че е превързана, защото се изгорил на свещ, но отец Хендъл имаше нараняване на подобно място, след като Изчадието се добра до него. Мисля, че Кеърнс е дал кръвта си на онова създание.

Сигурно съм изглеждал ужасен, защото брат Питър се приближи и обгърна с ръка раменете ми.

— Не се тревожи, синко. В тази катедрала все още са останали някои добри мъже, а аз може да съм само един обикновен и незначителен брат, но се смятам за един от тях и върша Божия работа винаги, когато мога. Ще направя всичко по силите си, за да помогна на теб и господаря ти. Мракът още не е победил! Затова да се залавяме за работа. Андрю ми казва, че си достатъчно смел да слезеш в катакомбите. Вярно ли е? — попита той и потърка замислено крайчеца на носа си.

— Все някой трябва да го направи, така че съм готов да опитам — казах му.

— Ами ако се озовеш лице в лице с...

Той не довърши изречението. Сякаш не можеше да се застави да изрече „Издадието“.

— Някой каза ли ти срещу какво може да се изправиш? За преобразяването и четенето на мисли и за... — Той се поколеба и погледна през рамо, преди да прошепне: — Премазването с „пресата“?

— Да, чух — казах, като прозвучах много по-уверен, отколкото се чувствах. — Но има неща, които мога да направя. То не обича сребро...

Отключих торбата на Прогонващия духове, бръкнах в нея и им показах сребърната верига.

— Бих могъл да го окова с това — гледах брат Питър право в очите и се опитвах да не мигна.

Двамата мъже се спогледаха и Андрю се усмихна:

— Упражнявал си се много, нали? — попита той.

— По цели часове — потвърдих. — Има един стълб в градината на господин Грегъри в Чипъндън. Мога да метна тази верига към него от осем фута разстояние и да я пусна право върху него девет от десет пъти.

— Е, ако някак успееш да минеш покрай онова създание и да стигнеш до презвитерството тази вечер, едно нещо ще е на твоя страна. Със сигурност ще е по-тихо от обикновено — каза брат Питър. — Смъртта снощи се е случила в катедралата, така че тялото е вече тук, вместо извън града. Тази нощ почти всички свещеници ще бъдат там на бдение.

От уроците си по латински знаех, че „бдение“ означава „будуване“. И въпреки това не ми стана ясно какво смятат да правят.

— Четат молитви и бдят над тялото — обясни Андрю, усмихвайки се на озадаченото изражение на лицето ми. — Кой е починал, Питър?

— Клетият отец Робъртс. Посегнал на живота си. Хвърлил се от покрива. Това прави вече пет самоубийства тази година — той хвърли поглед към Андрю, а после отново се взря право в мен. — Влиза в умовете им, нали разбираш. Кара ги да правят неща, които са в разрез с Бог и със собствената им съвест. А това е много тежко за един свещеник, който е дал святи обети да служи Богу. Така че когато вече не може да издържи, понякога той отнема собствения си живот. А това е ужасно деяние. Да отнемеш сам живота си е смъртен грях и

свещениците знаят, че никога не могат да отидат в Рая, никога не могат да бъдат с Бог. Помисли си колко ли лошо трябва да е да ги тласнат към това! Ако само можехме да се отървем от това ужасно зло, преди в този град да не остане нищо добро, което да поквари.

Настъпи кратко мълчание, сякаш всички се бяхме замислили, но после видях устата на брат Питър да се движи и си помислих, че може би се моли за клетия мъртъв свещеник. Когато се прекръсти, бях сигурен в това. После двамата мъже се погледнаха и едновременно кимнаха. Без да проговорят, бяха стигнали до съгласие.

— Ще дойда с теб чак до Сребърната порта — каза Андрю. — След това брат Питър може да успее да помогне...

С нас ли идваше брат Питър? Той сигурно беше прочел изражението на лицето ми, защото вдигна двете си длани, усмихна се и поклати глава:

— О, не, Том. Липсва ми смелост дори да се доближа до катакомбите. Не, това, което Андрю иска да каже, е че мога да помогна по друг начин: като те упътя. Виждаш ли, има карта на тунелите. Поставена е в рамка точно на входа на презвитерството — онзи, който извежда право към градината. Вече не помня колко часове съм прекарал, чакайки там някой от свещениците да слезе и да ми възложи задачите за деня. През годините съм опознал всеки сантиметър от онази карта. Искаш ли да запишеш това, или ще го запомниш?

— Имам добра памет — рекох.

— Е, просто ми кажи, ако искаш да повториш нещо. Както каза Андрю, той ще те упъти чак до Сребърната порта. Минеш ли веднъж през нея, просто продължавай да вървиш, докато тунелът се разклони. Следвай левия проход, докато стигнеш до няколко стъпала. Те водят нагоре към една врата, отвъд която е голямата изба за вино на презвитерството. Тя ще е заключена, но това не би трябвало да породи никакъв проблем, когато имаш приятел като Андрю. Има само още една врата, която извежда от избата, и тя е върху далечната стена в десния ъгъл.

— Но не може ли Изчадието да се промъкне след мен във винарската изба и да избяга? — попитах.

— Не — то може да напусне катакомбите единствено през Сребърната порта, така че си в пълна безопасност от него щом влезеш през вратата във винарската изба. Сега, преди да излезеш от избата,

има нещо, което трябва да направиш. На тавана вляво от вратата има капак. Той води към пътеката, която се простира покрай северната стена на катедралата — хората, които доставят продуктите, го използват, за да свалят долу виното и ейла. Отключи го, преди да продължиш нататък. Това би трябвало да се окаже по-бърз маршрут за бягство, отколкото да се връщаш до портата. Дотук ясно ли е?

— Няма ли да е много по-лесно да използвам този капак в пода, за да сляза? — попитах. — Така мога да избегна Сребърната порта и Изчадието!

— Ще ми се да беше толкова лесно — каза брат Питър. — Но е прекалено рисковано. Вратата се вижда от пътя и от презвитерството. Някой може да те види да влизаш.

Кимнах замислено.

— Въпреки че не можеш да го използваш, за да влезеш, има друга основателна причина, поради която е добре да се опиташ да излезеш оттам — каза Андрю. — Не искам Джон да рискува да се изправи отново лице в лице с Изчадието. Виждаш ли, дълбоко в себе си мисля, че той се страхува — толкова се страхува, че не е възможно да победи...

— Да се страхува ли? — попитах възмутено. — Господин Грегъри не се страхува от нищо, което принадлежи към мрака.

— Не и дотам, че да го признае — продължи Андрю. — Това е вярно. Вероятно не би го признал дори пред себе си. Но той беше прокълнат отдавна и...

— Господин Грегъри не вярва в проклетия — прекъснах го отново. — Той ви каза това.

— Ако ми позволиш да вмъкна някоя и друга дума, ще обясня — настоя Андрю. — Това беше опасно и мощно проклетие. Възможно най-голямото. Цели три сборища на вещици от Пендъл се събраха, за да го изрекат. Джон се месеше твърде много в работите им, затова те оставиха настрана собствените си неразбирателства и оплаквания и го проклеха. Това беше кръвно жертвоприношение и бяха погубени невинни души. Случи се във Валпургиевата нощ, в навечерието на първи май, преди двайсет години, а после те му го изпратиха върху парче пергамент, опръскано с кръв. Веднъж той ми каза какво е било написано там: „Ще умреш на тъмно място, далече под земята, без приятел до себе си!“.

— Катакомбите... — промълвих с глас, съвсем малко по-силен от шепот. Ако се изправеше сам срещу Изчадието долу в катакомбите, тогава условията на проклятието щяха да се изпълнят.

— Да, катакомбите — рече Андрю. — Както казах, изведи го през капака. Както и да е, братко Питър, прощавай, че те прекъснах...

Питър се усмихна мрачно и продължи:

— След като отключиш капака в пода, мини през вратата и ще излезеш в един коридор. Това е рискованата част. В далечния край има килия, в която държат затворници. Там би трябвало да намериш господаря си. Но за да стигнеш до нея, ще трябва да минеш покрай помещението на стражите. Опасно е, но там долу е влажно и мразовито. Сигурно ще са запалили голям огън в решетката на огнището и, ако е рекъл Господ, вратата ще е затворена, за да не пропуска студа. Така че ето го шансът ти! Освободи господин Грегъри, измъкни го през капака на пода и го отведи от този град. Ще трябва да се върне и да се справи с онова противно създание някой друг път, когато Инквизиторът го няма.

— Не! — заяви Андрю. — След всичко това не ми се иска той да се връща тук.

— Но ако той не се пребори с Изчадието, тогава кой? — попита брат Питър. — А и не вярвам в проклетия. С Божията помощ Джон може да победи този зъл дух. Знаете, че става по-лошо. Несъмнено аз ще бъда следващият.

— Не и ти, братко Питър — рече Андрю. — Срещал съм малцина мъже с такъв силен ум и воля като теб.

— Правя всичко по силите си — каза той, потръпвайки. — Когато го чуя да шепне в главата ми, просто се моля по-усърдно. Бог ни дава силите, от които имаме нужда — тоест, ако имаме достатъчно разум да помолим за тях. Но нещо трябва да се направи. Не знам как ще свърши всичко това.

— Ще свърши, когато на жителите на града им дойде до гуша — отсече Андрю. — Хората могат да бъдат потискани и угнетявани само до един момент. Изненадан съм, че са понасяли злобата на Инквизитора толкова дълго. Някои от нарочените за изгаряне на клада имат роднини и приятели тук.

— Може би да, а може би не — рече брат Питър. — Има много хора, които обичат публичните изгаряния на клада. Можем само да се

МОЛИМ.

ГЛАВА 9

КАТАКОМБИТЕ

Брат Питър се върна към задълженията си в катедралата, докато чакахме слънцето да залезе. Андрю ми каза, че най-добрият начин за влизане в катакомбите е през избата на една изоставена къща близо до катедралата; по-малко вероятно беше да ни забележат след като се стъмнеше.

Докато часовете минаваха, ставах все по-нервен и по-нервен. Когато говорих с Андрю и брат Питър, се бях опитал да звуча уверен, но Изчадието наистина ме плашеше. Непрекъснато тършувах из торбата на Прогонващия духове, търсейки нещо, каквото и да е, което можеше да е от някаква помощ.

Разбира се, взех дългата сребърна верига, която той използваше да оковава вещици, и я вързах около кръста си, скрита под ризата ми. Но знаех, че е едно да мога да я метна върху дървен стълб, а съвсем друго — да го направя с Изчадието. Следвах солта и желязото. След като прехвърлих кутийката си с прахан и огниво в джоба на жакета си, напълних джобовете на бричовите си — десния джоб със сол, левия — с желязо. Съчетанието действа срещу повечето създания, които витаят в тъмното. Именно така най-сетне се бях справил със старата вещица, Майка Молкин.

Това не ми се струваше достатъчно, за да довърша такова могъщо създание като Изчадието; ако беше, Прогонващия духове щеше да се е справил с него миналия път, веднъж завинаги. Въпреки това бях достатъчно отчаян, за да опитам всичко, и дори само фактът, че имах това и сребърната верига, ме накара да се почувствам по-добре. В края на краищата този път не планирах да унищожа Изчадието, а да го възпра за достатъчно дълго, за да спася господаря си.

Най-после, с тоягата на Прогонващия духове в лявата си ръка и торбата му с наметалата ни в дясната, вече следвах Андрю през притъмняващите улици в посока към катедралата. Над нас небето бе натежало от облаци и миришеше така, сякаш дъждът не е твърде далече. Започвах да намразвам Прийстаун, с тесните му калдъръмени улици и оградени със стени задни дворове. Липсваха ми скалистите възвишения и обширните открити пространства. Само да бях в Чипъндън, отново в рутината на уроците си с Прогонващия духове! Трудно бе да приема, че животът ми там може би е приключил.

Когато наближихме катедралата, Андрю ни въведе в един от тесните проходи, които се простираха между задните страни на терасираните къщи. Спря пред една врата, бавно вдигна резето и ми кимна да мина през прохода и да вляза в малкия заден двор. След като затвори внимателно дворната врата, той отиде до задната врата на къщата, която тънеше в мрак.

Миг по-късно завъртя един ключ в ключалката и вече бяхме вътре. Заклучвайки вратата след нас, той запали две свещи и ми подаде едната.

— Тази къща е изоставена от повече от дваайсет години — каза той — и така и ще си остане, защото, както си разбрал, такива като брат ми не са добре дошли в този град. Обитавана е от нещо наистина противно, затова повечето хора стоят доста надалече и дори кучетата я отбягват.

Прав беше, че в къщата има нещо противно. Прогонващия духове бе издълбал знак върху вътрешната страна на задната врата.

Гръцката буква гама, с която се обозначаваше привидение или призрак. Числото вдясно беше „I“, което означаваше, че създанието е призрак от първа степен, достатъчно опасен да тласне някои хора до ръба на безумието.

— Казвал се Мати Барнс — рече Андрю, — и убил седем души в този град, може би повече. Имал големи ръце и ги използвал, за да задушават до смърт жертвите си. Били главно млади жени. Говори се, че ги водел тук и изстисквал живота от тях в същата тази стая. Накрая една от жените отвърнала на нападението и пронизала окото му с игла за шапки. Умрял бавно от отравяне на кръвта. Джон щеше да уговори призрака му да продължи нататък, но размисли. Възнамеряваше да се върне тук един ден и да се справи с Изчадието и искаше да се увери, че този път за слизване в катедралата все още ще е налице. Никой не иска да купува обитавана от духове къща.

Внезапно почувствах как въздухът става по-студен, а пламъчетата на свещите ни започнаха да потрепват. Нещо беше наблизо и идваше още по-близо с всяка секунда. Преди да успея да си поема отново дъх, то пристигна. Не можех наистина да го видя, но усетих как дебне в сенките в далечния ъгъл на кухнята; нещо, което се взираше упорито в мен.

Това, че не можех да го видя в действителност, влошаваше нещата. Най-могъщите призраци могат да избират дали да се направят видими, или не. Призракът на Мати Барнс ми показваше точно колко е силен, като оставаше скрит, и въпреки това ми даваше да разбере, че ме наблюдава. Нещо повече — можех да усетя неговата злост. Той ни желаше злото и колкото по-скоро излезехме оттам, толкова по-добре.

— Въобразявам ли си, или изведнъж тук вътре стана много мразовито? — попита Андрю.

— Студено си е — казах, без да споменавам присъствието на призрака. Нямаше нужда да го карам да се чувства по-нервен, отколкото вече беше.

— Тогава да продължаваме — и Андрю ни поведе към стълбите за избата.

Къщата беше типична за множество терасовидно разположени къщи в градовете на Графството: просто две стаи на горния етаж и две — на долния, с таван под стрехите. А вратата на избата в кухнята беше разположена точно по същия начин като онази в Хоршоу, където Прогонващия духове ме беше завел в първата нощ, след като бях станал негов чирак. Онази къща беше обитавана от привидение и за да види дали съм годен да върша тази работа, Прогонващия духове ми нареди да слеза в избата в полунощ. Не беше нощ, която бих забравил; като си помисля за нея сега, още ме побиват тръпки.

С Андрю слязохме по стъпалата долу в избата. По настлания с каменни плочи под нямаше нищо, освен купчина стари рогозки и килими. Изглеждаше достатъчно сухо, но се носеше мирис на плесен. Андрю ми подаде свещта си, после бързо отдръпна рогозките и разкри дървен капак в пода.

— Има повече от един вход за катакомбите — каза той, — но този е най-лесният и най-малко рискованият. Няма вероятност да попаднеш на много хора, които душат любопитно тук долу.

Той повдигна капака и видях каменни стъпала, които се спускаха в тъмнината. Миришеше на влажна пръст и гнилоч. Андрю взе свещта от мен и слезе пръв, като ми каза да почакам за момент. После се провикна нагоре:

— Слизай, но остави капака на пода отворен. Може да се наложи да излезем бързо оттук!

Оставих торбата на Прогонващия духове с наметалата в избата и го последвах, все още стиснал тоягата на господаря си.

Когато слязох, за своя изненада се намерих застанал на калдъръма, вместо в калта, която бях очаквал. Настилката беше толкова добра, колкото и тази на улиците отгоре. Дали този калдъръм беше направен от хората, живели тук, преди градът да бъде построен;

онези, които бяха почитали Изчадието? Ако бе така, то настланите с калдъръм улици на Прийстаун бяха копие на онези в катакомбите.

Андрю потегли без нито дума повече и изпитах чувството, че иска да приключи с цялата история. Знам, че аз исках.

Отначало тунелът беше достатъчно широк, че двама души да вървят един до друг, но калдъръменият покрив беше нисък и Андрю бе принуден да върви с приведена напред глава. Нищо чудно, че Прогонващия духове ги беше нарекъл „Малките хора“. Строителите със сигурност са били по-дребни, отколкото хората сега.

Не бяхме стигнали много далече, преди тунелът да започне да се стеснява: на места беше разкривен, сякаш тежестта на катедралата и постройките отгоре го смачкваше и обезформяше. Тук-там камъчетата на калдъръма, който обточваше също покрива и стените, бяха опадали, позволявайки кал и тиня да се просмучат и да се процедят надолу по стените. В далечината се чуваше звук от капеща вода, а по камъните на калдъръма — ехото от ботушите ни.

Скоро проходът стана още по-тесен. Бях принуден да вървя зад Андрю, а пътеката ни се разклони на два още по-малки тунела. След като тръгнахме по левия, стигнахме до ниша в стената от лявата ни страна. Андрю спря и вдигна свещта си, така че тя освети част от вътрешността. Взрях се ужасено в онова, което видях. Имаше цели редове от лавици, пълни с кости: черепи с празни очни кухини, кости от крака, кости от ръце, кости от пръсти на ръце и кости, които не разпознах, всичките с различна големина, всичките смесени. И всичките — човешки!

— Катакомбите са пълни с крипто като тази — каза Андрю. — Не е за препоръчване да се изгубиш тук долу в тъмното.

Освен това костите бяха малки, като от деца. Безспорно останките на Малките хора.

Продължихме нататък и скоро дочух бързо течаща вода напред. Завихме зад един ъгъл и ето че се появи — по-скоро рекичка, отколкото поток.

— Това тече под главната улица пред катедралата — Андрю посочи към тъмната вода — и ще пресечем там...

Служещи за брод камъни, девет на брой, широки, гладки и равни, но всеки от тях — едва подаващ се над повърхността на водата.

Андрю отново тръгна начело, прескачайки без усилие от камък на камък. От другата страна спря за миг и се обърна назад да ме види как завършвам прекосяването.

— Тази вечер е лесно — каза той, — но след обилен дъжд нивото на водата може да се покачи доста над камъните. Тогава има истинска опасност да бъдеш пометен от течението.

Продължихме да вървим и шумът от стремително течаща вода започна да заглъхва в далечината.

Андрю спря внезапно и видях над рамото му, че сме стигнали до една порта. Но каква порта! Никога не бях виждал такава. От горе до долу, от стена до стена, метална решетка препречваше тунела изцяло — метал, който блестеше на светлината от свещта на Андрю. Изглежда, беше сплав, която съдържаше много сребро, изработена от много умел ковач. Всяка пръчка от решетката беше изработена не от солиден цилиндричен метал, а от няколко много по-тънки пречки, извити така, че да образуват спирала. Изработката беше много сложна: имаше намек за някакви изображения и форми, но колкото повече гледах, толкова повече сякаш се променяха те.

Андрю се обърна и сложи ръка на рамото ми.

— Това е тя, Сребърната порта. Така че слушай — каза той, — това е важно. Има ли наблизо нещо? Нещо от мрака?

— Не мисля — рекох.

— Това не е достатъчно убедително — изсъска Андрю, с дрезгав глас. — Трябва да си сигурен! Ако оставим това създание да се измъкне, то ще тормози цялото Графство, не само свещениците.

Е, не чувствах студа, обичайното предупреждение, че някое създание от мрака е наблизо. Така че това бе знак, че всичко е безопасно. Но Прогонващия духове винаги ми бе казвал да се доверявам на инстинктите си, така че, за да се подсигурия двойно, си поех дълбоко дъх и силно се съсредоточих.

Нищо. Не долавях абсолютно нищо.

— Хоризонтът е чист — казах на Андрю.

— Сигурен ли си? Наистина ли си сигурен?

— Сигурен съм.

Андрю внезапно се отпусна на колене и бръкна в джоба на бричовите си. В решетката имаше малка извита врата, но мъничката ѝ ключалка беше много близо до земята и именно затова Андрю се беше

навел толкова ниско. Много внимателно, той вмъкваше в ключалката миниатюрен ключ. Спомних си грамадния ключ, окачен на стената на работилницата му. Бихте си помислили, че колкото по-голям е ключът, толкова по-важен е, но тук беше вярно обратното. Какво можеше да бъде по-важно от мъничкия ключ, който Андрю сега държеше в ръката си? Ключ, опазил цялото Графство от Изчадието.

Той, изглежда, изпитваше затруднения, и непрекъснато поставяше и местеше ключа. Най-сетне той се превъртя и Андрю отвори портата и се изправи.

— Все още ли искаш да направиш това? — попита той.

Кимнах, после коленичих, проврях тоягата през отворената порта и я последвах, пълзейки на четири крака. Андрю незабавно заключи портата зад гърба ми и провря ключа през решетката. Сложих го в левия джоб на бричовете си, натиквайки го надолу в железните стружки.

— Късмет — пожела ми Андрю. — Аз ще се върна в избата и ще чакам един час, в случай че се върнеш в тази посока по някаква причина. Ако не се появиш, ще си тръгна за вкъщи. Ще ми се да можех да направя повече, за да помогна. Ти си смело момче, Том. Наистина ми се иска да имам смелостта да дойда с теб.

Благодарих му, обърнах се и, носейки тоягата в лявата си ръка, а свещта — в дясната, се отправих сам в тъмнината. След броени мигове ме обзе пълният ужас на онова, което предприемах. Луд ли бях? Сега бях в бърлогата на Изчадието и то можеше да се появи всеки момент. Какво си бях мислил? То можеше вече да знае, че съм тук!

Но си поех дълбоко дъх и си дадох кураж с мисълта, че тъй като не се беше втурнало към Сребърната порта, когато Андрю я отключи, то едва ли е всезнаещо. А ако катакомбите са толкова обширни, колкото твърдяха хората, тогава в същия този момент Изчадието можеше да е на цели мили от мен. Във всеки случай, какво друго можех да сторя, освен да продължавам да вървя напред? Животът и на Прогонващия духове, и на Алис зависеше от това какво ще направя.

Вървах в продължение на около минута, преди да стигна до два разклоняващи се тунела. Спомняйки си какво ми беше казал брат Питър, избрах левия. Въздухът около мен стана по-студен и усетих, че вече не съм сам. В далечината, отвъд светлината на свещта, имаше дребни, едва забележими, светли силуети, пърхащи като прилепи,

влизащи и излизащи от криптите покрай стените на тунела. Когато се приближих към тях, изчезнаха. Не се приближиха твърде много, но бях сигурен, че те са призраците на някои от Малките хора. Призраците не ме смущаваха особено; Изчадието беше това, което не можех да избия от ума си.

Дойдох до ъгъла и когато направих завой, тръгвайки наляво, почувствах нещо отдолу под краката си и едва не се препънах. Бях настъпил нещо меко и лепкаво.

Отстъпих назад и вдигнах свещта си, за да погледна по-добре. Онова, което видях, накара коленете ми да се разтресат, а свещта — да затанцува в треперещата ми ръка. Мъртва котка. Но това, което ме обезпокои, не бе фактът, че е мъртва, а начинът, по който бе умряла.

Несъмнено беше слязла в катакомбите да търси плъхове или мишки, но я бе сполетял ужасен край. Лежеше по корем, с изцъклени очи. Горкото животно беше смачкано до такава степен, че в никоя своя част тялото му не бе по-дебело от един инч. Беше размазано в калдъръма, но изплезеният му език още блестеше, така че не можеше да е мъртво от много отдавна. Потръпнах от ужас. Котката несъмнено беше „притисната в пресата“. Ако Изчадието ме откриеше, това със сигурност щеше да бъде и моята участ.

Продължих бързо нататък, с облекчение оставяйки зад гърба си ужасната гледка, и най-после стигнах до подножието на каменно стълбище, което водеше нагоре към дървена врата. Ако брат Питър бе прав, зад тази врата се намираше избата за вино на презвитерството.

Изкачих се до върха на стъпалата и използвах ключа на Прогонващия духове. Миг по-късно отворях вратата. Щом влязох в избата, затворих вратата след себе си, но не я заключих.

Избата беше просторна, с огромни бурета с ейл и безброй редици от прашни рафтове за вино, пълни с бутилки, някои от които явно бяха там от отдавна — покрити с паяжини. Тук долу цареше мъртвешка тишина и освен ако някой не се криеше и не ме наблюдаваше, изглеждаше напълно пусто. Разбира се, свещта осветяваше само малкия участък около мен, а отвъд най-близките бурета цареше тъмнина, която можеше да крие какво ли не.

Преди да тръгне от къщата на Андрю, брат Питър ми бе казал, че свещениците слизат в избата само веднъж седмично да вземат колкото вино им трябва, и че повечето от тях не биха си и помислили да слязат

в катакомбите заради Изчадието. Не можеше обаче да обещае същото за хората на Инквизитора: те не бяха местни и не знаеха достатъчно, за да се страхуват. Не само това; щяха да „се обслужат“ с ейла и вероятно нямаше да се задоволят само с едно буре.

Предпазливо прекосих по дължина избата, спирайки на всеки десетина крачки да се послушам, Най-после можах да видя вратата, която водеше към коридора, и там, в тавана отляво, точно срещу стената, имаше голям дървен люк. Имахме подобен капак у дома. Едно време нашата ферма се наричала „Фермата на пивоваря“, защото доставяла ейл на съседните пивници и ферми. Както брат Питър бе обяснил, този капак в пода се използваше за внасяне и изнасяне на бурета и щайги от избата без усложнението за минаване през презвитерството. И беше прав, когато каза, че това ще е най-лесният начин за измъкване. Ако наистина го използвах, със сигурност щях да рискувам да ме забележат, но да се върна към Сребърната порта щеше да означава възможен сблъсък с Изчадието, а след като беше държан под ключ, Прогонващия духове нямаше да е достатъчно силен, за да се справи с него. Не само това — трябваше да мислим и за проклятието над Прогонващия духове. Независимо дали вярваше в него, или не, не си струваше да предизвикваме съдбата.

Големи бурета с ейл стояха изправени точно под капака в пода. Като сложих свещта върху едно от тях и оставих тоягата настрана, аз се покатерих върху друго буре и успях да достигна ключалката, закрепена в дървения капак, за да може да се заключва или отключва от която и да е от двете страни. Беше достатъчно проста и ключът на Прогонващия духове отново свърши работа, но оставих капака затворен засега, в случай че някой го забележи отгоре.

Отключих вратата към коридора също толкова лесно, завъртайки ключа много бавно, за да не вдигна никакъв шум. Това ме накара да осъзная какъв късметлия е Прогонващия духове, задето има брат ключар.

След това отворих внимателно вратата и пристъпих през нея в дълъг, тесен, настлан с каменни плочи коридор. Беше пуст, но на двайсетина стъпки напред, вдясно, видях припламваща факла в една скоба на стената над затворена врата. Това трябва да беше помещението на стражите, за което ме бе предупредил брат Питър. По-

надолу по коридора имаше втора врата, а отвъд нея — каменни стъпала, които сигурно водеха към стаите отгоре.

Тръгнах бавно надолу по коридора към първата врата, почти на пръсти и придържайки се към сенките. Щом наближих помещението на стражите, дочух звуци отвътре. Някой се прокашля, друг се разсмя и се дочу неясен шепот на гласове.

Изведнъж сърцето ми запрепуска. Бях чул плътен глас много близо до вратата, но преди да успея да се скрия, вратата бе широко разтворена с голяма сила. Насмалко не ме удари, но отстъпих зад нея бързо и се притиснах плътно към грубите камъни на стената. Тежки ботуши пристъпиха навън в коридора.

— Трябва да се връщам към работата си — каза един глас, който разпознах. Беше Инквизиторът и говореше с някой, който стоеше точно в рамката на вратата!

— Прати някого да вземе брат Питър — продължи той — и накарай да ми го доведат, когато приключа с другия. Може и да загубихме един затворник заради отец Кеърнс, но знаеше кой е виновен, това му го признавам. И поне имаше благоразумието да ми докладва. Вържи ръцете на нашия добър брат зад гърба му и не пести грубостите. Нека връвта се вреже в плътта му, така че да знае точно срещу какво се е изправил! Няма да му се размине само с няколко сурови думи, можеш да си сигурен в това. Горещите железа скоро ще му развържат езика!

Вместо отговор откъм стражите се чу изблик на силен, жесток смях. После дългото черно наметало на Инквизитора се развя зад него от течението, когато той затвори вратата и тръгна бързо към стъпалата в далечния край на коридора.

Ако свърнеше зад ъгъла, щеше да ме види начаса! За миг си помислих, че ще спре пред затворническата килия, но за мое облекчение той продължи нагоре по стъпалата и се изгуби от поглед.

Горкият брат Питър. Щеше да бъде разпитван чрез изтезания, но нямаше как да го предупредя. А аз бях пленникът, за когото спомена Инквизиторът. Щяха да го изтезават, защото ме беше пуснал на свобода! И не само това — отец Кеърнс беше казал на Инквизитора за мен. Сега, когато бе заловил Прогонващия духове, Инквизиторът вероятно щеше да дойде да търси и мен. Трябваше да избавя господаря си, преди да стане твърде късно и за двама ни.

Тогава насмалко не допуснах голяма грешка, да се отправя надолу по коридора към килията; точно навреме обаче осъзнах, че заповедта на Инквизитора щеше да бъде изпълнена незабавно. И наистина, вратата на помещението за стражите се отвори отново и двама мъже излязоха, размахвайки тояги, и се отправиха с големи крачки към стъпалата.

Когато вратата отново беше затворена отвътре, вече бях съвсем ясно видим, но късметът ми проработи отново и стражите не се обърнаха. След като се изкачиха по стъпалата и се изгубиха от поглед, изчаках няколко мига, докато далечното ехо от ботушите им заглъхна и сърцето ми престана да блъска в гърдите толкова силно. Тъкмо тогава чух други гласове от килията напред. Някой плачеше; друг напевно редеше молитва. Устремих се към звука, докато стигнах до тежка метална врата, чиято най-горна третина беше оформена от вертикални метални решетки.

Вдигнах свещта точно до решетките и надникнах вътре. На потрепващата светлина килията изглеждаше наистина зле, но миришеше още по-лошо. Двайсетина души бяха натикани в това малко пространство. Някои лежаха на пода и, изглежда, спяха. Други седяха, опрели гърбове в стената. Една жена стоеше близо до вратата и бях чул именно нейния глас. Предположих, че се моли, но тя напевно редеше безсмислици, а очите ѝ се въртяха в орбитите, сякаш онова, което бе преживяла, я беше докарало до безумие.

Не можех да видя Прогонващия духове, не виждах и Алис, но това не означаваше, че не са вътре. Това несъмнено бяха пленниците. Пленниците на Инквизитора, готови за изгаряне на клада.

Без да губя време пуснах тоягата на земята, отключих вратата и бавно я отворих. Искях да вляза и да потърся Прогонващия духове и Алис, но още преди вратата да се отвори напълно, жената, която бе напоявала, пристъпи напред и ми препречи пътя.

Тя изкрещя нещо, плюейки думите си в лицето ми. Не можах да разбера какво каза, но го изрече толкова силно, че ме накара да хвърля поглед обратно към стаичката на стражите. Само след секунди други се хвърлиха на гърба ѝ, избутвайки я напред и навън в коридора. От лявата ѝ страна имаше едно момиче, по-голямо от Алис с не повече от година. С големи кафяви очи и мило лице, затова се обърнах към нея.

— Търся някого — казах с глас, съвсем малко по-силен от шепот.

Преди да успее да каже друго, тя разтвори широко устни, сякаш за да проговори, разкривайки два реда зъби, някои — изпочупени, други — прогнили и почернели. Вместо думи, от гърлото ѝ изригна див смях и тя незабавно предизвика гневен изблик в останалите около нея. Тези хора бяха изтезавани и бяха прекарвали дни или дори седмици под смъртна заплаха. Нямаше полза да апелирам към разум или да искам да запазят спокойствие. Пръсти почнаха да се забиват в мен, а един едър дългурест мъж с дълги крайници и обезумели очи сграбчи силно лявата ми ръка и започна да я стиска и мачка в знак на признателност.

— Благодаря ти! Благодаря ти! — изплака той, а хватката му стана толкова здрава, та си помислих, че ще ми строши костите.

Успях да изтръгна ръката си от неговата и да я освободя, вдигнах тоягата и се дръпнах няколко стъпки назад. Стражите вече всеки момент щяха да чуят суматохата и да излязат в коридора да разузнаят какво става. Ами ако Прогонващия духове и Алис не са в онази килия? Ами ако ги държаха някъде другаде?

Сега беше твърде късно, защото, блъскан грубо изотзад, вече се оттеглях отвъд помещението на стражите и след още няколко секунди стигнах до вратата на избата за вино. Хвърлих поглед назад и видях да ме следва опашка от хора. Сега поне никой не крещеше, но все още беше твърде шумно, за да ми харесва. Просто се надявах, че пазачите са пили здравата. Вероятно щяха да са свикнали с шума от затворниците; нямаше да очакват бягство.

Щом влязох във винарската изба, се покатерих на едно буре и се закрепих там, докато бързо бутна капака нагоре. През отворения люк зърнах един каменен контрафорс от външната страна на катедралата и усетих върху лицето си струя хладен въздух и влага. Валеше силно.

По бъчвите се катереха други хора. Мъжът, който ми беше благодарил, грубо ме изблъска настрана с лакти и започна да се провира през люка. Мигове по-късно беше навън, протягайки ръка към мен, предлагайки ми да ме изтегли нагоре.

— Хайде! — изсъска той.

Поколебах се. Исках да видя дали Прогонващия духове и Алис са излезли от килията. После беше твърде късно, защото една жена се покатери на бурето до мен и повдигна ръце към мъжа, който, без миг колебание, хвана китките ѝ и я изтегли нагоре през отворения капак.

След това бях пропуснал шанса си. Имаше други, някои — почти боричкащи се помежду си в отчаянието си да се измъкнат навън. Не всички обаче бяха такива. Друг мъж бутна едно буре на една страна и го изтърколи до изправеното, за да оформи стъпало, което правеше катеренето по-лесно. Той помогна на една старица да се изправи и крепеше краката ѝ, докато мъжът отгоре улови китките ѝ и бавно я издърпа.

Затворниците се измъкваха през люка, но други все още идваха през вратата във винарската изба и аз непрекъснато хвърлях погледи към тях, надявайки се, че някой от тях ще е Прогонващия духове или Алис.

Внезапно ме споходи една мисъл. Ами ако някой от тях беше твърде болен или слаб, за да се движи, и не бе успял да излезе от килията?

Нямах избор. Трябваше да се върна и да видя. Сkochих от бъчвата, но беше твърде късно: разнесе се вик, а после — гневни гласове. По коридора се чу гръмък тропот на ботуши. Едър, снажен пазач се вмъкна в килията, размахвайки тояга. Огледа се наоколо и с гневен рев се устреми право към мен.

ГЛАВА 10

МОМИЧЕШКА ПЛЮНКА

Без секунда колебание сграбчих тоягата и духнах свещта, потапяйки избата в тъмнина, и тръгнах бързо в посока на вратата, която водеше надолу в катакомбите.

Зад мен цареше ужасна суматоха: викове, писъци и звуци от борба. Хвърляйки поглед назад, видях друг от пазачите да внася факла в избата, така че се шумугнах между рафтовете с вино, като гледах да са между мен и светлината, докато се отправях към вратата в далечната стена.

Чувствах се ужасно, че изоставям Прогонващия духове и Алис. Да стигна чак дотук и въпреки това да не мога да ги спася, оставяше у мен чувство на потиснатост. Само се надявах, че някак са успели да се измъкнат в суматоката. И двамата можеха да виждат добре в тъмното и щом аз можех да намеря вратата към катакомбите, значи и те можеха. Усещах, че някои от затворниците се движат заедно с мен, отдалечавайки се от пазачите в тъмните ъгълчета на избата. Неколцина май бяха пред мен. Може би сред тях бяха господарят ми и Алис, но не можех да рискувам да извикам и да предупредя стражите. Докато си проправях път през лавиците с вино, ми се стори, че видях пред мен вратата към катакомбите да се отваря и затваря бързо, но беше прекалено тъмно, за да съм сигурен.

Няколко мига по-късно вече бях минал през вратата. В мига, щом я затворих зад гърба си, бях потопен в толкова силна тъмнина, че за няколко секунди, не можех да видя ръката си пред лицето. Стоях там на върха на стъпалата, отчаяно чакайки очите ми да се приспособят.

Веднага щом успях да различа стъпалата, сляхох внимателно долу и тръгнах по протежение на тунела колкото можех по-бързо, наясно че в крайна сметка някой вероятно щеше да провери вратата; не я бях заключил след себе си, просто в случай че Алис или Прогонващия духове са някъде наблизко зад мен.

Обикновено ме бива да виждам в тъмното, но в онези катакомби сякаш ставаше все по-тъмно и по-тъмно, затова спрях и измъкнах кутийката с прахан и огниво от джоба на жакета си. Коленичих и изтърсих купчинка прахан върху камъните. С помощта на камъка и метала бързо произведох искра и няколко секунди по-късно успях да запаля свещта си.

Воден от светлината ѝ, напредвах по-добре, но въздухът около мен ставаше по-студен с всяка стъпка и не много далече напред видях зловещо потрепване по стената. От сенките отново влизаха и излизаха бели сияещи силуети, но сега далеч повече от миналия път. Мъртвите се събираха. Предишното ми минаване по тунелите ги бе обезпокоило.

Спрях. Какво беше това? Някъде в далечината бях чул воя на куче. Заковах се на място, с блъскащо в гърдите ми сърце. Истинско куче ли беше или... можеше ли да е Изчадието? Андрю бе споменал грамадно черно куче с безмилостни зъби. Грамадно куче, което всъщност е Изчадието. Опитах се да си внуша, че чувам истинско куче, някое, което по някакъв начин е успяло да слезе в катакомбите. В края на краищата щом някоя котка можеше да го направи, защо не и куче?

Воят се разнесе отново и остана да витае дълго във въздуха, отеквайки и вибрирайки надолу по дългите тунели. Пред мен ли беше, или зад гърба ми? В този тунел или в друг? Невъзможно да се каже. Но при положение, че Инквизиторът и неговите хора бяха зад мен, няхах избор, освен да продължа да се движа към портата.

Затова тръгнах бързо, треперейки от студ, заобикаляйки премазаната котка, докато стигнах до точката, където разклонените тунели се събираха. Най-после завих зад един ъгъл и видях Сребърната порта. Там спрях: коленете ми започваха да се тресат, умът

ми се страхуваше да продължи. Защото напред, в тъмнината отвъд пламъка на свещта, някой ме чакаше. Обвита в сенки фигура седеше на пода близо до портата, с гръб, опрян в стената, с наведена напред глава. Можеше ли да е някой избягал затворник? Някой, измъкнал се през вратата преди мен?

Не можех да се върна, така че направих няколко крачки към портата и вдигнах свещта по-високо. Към мен се обърна брадато лице.

— Какво те задържа толкова? — обади се глас, който познах. — Чакам тук вече от пет минути!

Беше Прогонващия духове, здрав и читав! Втурнах се напред, изпълнен с облекчение, че бе успял да се измъкне. Над лявото му око имаше грозна синина, а устата му беше подута. Явно го бяха били.

— Добре ли сте? — попитах тревожно.

— Да, момче. Дай ми още няколко мига да си поема дъх и ще съм съвсем добре. Само отвори онази порта и скоро ще сме на път.

— Алис с вас ли беше? — попитах. — В една и съща килия ли бяхте?

— Не, момче. Най-добре я забрави. Не е стока. Донесе ни само беди, а сега не можем да направим нищо, за да ѝ помогнем. — Гласът му звучеше жестоко и сурово. — Тя заслужава това, което ще я сполети.

— Изгаряне на клада? — попитах. — Никога не сте подкрепял изгарянето на вещица, камо ли пък на младо момиче, а и сам казахте на Андрю, че тя е невинна.

Бях потресен. Той никога не беше имал доверие на Алис, но ме заболя, като го чух да говори така, особено понеже самият той беше заплашен от такава ужасна участ. Ами Мег? Невинаги е бил толкова студен и безсърдечен...

— За бога, момче, сънуваш ли, или си буден? — настоя Прогонващия духове с глас, изпълнен с раздразнение и нетърпение. — Хайде, съвземи се! Вземи ключа и отвори онази порта.

Когато се поколебах, той протегна ръка към мен:

— Дай ми тоягата, момче. Бях в онази влажна килия прекалено дълго и старите ми кости ме болят тази вечер...

Посегнах да му я подам, но когато пръстите му започнаха да се затварят около нея, внезапно се дръпнах назад, обзет от ужас.

Не само заради внезапния шок от горещия му, зловонен дъх, който парна лицето ми. А защото той протягаше към мен дясната си ръка! Дясната си ръка, а не лявата!

Това не бе Прогонващия духове! Не беше господарят ми!

Докато гледах, замръзнал на място, ръката му се отпусна отново отстрани, после подобно на змия се загърчи към мен през калдъръма. Преди да успея да помръдна, ръката му се плъзна и се разтегна до два пъти по-голяма от нормалната си дължина, а дланта му се склочи върху глезена ми в здрава, болезнена хватка. Непосредствената ми реакция беше да се опитам да се издърпам, но знаех, че не това е начинът. Останах напълно неподвижен.

Опитах се да се съсредоточа. Стиснах тоягата и се опитах да обуздая страха си, като не забравях, че трябва да дишам. Бях ужасен, но макар че тялото ми не се движеше, умът ми го правеше. Имаше само едно обяснение и то ме накара да потръпна от ужас: бях лице в лице с Изчадието!

Заставяйки се да фокусирам поглед, изучавах внимателно създанието пред мен, усилено търсейки нещо, което да ми помогне дори по най-дребния начин. Изглеждаше точно като Прогонващия духове и звучеше като него. Беше невъзможно да се определи разликата, ако не се броеше виещата се като змия ръка.

След като гледах в продължение на няколко секунди, се почувствах малко по-добре. Това беше хитрина, на която Прогонващия духове ме научи: когато сме лице в лице с най-лошите си страхове, трябва да се съсредоточим силно и да загърбим чувствата си.

— Всеки път им действа, момче! — беше ми казал веднъж. — Нечестивият мрак се храни от страха, а със спокоен ум и празен стомах битката е наполовина спечелена, още преди да започнеш.

И наистина действаше. Тялото ми бе спряло да се тресе и се чувствах по-спокоен, почти отпуснат.

Изчадието пусна глезена ми и ръката се плъзна обратно отстрани до тялото му. Създанието се изправи и пристъпи към мен. Докато го правеше, чух причудлив шум: не звукът от ботуши, който очаквах, а по-скоро нещо като драскане на огромни хищни нокти по камъните на калдъръма. Движението на Изчадието раздвижи и въздуха, така че

пламъкът на свещта потрепна, разкривявайки сянката на Прогонващия духове, която падаше върху Сребърната порта.

Бързо коленичих и поставих свещта и тоягата на пода между нас. Миг по-късно бях на крака, с ръце във всеки от джобовете на бричовите ми, сграбчвайки в юмрук по една шепа сол и желязо.

— *Само си губиш времето* — рече Изчадието, с глас, който изведнъж вече изобщо не приличаше на онзи на Прогонващия духове. Груб и плътен, той отекна през едрите камъни на катакомбите, мина с вибриране през ботушите ми и ме накара да настръхна. — *Стари трикове като този няма да ми подействат. От твърде дълго време съм на тоя свят, че това да ми навреди! Твоят господар, оня кокалест дъртак, го пробва веднъж, но хич не му се отрази добре. Ама никак.*

Поколебах се, но само за миг. Създанието можеше и просто да лъже — всеки опит си струваше. Но после, сред железните стружки, лявата ми ръка се склочи върху нещо твърдо. Беше малкият ключ за Сребърната порта. Не можех да рискувам да го изгубя.

— *Аххх... ясно, имаш това, което ми трябва* — рече Изчадието с лукава усмивка.

Мислите ми ли беше прочело? Или може би просто разчете изражението на лицето ми, или пък се досети? Във всеки случай знаеше твърде много.

— *Виж* — изрече то, с хитро изражение на лицето. — *Щом кокалестият дъртак не успя да се справи с мен, тогава какъв шанс имаш ти? Абсолютно никакъв! Скоро ще слязат да те търсят. Не чуваш ли стражите сега? Ще изгориш, спор няма! Ще изгориш заедно с останалите! Няма изход оттук, освен през тази порта. Никакъв изход, виждаш ли. Така че използвай ключа сега, преди да е твърде късно!*

Изчадието застана на една страна, така че гърбът му опираше в стената на тунела. Знаех точно какво искаше: да ме последва през портата, да бъде свободно, способно да върши безчинствата си навсякъде из Графството. Знаех какво щеше да каже Прогонващия духове, какво би очаквал от мен. Мой дълг беше да се погрижа Изчадието да остане затворено в капана на катакомбите. Това бе важно от собствения ми живот.

— *Не ставай глупак!* — изсъска Изчадието с глас, отново далеч по-висок и груб, отколкото някога бе звучал този на Прогонващия духове. — *Послушай ме и ще бъдеш свободен. А също и възнаграден. Ще получиш голяма отплата. Същата, каквато предложих на костеливия дъртак преди много години, но той не пожела да ме послуша. И виждаш ли докъде го докара това? Кажу ми! Утре той ще бъде съден и обявен за виновен. На следващия ден ще изгори.*

— Не! — заявих. — Не мога да го направя.

Щом чу това, лицето на Изчадието се изпълни с гняв. Още приличаше на Прогонващия духове, но чертите, които познавах толкова добре, бяха обезформени и разкривени от злоба. То направи още една крачка към мен, вдигайки юмрук. Може и да беше само трик на светлината на свещта, но създанието сякаш растеше. И можех да почувствам как невидима тежест започна да притиска главата и раменете ми. Докато се принуждавах да застана на колене, се сетих за котката, размазана на калдъръма, и осъзнах, че ме очакваше същата участ. Опитах се да си поема дъх през зъби, но не можах и започнах да изпадам в паника. Не можех да дишам! Свършено беше!

Светлината на свещта се изгуби в мрака, който внезапно покри очите ми. Отчаяно се опитах да проговоря, да помоля за милост, но знаех, че милост нямаше да има, освен ако не отключех Сребърната порта. Какво си бях мислил? Какъв глупак бях, та да вярвам, че с няколкомесечно обучение можех да възпра такова коварно и могъщо създание като Изчадието! Умирах — сигурен бях в това. Сам в катакомбите. И най-ужасното беше, че се бях провалил плачевно. Не бях успял да избавя господаря си или Алис.

Тогава чух нещо в далечината: звук от обувка, влачеща се по калдъръма. Казват, че когато умираш, последното сетиво, което си отива, е слухът ти. И за миг си помислих, че звукът от тътренето на онази обувка е последното преживяване, което щях да имам от този живот. Но после невидимата тежест, която смазваше тялото ми, бавно отслабна. Зрението ми се проясни и внезапно можех да дишам отново. Видях как Изчадието обръща глава и поглежда назад към завоя на тунела. То също беше чуло шума!

Звукът се разнесе отново. Този път нямаше съмнение. Стъпки! Някой идваше!

Погледнах назад към Изчадието и видях, че то се променя. Порано не си бях въобразил. *Наистина* растеше. Досега главата му вече почти стигаше до горната част на тунела, тялото му се извиваше напред, лицето се променяше, докато вече не беше това на Прогонващия духове. Брадичката се удължаваше, издавайки се навън и нагоре, за да образува наченки на клон, а носът се извиваше надолу, за да се допре до нея. Дали се преобразяваше в истинската си форма — тази на каменния гаргойл над главната врата на катедралата? Дали бе придобило пълната си сила?

Заслушах се в приближаващите стъпки. Щях да духна свещта, само че това щеше да ме остави в тъмното с Изчадието. Поне звучеше, сякаш се задава само един човек, а не цял отряд от хората на Инквизитора. Не ме беше грижа кой идва. Засега ме беше спасил.

Видях първо краката, когато някой пристъпи зад ъгъла и се появи в светлината на свещта. Остри обувки, после слабо момиче в черна рокля и полюшването на бедрата ѝ, докато се задаваше зад ъгъла.

Алис!

Тя спря, хвърли бързо поглед към мен и очите ѝ се разшириха. Когато погледна към Изчадието, лицето ѝ бе по-скоро гневно, отколкото изплашено.

Погледнах назад и за миг очите на Изчадието срещнаха моите. Освен гнева, който пламтеше в тях, видях и нещо друго, но преди да успее да го определя, Алис затича към Изчадието, съскайки като котка. После, за мое удивление, го заплю в лицето.

Това, което последва, стана толкова бързо, че не го видях. Изви се внезапен вятър и Изчадието изчезна.

Стори ми се, че останахме неподвижни дълго време. После Алис се обърна с лице към мен.

— Момичешката плюнка май не му хареса много, а? — рече тя със слаба усмивка. — Добре, че дойдох точно в този момент.

Не отвърнах. Не можех да повярвам, че Изчадието беше побягнало толкова лесно, но вече бях на колене, мъчейки се да пхна ключа в ключалката на Сребърната порта. Ръцете ми се тресяха и беше точно толкова трудно, колкото бе изглеждало, когато Андрю го направи.

Най-после успях да сложа ключа в правилното положение и той се превъртя. Бутнах портата и я отворих, стиснах ключа и тоягата и се

проврях през портата.

— Донеси свещта! — изкрещях назад към Алис и веднага щом тя се провря благополучно, плъзнах ключа в другата страна на ключалката и се помъчих да го завъртя. Този път сякаш ми отне цяла вечност; всеки момент очаквах Изчадието да се върне.

— Не можеш ли да побързаш? — попита Алис.

— Не е толкова лесно, колкото изглежда — отвърнах ѝ.

Най-накрая успях да заключа портата и изпуснах въздишка на облекчение. После си спомних Прогонващия духове...

— Господин Грегъри беше ли в килията с теб? — попитах.

Алис поклати глава:

— Не и когато ти ни пусна да излезем. Отведоха го за разпит около час преди да дойдеш.

Бях извадил късмет да избегна залавянето. Имах късмет, че измъкнах затворниците от килията. Но късметът си има начин да се разпределя равномерно. Бях закъснял само с един час. Алис беше свободна, но Прогонващия духове все още бе затворник и освен ако не успеех да направя нещо по въпроса, щеше да изгори на кладата.

Без да губя повече време, поведох Алис по протежение на тунела, докато стигнахме до бързо течащата река.

Пресякох бързо, но когато се обърнах назад, Алис още беше на далечния бряг, взирайки се надолу към водата.

— Дълбоко е, Том — проплака тя. — Дълбоко е, а камъните са хлъзгави!

Пресякох обратно до мястото, където стоеше. После, като стиснах здраво ръката ѝ, я поведох обратно по деветте плоски камъка. Скоро стигнахме до отворения люк, който ни изведе нагоре в празната къща, и вече бяхме вътре в избата, затворих капака след нас. За мое разочарование Андрю вече си бе отишъл. Трябваше да говоря с него: да му кажа, че Прогонващия духове не е бил в килията, да го предупредя, че брат Питър е в опасност и че слуховете наистина са верни — силата на Изчадието се бе върнала!

— По-добре да останем тук долу за известно време. Инквизиторът ще започне да претърсва града веднага щом разбере, че толкова много от вас са избягали. Тази къща е обитавана от духове — последното място, на което някой ще иска да търси, е тук долу в избата.

Алис кимна и за първи път от пролетта насам я погледнах както подобава. Беше по-висока от мен, което означаваше, че бе пораснала поне с един инч, но все още беше облечена като последния път, когато я видях, когато я бях завел при леля й в Стомин. Ако това не беше същата черна рокля, то бе нейна близначка.

Лицето й беше хубаво както винаги, но по-слабо и по-възрастно, сякаш видяло неща, принудили го да порасне бързо; неща, които никой не би трябвало да е принуден да вижда. Черната й коса беше сплъстена и мръсна, а по лицето й имаше петна мръсотия. Алис изглеждаше, сякаш не се беше мила поне от месец.

— Хубаво е да те видя отново — казах. — Когато те видях в каруцата на Инквизитора, си помислих, че с теб е свършено.

Тя не отвърна. Само улови здраво ръката ми и я стисна.

— Полумъртва съм от глад, Том. Нямах нищо за ядене, нали?

Поклатих глава.

— Дори не и парче от онова плесенясало старо сирене?

— Съжалявам — рекох. — Не ми е останало никакво.

Алис се извърна и хвана единия край на стария килим, който беше най-отгоре на купчината.

— Помогни ми, Том — каза тя. — Имам нужда да седна, а студените камъни не ми харесват особено.

Оставих свещта и тоягата на пода и заедно издърпахме килима върху каменните плочи. Мирисът на плесен беше по-силен от всякога и забелязах как бръмбарите и мокриците, които бяхме открили, забързано притичват по пода на избата.

Без да се смути, Алис седна на килима и вдигна колене, така че да опре върху тях брадичката си.

— Един ден ще си уредя сметките — каза тя. — Никой не заслужава да се отнасят с него така.

Седнах до нея и сложих длан върху нейната.

— Какво стана? — попитах.

Тя мълча известно време и точно когато бях решил, че няма да ми отговори, тя внезапно проговори:

— Щом ме опозна, старата ми леля беше добра към мен. Вярно, караше ме да работя здравата, но винаги ме хранеше добре. Тъкмо свиквах да живея в Стомин, когато дойде Инквизиторът. Завари ни

неподготвени и разби вратата. Но леля ми не беше като Костеливата Лизи. Не беше вещица.

Потопиха я в езерото в полунощ, докато голяма тълпа се беше събрала да гледа, и всички се смееха и дюдюкаха. Много се изплаших, очаквайки, че после е мой ред. Вързаха краката ѝ за ръцете и я хвърлиха във водата. Потъна като камък. Но беше тъмно и ветровито, и в мига, когато тя падна във водата, повя силен порив на вятъра; угаси много от факлите. Отне много време да я намерят и да я извлекат от водата.

Алис зарови лице в ръцете си и изхълца. Чаках мълчаливо, докато успее да продължи. Когато свали ръце от лицето си, очите ѝ бяха сухи, но устните ѝ трепереха.

— Когато я измъкнаха от водата, беше мъртва. Не е честно, Том. Тя не започна да плава, потъна, така че трябва да е била невинна, но въпреки това те я убиха! След това ме оставиха на мира и просто ме качиха в каруцата с останалите.

— Мама ми каза, че потапянето на вещиците и бездруго не действа — казах. — Само глупаците го използват.

— Не, Том, Инквизиторът не е глупак. Има си причина за всичко, което прави, можеш да си сигурен в това. Той е алчен. Алчен за пари. Продаде къщата на старата ми леля и задържа парите. Гледахме го как ги брои. Ето това прави. Обвинява хората в магьосничество, отстранява ги да не му се пречат на пътя и им взема къщите, земята и парите. Нещо повече — наслаждава се на работата си. У него има нещо тъмно. Казва, че го върши, за да отърве Графството от магьосниците, но е по-жесток от всяка вещица, която съм познавала — а това вече значи нещо.

Имаше едно момиче на име Маги. Не много по-голяма от мен. Не си направиха труда да я пуснат във водата. Послужиха си с друго изпитание и всички бяхме принудени да гледаме. Инквизиторът използва дълга остра карфица. Забиваше я многократно в тялото ѝ, отново и отново. Трябваше да я чуеш как пици. Бедното момиче насмалко не полудя от болката. Все припадаше и държаха кофа с вода отстрани до масата, за да я свестяват. Но най-накрая откриха каквото търсеха. Знакът на Дявола! Знаеш ли какво е това, Том?

Кимнах. Прогонващия духове ми беше казал, че това е едно от нещата, които ловците на вещици използват. Но беше казал, че това е

поредната лъжа. Нямаше такова нещо като „знак на Дявола“. Всеки с истински познания за мрака знаеше това.

— Жестоко е и не е справедливо — продължи Алис. — След известно време болката става прекалена и тялото става безчувствено, така че накрая, когато иглата влезе, не я усещаш. Тогава казват, че това е мястото, където Дяволът те е докоснал, следователно си виновен и трябва да изгориш. Най-ужасното беше изражението върху лицето на Инквизитора. Толкова доволен от себе си. Ще си отмъстя и още как. Маги не заслужава да изгори.

— Прогонващия духове също не заслужава да изгори! — възкликнах горчиво. — Цял живот се е борил упорито с нечестивата тъмнина.

— Той е мъж и ще го сполети по-лека смърт от някои — каза Алис. — Инквизиторът измъчва жените много повече. Постарава се тяхното изгаряне да отнеме по-дълго време. Казва, че е по-трудно да се спаси душата на жена, отколкото на мъж. Че им трябва много болка, за да ги накараш да съжаляват за греховете си.

Това ми напомни думите на Прогонващия духове, че Изчадието не може да понася жени. Фактът, че те го изнервяха.

— Създанието, което заплю, беше Изчадието — казах й. — Чувала ли си за него? Как успя да го изплашиш и прогониш толкова лесно?

Алис сви рамене:

— Не е твърде трудно да се досетиш кога някое създание се смущава от присъствието ти. Някои мъже са такива — винаги знай кога не съм добре дошла. Това чувство ме обзема в близост до стария Грегъри и тук долу беше същото. А плюнката прогонва повечето създания. Заплюеш ли три пъти крастава жаба, никое създание със студена влажна кожа няма да те тормози в продължение на месец или повече. Лизи се кълнеше в това. Не мисля обаче, че ще действа така на Изчадието. Да, чувала съм за това създание. И ако сега то е способно да променя формата си, тогава на всички ни предстоят някои сериозни притеснения. Изненадах го, това е всичко. Следващия път ще е готово, така че няма да сляза отново там долу.

За известно време никой от нас не проговори. Просто се взирах надолу към плесенясалия стар килим, докато внезапно чух как дишането на Алис става по-дълбоко. Когато погледнах назад, очите й

бяха затворени и тя беше заспала в същата поза, с опряна на коленете ѝ брадичка.

Никак не ми се искаше да духна свещта, но не знаех колко дълго ще трябва да останем там долу в избата и беше по-добре да запазя някаква светлина за по-късно.

Щом свещта угасна, самият аз се опитах да заспя, но беше трудно. Първо, беше ми студено и не спирах да треперя. Второ, не можех да избия от ума си Прогонващия духове. Не бяхме успели да го избавим, а Инквизиторът щеше много да се ядоса заради случилото се. Нямаше да мине много време, преди да започне да гори хора.

Накрая трябва да съм се унесъл, защото изведнъж ме разбуди гласът на Алис много близо до лявото ми ухо.

— Том — каза тя, съвсем малко по-силно от шепот, — ей там в ъгъла на избата с нас има нещо. Втренило се е в мен и не ми харесва особено.

Алис имаше право. Можех да усетя нещо в ъгъла и ми стана студено. Косъмчетата на тила ми започнаха да настръхват. Вероятно отново беше просто Мати Барнс, удушвачът.

— Не се тревожи, Алис — казах ѝ. — Това е просто един призрак. Опитай се да го забравиш. Стига да не се страхуваш, няма да ти стори нищо лошо.

— Не ме е страх. Поне не сега. — Тя се поколеба, после каза: — Но бях изплашена в онази килия. Не мигнах, заради всичките викове и писъци. Скоро пак ще заспя. Просто ми се ще това създание да си отиде. Не е правилно да се вира така.

— Не знам какво да правя по-нататък — казах, мислейки си отново за Прогонващия духове.

Алис не отвърна, но дишането ѝ отново стана по-дълбоко. Беше заспала. А и самият аз сигурно бях заспал отново, защото внезапно ме разбуди някакъв шум.

Беше тропот от тежки ботуши. В кухнята над нас имаше някой.

ГЛАВА 11

ПРОЦЕСЪТ СРЕЩУ ПРОГОНВАЩИЯ ДУХОВЕ

Вратата се отвори със скърцане и светлина от свещ изпълни стаята. За мое облекчение се оказа Андрю.

— Помислих си, че ще те намеря тук долу — каза той. Носеше малък вързоп. Докато го оставяше и слагаше свещта до моята, кимна към Алис, която още спеше дълбоко, но сега лежеше на една страна с гръб към нас, с лице, отпуснато върху ръцете.

— Е, в такъв случай, кой е това? — попита той.

— Тя живееше близо до Чипъндън — отвърнах. — Казва се Алис. Господин Грегъри не беше там. Бяха го отвели горе за разпит.

Андрю поклати печално глава:

— Брат Питър каза поне това. Имал си невероятно лош късмет. Половин час по-късно Джон щеше да е обратно в килията с останалите. Всъщност единайсет са се измъкнали, но петима били заловени отново скоро след това. Но има и още лоши новини. Хората на Инквизитора арестуваха брат Питър на улицата точно след като си тръгна от работилницата ми. Видях го от прозореца на горния етаж. Така че аз приключих с този град. Сега вероятно ще дойдат за мен, но няма да се задържа наоколо, за да отговарям на въпроси. Вече затворих

магазина. Сечивата ми са в каруцата и потеглям на юг, обратно към Адлингтън, където работех едно време.

— Съжалявам, Андрю.

— Е, недей. Кой не би се опитал да помогне на родния си брат? Освен това, за мен не е толкова зле. Помещенията на работилницата бяха само под наем и си имам занаят, който владее добре. Винаги ще си намеря работа. Ето — каза той, като отвори вързоп, — донесох ти малко храна.

— Кое време е? — попитах.

— Около два часа преди зазоряване. Поех риск, идвайки тук. След целия смут половината град е буден. Много хора отидоха в голямата зала долу до Фишъргейт. След случилото се нощес Инквизиторът провежда бърз съдебен процес за всички пленници, с които още разполага.

— Защо не изчака, докато се развидели? — попитах.

— Тогава ще присъстват още повече хора — отговори Андрю. — Искате да приключи с това, преди да възникне някаква истинска съпротива. Някои от гражданите са против това, което прави. Колкото до изгарянето, то ще е довечера, след като се стъмни, на хълма, където палат сигналните огньове в Уортън, южно от реката. Инквизиторът ще води със себе си много въоръжени мъже, в случай че възникнат проблеми, така че, ако имаш някакъв разум, ще останеш тук, докато се стъмни, после ще хванеш пътя и ще си заминеш.

Още преди той да успее да развие вързоп, Алис се претърколи към нас, надигна се и седна. Може би беше подушила храната или беше слушала през цялото време, само преструвайки се на заспала. Имаше резени шунка, пресен хляб и два големи домата.

Без да благодари на Андрю дори с една дума, Алис се залови веднага за работа и само след миг колебание аз се присъединих към нея. Бях много гладен, а сега явно нямаше особен смисъл да постя.

— Е, аз ще тръгвам — каза Андрю. — Жалко за Джон, но сега не можем да сторим нищо.

— Не си ли струва да направим един последен опит да го спасим? — попитах.

— Не, ти направи достатъчно. Твърде опасно е да се приближаваш до мястото на процеса. А скоро клетият Джон ще бъде

под въоръжена охрана заедно с останалите и на път за Уортъм, за да бъде изгорен жив заедно с всички онези други нещастници.

— Ами проклятието? — попитах. — Сам казахте, че е прокълнат да умре сам под земята, а не на хълм със сигнални огньове.

— О, проклятието. Вярвам в това не повече, отколкото Джон. Просто отчаяно исках да го възпра да тръгне да преследва Изчадието, когато Инквизиторът е в града. Не, боя се, че съдбата на брат ми е решена, така че просто се махай. Джон ми каза веднъж, че има един гонител на духове, който работи някъде близо до Кастър. Той отговаря за границите на Графството на север. Спомени името на Джон и той може и да те приеме. Някога му беше чирак.

Кимвайки, Андрю се обърна да си върви.

— Ще ти оставя свещта — каза той. — Късмет по пътя. А ако някога ти потрябва добър ключар, ще знаеш къде да дойдеш.

С тези думи си тръгна. Заслушах се как се качва по стълбите на избата и затваря задната врата. Няколко мига по-късно Алис ближеше доматен сок от пръстите си. Бяхме изяли всичко — не беше останала дори троха.

— Алис — казах, — искам да отида на процеса. Може би има шанс да успея да направя нещо, за да помогна на Прогонващия духове. Ще дойдеш ли с мен?

Очите на Алис се разшириха:

— Да направиш нещо? Чу какво каза той. Няма какво да се направи, Том! Какво можеш да сториш срещу въоръжени мъже? Не, бъди разумен. Не си заслужава риска, нали? Освен това, защо да се опитвам да помогна? Старият Грегъри не би направил същото за мен. Щеше да ме остави да изгоря и това е вярно!

Не знаех как да отговоря. В известен смисъл беше вярно. Бях помолил Прогонващия духове да помогне на Алис и той беше отказал. Така че с въздишка се изправих на крака.

— Въпреки това отивам — казах й.

— Не, Том, не ме оставяй тук. Не и с призрака...

— Мислех, че не се боиш.

— Не се боя. Но последния път, когато заспах, почувствах как започва да ме стиска за гърлото, наистина. Може да направи и нещо по-лошо, ако не си тук.

— Ела с мен тогава. Няма да е толкова опасно, защото ще е още тъмно. А най-доброто място да се скриеш, е в голяма тълпа. Хайде, моля те. Какво ще кажеш?

— Имаш ли план? — попита тя. — Нещо, за което не си ми казал?

Поклатих глава.

— И аз така си помислих — рече тя.

— Виж, Алис, просто искам да отида да видя. Ако не мога да помогна, ще си тръгнем. Но никога не бих си простил, ако поне не опитам.

Алис неохотно се изправи.

— Ще дойда да видя какво става — каза тя. — Но трябва да ми обещаеш, че ако е прекалено опасно, ще си тръгнем веднага. Познавам Инквизитора по-добре, отколкото ти. Повярвай ми, не ни трябва да се навъртаме в близост до него.

— Обещавам — казах й.

Оставих торбата и тоягата на Прогонващия духове в избата и се отправихме към Фишъргейт, където се провеждаше процесът.

Андрю беше казал, че половината град е буден. Бе преувеличил, но за толкова рано сутринта твърде много свещи потрепваха зад завесите, а доста хора, изглежда, бързаха през тъмните улици в същата посока като нас.

Почти очаквах, че няма да можем дори да се доближим до сградата, мислейки си, че от двете страни на пътя отпред ще са се подредили стражи, но за моя изненада никъде не се виждаше никой от хората на Инквизитора. Големите дървени врати бяха широко отворени и тълпа от хора изпълваше входа, разливайки се на пътя отвън, сякаш вътре нямаше място за всички.

Тръгнах предпазливо напред, благодарен за тъмнината. Когато стигнах задните редици на тълпата, осъзнах, че тя не е толкова гъста, колкото ми се бе сторила отначало. Вътре в залата във въздуха се долавяше лек полъх на сладникав, противен мирис. Мястото беше просто една голяма стая с настлан с каменни плочи под, по който неравномерно бяха разпръснати дървени стърготини. Не можех да виждам както трябва над гърбовете на тълпата, защото повечето хора

бяха по-високи от мен, но изглежда, че напред имаше голямо пространство, в което никой не искаше да пристъпи напред. Сграбчих ръката на Алис и започнах да се провирам в гмежта от хора, теглейки я зад себе си.

Към дъното на залата беше тъмно, но предната част бе осветена от две огромни факли във всеки ъгъл на една дървена платформа. Инквизиторът стоеше в предния ѝ край, гледайки надолу. Казваше нещо, но гласът му звучеше приглушено.

Погледнах към онези около мен и видях разнообразието от изражения върху лицата им: гняв, тъга, горчивина и примирение. Някои имаха открито враждебен вид. Тази тълпа вероятно се състоеше главно от онези, които се противопоставяха на работата на Инквизитора. Някои от тях можеше дори да са роднини и приятели на обвинените. За миг тази мисъл ми даде надежда, че може да се направи опит за някакво спасяване.

Но после надеждите ми бяха покосени: видях защо никой не е излязъл напред. Под платформата имаше пет дълги скамейки със свещеници с гръб към нас, но зад тях и срещу нас имаше двойна редица от въоръжени стражи със сурови изражения. Някои бяха скръстили ръце; други — отпуснали ръце върху ръкохватките на сабите си, сякаш нямаха търпение да ги измъкнат от ножниците. Никой не искаше да се приближава твърде много до тях.

Хвърлих поглед нагоре към тавана и видях, че по протежение на страните на залата минава висок балкон; надолу надзъртаха лица, бледи бели овали, които до едно изглеждаха еднакви от земята. Това сигурно беше най-безопасното място, където да бъда, и щеше да ми предостави много по-добър изглед. Отляво имаше стъпала и аз затеглих Алис към тях. Миг по-късно вървахме по широкия балкон.

Не беше пълен и скоро си намерихме място, подпирайки се на парапета горе-долу на половината път между вратите и платформата. Във въздуха все още витаеше същата сладникава воня, много по-силна сега, отколкото когато стояхме на каменните плочи долу. Внезапно осъзнах какво беше. Залата почти със сигурност се използваше като пазар за месо. Това бе мирис на кръв.

Инквизиторът не беше единственият човек на платформата. Точно отзад, в сенките, скупчена групичка пазачи бе обкръжила пленниците, които очакваха съдебен процес, но непосредствено зад

Инквизитора имаше двама стражи, които стискаха за ръцете плачеща затворничка. Беше високо момиче с дълга тъмна коса. Носеше опърпана рокля и нямаше обувки.

— Това е Маги! — изсъска Алис в ухото ми. — Онази, в която непрекъснато забиваха карфици. Клетата Маги, не е честно. Мислех, че се е измъкнала...

Тук горе звукът беше много по-добър и можех да чуя всяка дума, която Инквизиторът изрича.

— Тази жена е осъдена от собствените си устни! — провикна се той с висок и надменен глас. — Тя призна всичко, а знакът на Дявола беше намерен върху плътта ѝ. Осъждам я да бъде завързана на кладата и изгорена жива. И нека Бог се смили над душата ѝ.

Маги зариде още по-силно, но един от похитителите ѝ я сграбчи за косата и тя беше повлечена към една врата в задния край на платформата. Едва беше изчезнала през нея, когато друг затворник в черно расо и с оковани зад гърба ръце беше издърпан напред в светлината на факлите. За миг си помислих, че съм сгрешил, но нямаше съмнение.

Брат Питър. Познах го по тънката ивица бяла коса, която обкръжаваше плешивата му глава, и по извивката на гърба и раменете. Но лицето му бе толкова пребито и окървавено, че едва го разпознах. Носът му беше счупен, смачкан и размазан в лицето, а едното око беше затворено, превърнато се в подута червена цепка.

Когато го видях в това състояние, се почувствах ужасно. Всичко беше заради мен. Първо, беше ме оставил да избягам; по-късно ми каза как да стигна до килията, за да спася Прогонващия духове и Алис. Подложен на изтезания, сигурно им беше разказал всичко. Всичко беше заради мен и се разкъсвах от чувство за вина.

— Някога това беше брат, предан служител на Църквата! — извика Инквизиторът. — Но погледнете го сега! Погледнете този изменник! Човек, който помогна на враговете ни и се съюзи със силите на мрака. Имаме признанията му, написани със собствената му ръка. Ето ги! — изкрещя той и вдигна парче хартия високо, за да го видят всички.

Никой не успя да го прочете — там можеше да пише какво ли не. Дори и да беше признание, един поглед към лицето на горкия брат Питър ми подсказа, че е било изтръгнато от него с мъчения. Не беше

честно. Тук нямаше справедливост. Това изобщо не беше съдебен процес. Прогонващия духове ми беше казал веднъж, че когато хората били изправяни на съд в замъка в Кастър, поне им осигурявали изслушване — съдия, обвинител и някой, който да ги защитава. Но тук Инквизиторът вършеше всичко сам!

— Виновен е. Виновен отвъд всяко съмнение — продължи той. — Затова го осъждам да бъде отведен долу в катакомбите и оставен там. И дано Бог се смили над душата му!

От тълпата се разнесе високо ужасено ахване, но най-силно се чу откъм свещениците, седнали отпред. Те знаеха точно каква щеше да бъде участта на брат Питър. Щеше да бъде премазан до смърт от Изчадието.

Брат Питър се опита да проговори, но устните му бяха прекалено подути. Един от пазачите го удари с юмрук по главата; Инквизиторът се усмихна жестоко. Задърпаха го към вратата в задния край на платформата и едва го бяха извели от сградата, когато напред от мрака беше изведен друг затворник. Сърцето ми се смъкна в петите. Беше Прогонващия духове.

На пръв поглед, ако не се брояха няколко синини по лицето, Прогонващия духове нямаше вид да е толкова изпатил като брат Питър. Но после забелязах нещо по-смразяващо. Беше примижал в светлината на факлите и изглеждаше объркан, с празно изражение в зелените очи. Изглеждаше изгубен. Сякаш паметта му си бе отишла и дори не знаеше кой е. Започнах да се чудя точно колко зле е пребит.

— Пред вас е Джон Грегъри! — изкрещя Инквизиторът и гласът му отекна от стена до стена. — Не какъв да е, а ученик на Дявола, който от много години упражнява нечестивия си занаят в това графство, вземайки пари от клетите лековерни хорица. Но разкайва ли се този човек? Приема ли греховете си и моли ли за прошка? Не, той е упорит и отказва да признае. Сега единствено чрез огъня може да бъде пречистен и да получи надежда за избавление. Но освен това, незадоволен от злото, което може да стори, той е обучил и други и все още продължава да го върши. Отец Кеърнс, моля ви да се изправите и да дадете показания!

От предния ред скамейки един свещеник пристъпи напред в светлината на факлите по-близо до платформата. Беше с гръб към мен, така че не можех да видя лицето му, но забелязах превързаната му ръка

и когато проговори, чух същия глас, който бях слушал в изповедалнята.

— Лорд Инквизиторе, Джон Грегъри доведе със себе си при посещението си в този град чирак, момче, което вече е покварил. Името му е Томас Уорд.

Чух Алис да ахва приглушено, а собствените ми колене се разтрепериха. Внезапно си дадох ясна сметка колко опасно е да съм тук в залата, толкова близо до Инквизитора и въоръжените му стражи.

— По Божия милост момчето попадна в моите ръце — продължи отец Кеърнс — и, ако не беше намесата на брат Питър, който го остави да се измъкне от правосъдието, щях да го представя пред вас за разпит. Но аз все пак го разпитах сам, господарю, и открих, че е закоравял далеч повече, отколкото предполагат годините му, и далеч повече, че да може да бъде убеден само с думи. Въпреки най-старателните ми усилия, той не съумя да види погрешността на поведението си и за това трябва да виним Джон Грегъри, човек, който не се задоволява да упражнява нечестивия си занаят, човек, който усърдно покварява младите. Доколкото зная, повече от двайсет чираци са минали през ръцете му и някои, на свой ред, сега упражняват същото занятие и самите са приели чираци. По този начин злото се разпространява като чума из Графството.

— Благодаря ви, отче. Можете да седнете. Дори само вашите показания са достатъчни да осъдят Джон Грегъри.

Когато отец Кеърнс си седна отново на мястото, Алис стисна ръката ми.

— Хайде — прошепна тя в ухото ми. — Прекалено опасно е да оставаме!

— Не, моля те — прошепнах в отговор. — Само още малко.

Споменаването на името ми ме беше изплашило, но исках да остана още няколко минути, за да видя какво ще стане с господаря ми.

— Джон Грегъри, за теб може да има само едно наказание — изрева Инквизиторът. — Ще бъдеш завързан на кладата и изгорен жив. Ще се моля за теб. Ще се моля болката да научи колко грешно е поведението ти. Ще се моля да поискаш прошка от Бог, така че, докато тялото ти гори, душата ти да бъде спасена.

Инквизиторът се взираше в Прогонващия духове през цялото време, докато редеше гневната си тирада, но със същия успех можеше

да крещи и на каменна стена. Зад очите на Прогонващия духове нямаше разбиране. В известен смисъл това бе милостиво, защото той явно не знаеше какво се случва. Но ме накара да осъзная, че, дори ако по някакъв начин успеях да го спася, той можеше никога повече да не е същият.

В гърлото ми заседна буца. Къщата на Прогонващия духове се беше превърнала в моя нов дом и си спомнях уроците, разговорите с него и дори плашещите моменти, когато трябваше да се справяме с нечестивото. Всичко това щеше да ми липсва, а мисълта, че господарят ми ще бъде изгорен жив, извика парещи сълзи в очите ми.

Мама се беше оказала права. Отначало имах колебания относно това да бъда чирак на Прогонващия духове. Страхувах се от самотата. Но тя ми беше казала, че ще мога да си говоря с Прогонващия духове; че макар да беше мой учител, в крайна сметка той ще ми стане приятел. Е, не знаех дали това вече се бе случило, защото той все още често беше строг и гневен, но безспорно щеше да ми липсва.

Когато стражите го повлякоха към вратата, кимнах на Алис и като държах главата си наведена и не поглеждах никого в очите, тръгнах начело покрай балкона и надолу по стъпалата. Навън забелязах, че небето започва да просветлява. Скоро нямаше да разполагаме с прикритието на тъмнината и някой можеше да разпознае един от нас. Улиците вече бяха по-оживени, а тълпата отвън пред залата се беше увеличила повече от два пъти, откакто влязохме вътре. Проврях се през множеството, за да мога да погледна надолу над стената на балкона, към вратата, през която бяха извели затворниците.

Един поглед ми подсказа, че положението е безнадеждно. Не можех да видя никакви затворници, но това не беше изненадващо, защото близо до входа сигурно имаше поне двайсет пазачи. Какъв шанс имахме срещу толкова много? Със сърце, слязло в петите, се обърнах към Алис.

— Да се връщаме — казах. — Тук нищо не може да се направи.

Бях нетърпелив да стигна на сигурно място в избата, затова тръгнахме бързо. Алис ме последва, без да каже и дума.

ГЛАВА 12

СРЕБЪРНАТА ПОРТА

Щом се върнахме в избата, Алис се обърна към мен с пламтящи от гняв очи.

— Не е честно, Том! Бедната Маги. Тя не заслужава да изгори. Никой от тях не заслужава. Нещо трябва да се направи.

Свих рамене и просто се втрених в пространството, с вцепенен ум. След малко Алис се отпусна назад и заспа. Опитах се да направя същото, но започнах отново да мисля за Прогонващия духове. Макар да изглеждаше безнадеждно, не беше ли редно все пак да отида на изгарянето и да видя дали не мога да направя нещо, за да помогна? След като преобръщах този вариант в ума си известно време, най-сетне реших, че, щом падне нощта, ще напусна Прийстаун и ще си отида у дома да говоря с мама.

Тя щеше да знае какво е най-добре да направя. Тук не бях в свои води и се нуждаех от помощ. Щях да вървя цяла нощ и после нямаше да спя, така че беше най-добре да си открадна колкото мога сега. Отне ми известно време да се унеса, но когато успях, почти веднага започнах да сънувам, и следващото нещо, което осъзнах, беше, че съм обратно в катакомбите.

В повечето сънища не знаеш, че сънуваш. Но когато знаеш, обикновено се случва едното от две неща. Или се събуждаш веднага,

или оставаш в съня и правиш каквото искаш. Във всеки случай, така е било с мен винаги.

Но този сън беше различен. Сякаш нещо контролираше движенията ми. Вървах надолу по тесния тунел с угарка от свещ в лявата си ръка и наближавах тъмния вход към една от криптите, където се съхраняваха костите на Малките хора. Не исках дори да се приближавам до нея, но краката ми просто продължаваха да вървят.

Спрях при отворената врата, потрепващата светлина на свещта освети костите. Повечето бяха върху лавици в задната част на криптата, но няколко счупени бяха разпръснати по калдъръмения под и лежаха на купчина в ъгъла. Не исках да влизам там, наистина не исках, но изглежда, че нямаш избор. Пристъпих в криптата, чувайки как парченца кости хрущят под краката ми, когато изведнъж почувствах силен студ.

Една зима, когато бях малък, брат ми Джеймс ме подгони и ми напълни ушите със сняг. Опитах се да му се противя, но той беше само с една година по-малък от най-големия ми брат Джак и точно толкова едър и силен, дотолкова, че татко накрая го даде да чиракува при един ковач. Освен това той имаше същото чувство за хумор като Джак. Снегът в ушите беше глупавата представа за шега на Джеймс, но наистина ме беше заболяло и цялото ми лице се беше вкочанило и ме боля в продължение на почти час след това. В съня беше точно така. Изключително студено. Това означаваше, че се приближава някакво създание от мрака. Студът започна в главата ми, докато взех да я усещам замръзнала и вкочанена, сякаш вече не беше моя.

Нещо проговори от тъмнината зад мен. Нещо, което стоеше близо до гърба ми и между мен и вратата. Гласът беше груб и плътен и не беше нужно да питам кой говори. Макар да не бях с лице към него, можех да помириша вонящия му дъх.

— *Обуздан съм* — изрече Изчадието. — *Окован съм. Това е всичко, с което разполагам.*

Не казах нищо и се възцари дълго мълчание. Това беше кошмар и аз се опитах да се събудя. Полагах огромни усилия, но безполезно.

— *Приятна е тази стая* — продължи Изчадието. — *Едно от любимите ми места. Пълна със стари кости. Но това, което искам, е прясна кръв, а кръвта на младите е най-хубава. Но ако не мога да получа кръв, тогава ще трябва да се задоволя с кости. Новите кости*

са най-добри. Давайте ми нови кости всеки път, пресни и сладки, и пълни с костен мозък. Ето това ми харесва. Обичам да разцепвам млади кости и да изсмуквам мозъка. Но старите кости са по-добри от нищо. Стари кости като тези. По-добри са от глада, който гложди вътрешностите ми. Такъв болезнен глад.

В старите кости няма мозък. Но пък старите кости все още имат спомени, виждаш ли. Милвам старите кости, наистина, галя ги, бавно, така че да издадат всичките си тайни. Виждам плътта, покривала ги някога, надеждите и амбициите, завършили в тази суха, мъртва чупливост. И това ме засища. Това облекчава глада.

Изчадието беше много близо до лявото ми ухо: сега гласът му бе съвсем малко по-висок от шепот. Внезапно изпитах порив да се обърна и да го погледна, но то трябва да бе прочело мислите ми.

— *Не се обръщай, момче* — предупреди то. — *Или това, което ще видиш, няма да ти хареса. Само ми отговори на този въпрос...*

Настъпи дълга пауза и можех да чуя как сърцето ми блъска като чук в гърдите. Най-после Изчадието зададе въпроса си:

— *Какво се случва след смъртта?*

Не знаех отговора. Прогонващия духове никога не говореше за такива неща. Всичко, което знаех, беше, че има призраци, които все още мислят и говорят. И отломки, наречени привидения, изоставени, когато душата бе продължила нататък. Но продължила към какво? Не знаех. Само Бог знае. Ако има Бог.

Поклатих глава. Не говорех и бях твърде уплашен, за да се обърна. Усещах зад гърба си нещо огромно и ужасяващо.

— *След смъртта няма нищо! Нищо! Нищичко!* — изрева Изчадието близо до ухото ми. — *Има само черна тъмнина и празнота. Няма мислене. Няма чувства. Само забвение. Това е всичко, което те чака от другата страна на смъртта. Но стори каквото ти нареждам, момче, и мога да ти даря дълъг, дълъг живот! Седемдесет години са най-доброто, на което повечето слаби човешки създания могат да се надяват. Но аз бих могъл да ти подаря десет или дваисет пъти по толкова! И всичко, което трябва да направиш, е да отвориш портата и да ме пуснеш на свобода! Само отвори портата, а аз ще свърша останалото. Господарят ти също може да излезе на свобода. Знам, че тъкмо това искаш. Можеш да се върнеш към живота, който някога си имал.*

Част от мен копнееше да каже „да“. Заплашваше ме вероятността Прогонващия духове да бъде изгорен и да тръгна на самотно пътуване на север към Кастър, без да съм сигурен, че ще мога да продължа чиракуването си. Само да можеха нещата да станат пак същите като преди! Но макар че се изкушавах да кажа „да“, знаех, че просто не беше възможно. Дори ако Изчадието удържеше на думата си, не можех да го оставя да броди на свобода из Графството, способно да върши колкото си иска злини. Знаех, че Прогонващия духове по-скоро би умрял, отколкото да допусне това да се случи.

Отворих уста да кажа „не“, но още преди да успея да изрека думата, Изчадието проговори отново:

— *Момичето щеше да е лесно!* — рече то. — *Всичко, което иска, е топъл огън. Дом, в който да живее. Чисти дрехи. Но помисли си какво ти предлагам! А искам единствено кръвта ти. Не много, нали разбираш. И няма да боли толкова много. Просто достатъчно, ето колко искам. А после ще склучим договор помежду си. Само ми дай да посмуча от кръвта ти, за да си върна силата. Само ме пусни да мина през портата и ми дай свободата. Три пъти след това ще изпълня волята ти и ще живееш дълъг, дълъг живот. Кръвта на момичето е по-добра от нищо, но ти си това, от което имам нужда наистина. Седем пъти по седем, това си ти. Само веднъж преди съм опитвал сладка кръв като твоята. И още я помня добре, о, да. Сладката кръв на някой, който е седем пъти по седем. Колко силен би ме направила тя! Колко голяма ще е наградата ти! Това не е ли по-добре от небитието на смъртта?*

Ах, смъртта ще дойде за теб някой ден. Със сигурност ще дойде, независимо от всичко, което правя, ще пропълзи към теб като мъглата по речен бряг в студена влажна нощ. Но аз мога да отложам този миг. Да го забавя с безброй години. Ще мине дълго време, преди да си принуден да се срещнеш с онази тъмнина. Онази чернота. Онова небитие! Така че какво ще кажеш, момче? Аз съм опитомен. Окован съм. Но ти можеш да помогнеш!

Бях уплашен и отново се опитах да се събудя. Но изведнъж думите се изляха като водопад от устата ми, сякаш бяха изречени от някой друг:

— *Не вярвам, че не съществува нищо след смъртта — казах. —* Имам душа и ако изживея живота си правилно, ще продължа да живея

по някакъв начин. Ще има нещо. Не вярвам в небитието. Не вярвам в това!

— *Не! Не!* — изрева Изчадието. — *Ти не знаеш каквото знам аз! Не можеш да видиш каквото виждам аз! Аз виждам отвъд смъртта. Виждам празнотата. Нищото. Аз знам! Виждам какво ужасно състояние е това — да бъдеш нищо. Няма нищо, нищичко! Нищичко!*

Сърцето ми започна да забавя ритъма си и внезапно се почувствах много спокоен. Изчадието все още беше зад мен, но в криптата започваше да става по-топло. Сега разбрах. Узнах болката на Изчадието. Разбрах защо трябваше да се храни от хората, от кръвта им, от надеждите и мечтите им...

— Аз имам душа и ще продължа да живея — казах на Изчадието, запазвайки тона си съвсем спокоен. — И това е разликата. Аз имам душа, а ти — не! За теб *няма* нищо след смъртта! Абсолютно нищо!

Нещо блъсна силно главата ми в близката стена на криптата, а зад мен се разнесе гневно съскане. Съскане, което премина в яростен рев.

— *Глупак!* — изкрещя Изчадието; гласът му прогърмя, изпълни криптата и отекна отвъд нея надолу по дългите, тъмни тунели на катакомбите. То свирепе перна главата ми настрани, ожулвайки челото ми в твърдите, студени камъни. С крайчеца на лявото си око можах да видя размера на грамадната ръка, която беше сграбчила главата ми. Вместо с обикновени нокти, пръстите му завършваха с грамадни жълти хищни нокти.

— *Ти имаше своя шанс, но сега той е изгубен завинаги!* — изрева Изчадието. — *Но има още някой, който може да ми помогне. Така че, щом не мога да имам теб, ще се задоволя с нея!*

Бях блъснат надолу в купчината кости в ъгъла. Почувствах как падам през тях. Падах все по-надолу и по-надолу, дълбоко в бездънна яма, пълна с кости. Свещта беше угаснала, но костите сякаш сияеха в тъмнината: ухилени черепи, гръдни кошове, кости от крака и кости от ръце, парчета от китки, пръсти и палци, и през цялото време сухият прах на смъртта покриваше лицето ми, пълзеше нагоре по носа и влизаше в устата и гърлото ми, докато започнах да се задушавам и едва можех да дишам.

— *Такъв е вкусът на смъртта!* — изкрещя Изчадието. — *И ето така изглежда смъртта!*

Костите изчезнаха от погледа ми и не виждах нищо. Абсолютно нищо. Просто падах през чернотата. Падах в мрака. Бях ужасен, че Изчадието някак ме е убило в съня ми, но неспирно се борех да се събудя. По някакъв начин Изчадието ми беше говорило, докато спях, и знаех кого щеше да убеждава сега да направи онова, което аз бях отказал.

Алис!

Най-сетне успях да се разбудя, но твърде късно. Близко до мен гореше свещ, но беше само угарка. Бях спал с часове! Другата свещ беше изчезнала, а също и Алис!

Затърсих опипом в джобовете си, но само се уверих в онова, което вече бях предположил. Алис беше взела ключа за Сребърната порта...

Когато се изправих със залитане на крака, ми се виеше свят и ме болеше главата. Допрях опакото на дланта си до челото и когато я отдръпнах, по нея имаше кръв. По някакъв начин Изчадието ми беше причинило това насън. Освен това можеше да прониква в умовете. Как да победиш едно създание, когато то знае какво възнамеряваш, още преди да си успял да помръднеш или дори да проговориш? Прогонващия духове беше прав — това създание беше най-опасната твар, срещу която се бяхме изправяли някога.

Алис беше оставила капака в пода отворен и като улових здраво свещта, слязох по стъпалата в катакомбите, без да губя време. Няколко минути по-късно стигнах до реката, която ми се стори доста по-дълбока от преди. Водата, образуваща водовъртеж надолу по течението, почти покриваше три от деветте камъка на брода, онези точно в средата, и почувствах как течението дърпа ботушите ми.

Пресякох бързо, надявайки се, че по някакво чудо няма да съм твърде закъснял. Но когато свърнах зад ъгъла, видях Алис да седи, опряла гръб в стената. Лявата ѝ ръка беше отпусната на калдъръма, пръстите ѝ — покрити с кръв.

А Сребърната порта беше широко отворена!

ГЛАВА 13

ИЗГАРЯНЕТО

— Алис! — изкрещях, взирайки се слисано в отворената порта.
— Какво си направила?

Тя вдигна поглед към мен с блеснали от сълзи очи.

Ключът беше още в ключалката. Гневно го грабнах и го пъхнах обратно в джоба на бричовите си, заравяйки го дълбоко в железните стружки.

— Хайде! — процедих, прекалено вбесен, за да говоря. — Трябва да се измъкнем оттук.

Протегнах лявата си ръка, но тя не я пое. Вместо това притисна своята, окървавената, към тялото, и погледна надолу към нея, трепвайки от болка.

— Какво е станало с ръката ти? — попитах.

— Нищо особено — отвърна тя. — Скоро ще е съвсем добре. Сега всичко ще бъде наред.

— Не, Алис — отвърнах, — няма. Сега цялото Графство е в опасност, заради теб.

Дръпнах леко здравата ѝ ръка и я поведох надолу по тунела, докато стигнахме до реката. Досами водата тя издърпа ръката си от моята, а аз не заподозрях нищо. Просто пресякох бързо. Едва когато

стигнах до другата страна, погледнах назад и видях Алис все още да стои там, загледана надолу към водата.

— Хайде! — извиках. — Побързай!

— Не мога, Том! — извика в отговор Алис. — Не мога да пресека!

Сложих свещта долу и се върнах за нея. Тя се дръпна, но аз я сграбчих. Ако беше започнала да се бори, изобщо нямаше да имам шанс, но в момента, в който ръцете ми я докоснаха, тялото на Алис се отпусна и тя падна върху мен. Без да губя време, прегънах колене и я вдигнах на рамо, така, както бях виждал Прогонващия духове да носи вещица.

Разбирате ли, няхах съмнение. Щом не можеше да пресече течаща вода, значи Алис се беше превърнала в това, в което Прогонващия духове винаги се беше боял, че ще се превърне. Замесването и с Изчадието най-сетне я накара да мине на страната на мрака.

Една част от мен искаше да я остави там. Знаех, че Прогонващия духове щеше да стори тъкмо това. Но аз не можех. Вървях против волята му, но трябваше да го направя. Тя все още си беше Алис и бяхме преживели заедно много неща.

Макар да бе лека, все пак беше доста трудно да прекося реката с нея на рамо, и се мъчех да пазя равновесие по камъните на брода. Това, което влошаваше положението, бе фактът, че щом тръгнах да пресичам, Алис взе да вие жално, сякаш я измъчваха.

Когато най-сетне стигнахме другата страна, аз я свалих отново на крака и вдигнах свещта.

— Хайде! — казах, но тя просто стоеше там разтреперана и трябваше да хвана здраво ръката ѝ и да я влача със себе си, докато стигнахме до стъпалата, които водеха нагоре към избата.

Щом се върнахме там, оставих свещта на пода и седнах на ръба на стария килим. Този път Алис не седна. Просто скръсти ръце и се облегна на стената. Никой от нас не проговори. Нямаше нищо за казване и бях твърде зает да мисля.

Бях спал дълго и преди съня, и след него. Отидох да надникна от вратата към горния край на стълбите за избата и видях, че слънцето тъкмо клони към закат. Щях да изчакам още половин час, а после да тръгвам. Отчаяно исках да помогна на Прогонващия духове, но се

чувствах напълно безсилен. Болеше ме дори да си помисля за онова, което щеше да му се случи, но какво можех да направя срещу десетки въоръжени мъже? А нямаше да отида до хълма с фара само за да гледам изгарянето. Не можех да понеса това. Не, отивах у дома да видя мама. Тя щеше да знае какво трябва да правя по-нататък.

Може би животът ми като чирак на гонител на духове беше приключил. Или тя можеше просто да предложи да замина на север от Кастър и да си намеря нов господар. Беше трудно да знам какво би ме посъветвала да направя.

Когато прецених, че е време, издърпах сребърната верига изпод ризата си, където я бях вързал, и я прибрах обратно в торбата на Прогонващия духове при наметалото му. Както казва винаги татко: „Ако не прахосваш, няма и за липси да се ядосваш!“. Така че освен това върнах на местата им в торбата солта и желязото — толкова, колкото успях да измъкна от джобовете на панталона си.

— Хайде — казах на Алис. — Ще те измъкна.

И така, наметнат с наметалото си и носейки торбата и тоягата, аз се качих по стъпалата, после използвах другия си ключ, за да отключи задната врата. Щом излязохме в двора, я заключих отново зад нас.

— Сбогом, Алис — казах, обръщайки се да си тръгна.

— Какво? Не идваш ли с мен, Том? — запита настойчиво Алис.

— Къде?

— На изгарянето, разбира се, за да намерим Инквизитора. Той ще получи каквото си търсеше. Това, което заслужава. Ще му платя за онова, което стори на горката ми стара леля и на Маги.

— И как ще направиш това? — попитах.

— Дадох на Изчадието кръвта си, разбираш ли — каза Алис; очите ѝ се отвориха много широко. — Проврях пръстите си през решетката и то я изсмука изпод ноктите ми. Може и да не харесва момичета, но обича кръвта им. Взе каквото искаше, така че договорът е скрепен и сега то трябва да прави каквото казвам. Трябва да изпълнява волята ми.

Ноктите на лявата ръка на Алис бяха почернели от засъхнала кръв. Отвратен, аз се извърнах и отворих дворната порта, излизайки навън в прохода.

— Къде отиваш, Том? Не можеш да си тръгнеш сега! — изкрещя Алис.

— Отивам си у дома да говоря с мама — казах, без дори да се обърна назад да я погледна.

— Върви си у дома при мама тогава! Ти си просто едно мамино детенце, мамино синче, и винаги ще бъдеш!

Не бях извървял повече от дузина крачки, когато тя се зададе тичешком след мен.

— Не си отивай, Том! Моля те, не си отивай! — извика тя.

Продължих да вървя. Дори не се обърнах.

Следващия път, когато Алис извика след мен, в гласа ѝ имаше истински гняв. Но нещо повече — звучеше отчаяна.

— Не можеш да си тръгнеш, Том! Няма да ти позволя. Ти си мой. Ти ми принадлежиш!

Докато тичаше към мен, аз се обърнах и я погледнах в лицето:

— Не, Алис — рекох. — Не ти принадлежа. Принадлежа на светлината, а сега ти принадлежиш на мрака!

Тя посегна напред и сграбчи лявата ми ръка над лакътя много здраво. Почувствах как ноктите ѝ се врязват в плътта ми. Трепнах от болката, която ми причини, но отвърнах без колебание на погледа ѝ.

— Не знаеш какво направи! — казах.

— О, да, зная, Том. Знам точно какво направих и един ден ти ще ми благодариш за това. Толкова се тревожиш за скъпоценното си Изчадие, но, повярвай ми, то не е по-лошо от Инквизитора — каза Алис, като пусна ръката ми. — Това, което сторих, го сторих заради всички ни, заради теб и мен, дори заради стария Грегъри.

— Изчадие то ще го убие. Това е първото нещо, което ще стори!

— Не, грешиш, Том! Не Изчадие то иска да убие стария Грегъри, а Инквизиторът. Точно сега Изчадие то е единствената му надежда за оцеляване. И всичко това е благодарение на мен.

Почувствах се объркан.

— Виж, Том, ела с мен и ще ти покажа.

Поклатих глава.

— Е, независимо дали ще дойдеш с мен, или не — продължи тя, — аз все пак ще го направя.

— Ще направиш какво?

— Ще спася пленниците на Инквизитора. Всичките! И ще му покажа какво е да изгориш!

Отново погледнах сурово Алис, но тя не се дръпна от погледа ми. В очите ѝ пламтеше гняв и в този момент почувствах, че тя би могла да погледне в очите дори Прогонващия духове — нещо, на което обикновено не беше способна. Алис наистина имаше намерение да изпълни казаното и ми се струваше, че Изчадието като нищо може да ѝ се подчини и да ѝ помогне. В края на краищата те бяха сключили нещо като договор.

Ако съществуваше някакъв шанс да спася Прогонващия духове, тогава трябваше да съм там, за да му помогна да стигне на сигурно място. Изобщо не ми се нравеше да разчитам на такова коварно създаване като Изчадието, и все пак какъв избор имах? Алис се обърна в посока на възвишението със сигналните огньове и аз бавно тръгнах след нея.

Улиците бяха пуси и вървахме бързо, отправяйки се на юг.

— По-добре да се отърва от тази тояга — казах на Алис. — Може да ни издаде.

Тя кимна и посочи към стара разнебитена колиба.

— Остави я ей там отзад — рече. — Можем да я приберем на връщане.

На запад в небето все още бе останала някаква светлина и се отразяваше в реката, виеща се под височините на Уортъм.

Погледът ми беше привлечен нагоре към заплашително издигащия се хълм за сигнални огньове. По-ниските склонове бяха покрити с дървета, чиито листа вече започваха да капят, но отгоре имаше само трева и ниски храсти.

Оставихме зад гърба си последните къщи и се присъединихме към множество от хора, които пресичаха тесния каменен мост над реката, вървейки бавно през влажния, неподвижен въздух. На речния бряг имаше бяла мъгла, но скоро се издигнахме над нея, когато започнахме да се изкачваме през дърветата, вървейки с усилие през големи купчини влажни, плесенясващи листа, за да излезем недалеч от хребета на хълма. Вече се беше събрала голяма тълпа, и с всяка изминала минута пристигаха още хора. Имаше три огромни купчини клони и вейки, готови за запалване, най-голямата — поставена между

другите две. От тези клади се издигаха дебелите дървени колове, към които щяха да бъдат привързани жертвите.

Високо на хълма със сигналните светлини, с разстилащите се под нас светлини на града, въздухът беше по-свеж. Мястото се осветяваше от факли, прикрепени към високи, тънки дървени прътове, които се полюшваха едва доловимо на лекия западен бриз. Но имаше малки участъци тъмнина, където лицата на хората от тълпата бяха в сянка, и аз последвах Алис в един от тях, така че можехме да гледаме какво става, без ние самите да бъдем забелязани.

На пост, с гръб към кладите, стояха дузина едри мъже с черни качулки, само с прорези за очите и устата. В ръце носеха тояги и изглеждаха изпълнени с желание да ги използват. Това бяха помощниците на палача, които щяха да помагат на Инквизитора с изгарянето и, ако е необходимо, да удържат тълпата.

Не бях сигурен как щеше да се държи тълпата. Струваше ли си да се надявам, че хората можеше да направят нещо? Всички роднини и приятели на осъдените щяха да искат да ги спасят, но не беше сигурно дали бяха достатъчно на брой, за да направят опит за спасяване. Разбира се, както беше казал брат Питър, имаше много хора, които обичаха публичните изгаряния на клада. Мнозина бяха дошли да се забавляват.

Едва ми беше хрумнала тази мисъл, когато в далечината чух равномерно биене на барабани.

— *Горете! Горете! Горете, вещици, горете!* — сякаш тътнеха барабаните.

При този звук тълпата взе да мърмори, гласовете на хората се усилиха до рев, който накрая избухна във високо дюдюкане и съскане. Инквизиторът се приближаваше, извисявайки се върху големия си бял кои, а зад него бавно се тътреше откритата каруца със затворниците. Други конници яздеха успоредно с каруцата и зад нея, а на хълбоците им бяха препасани саби. Зад тях, пеша, наперено вървяха дузина барабанчици, чиито ръце се повдигаха и спускаха драматично в такт с ритъма, който отмерваха.

— *Горете! Горете! Горете, вещици, горете!*

Изведнъж цялото положение ми се стори безнадеждно. Някои в предната редица на тълпата започнаха да замерват пленниците с гнили плодове, но стражите отстрани, вероятно обезпокоени да не бъдат

уцелени погрешка, извадиха сабите си и препуснаха право към тях, изблъсквайки ги обратно в множеството, като с това накараха цялата тълпа да се люшне назад.

Каруцата се приближи и спря, и за пръв път можах да видя Прогонващия духове. Някои от пленниците бяха на колене и се молеха. Други надаваха вопли или скубеха коси, но господарят ми стоеше изправен, взрян напред. Лицето му изглеждаше изпито и уморено, а в очите му се четеше същото онова празно изражение, сякаш още не разбираше какво му се случва. На челото над лявото му око имаше нова тъмна синина, а долната му устна беше разцепена и подута — очевидно отново го бяха били.

Напред пристъпи свещеник, със свитък в дясната ръка, и ритъмът на барабаните се промени. Превърна се в дълбоко ехтене, което се усили до кресчендо, после внезапно спря, когато свещеникът започна да чете от пергамента.

— Жители на Прийстаун, чуйте това! Събрали сме се тук да станем свидетели на справедливата екзекуция чрез огън на дванайсет вещици и един магьосник, грешните клетници, които виждате пред вас сега. Молете се за душите им! Помолете се дано чрез болката те да могат да осъзнаят колко грешно е поведението им. Молете се те да поискат Божието опрощение и така да избавят безсмъртните си души.

Разнесе се нов глух тътен на барабани. Свещеникът още не беше приключил и в последвалата тишина продължи да чете:

— Нашият лорд-протектор, Върховният инквизитор, желае това да бъде урок за други, които може да изберат пътя на тъмнината. Гледайте как горят тези грешници! Гледайте как костите им пукат, а мазнината им се топи като лойта на свещ. Слушайте писъците им и през цялото време помнете, че това е нищо! Това не е абсолютно нищо в сравнение с пламъците на Ада! Нищо в сравнение с изпълнената с изтезания вечност, която очаква онези, които не потърсят опрощение!

Тълпата замлъкна при тези думи. Може би причината бе в страха от Ада, който свещеникът спомена, но си мислех, че по-вероятно е да е нещо друго. Беше това, от което сега се боях аз. Да стоят и да гледат ужаса на онова, което предстоеше да се случи. Осъзнаването, че жива плът и кръв щеше да бъде хвърлена в пламъците, за да понесе неописуема агония.

Двама от мъжете с качулки излязоха напред и грубо издърпаха от каруцата първата затворничка — жена с дълга сива коса, която се спускаше, гъста и сплъстена, по раменете, почти до кръста. Когато я повлякоха към най-близката клада, тя започна да плюе и да ругае, борейки се отчаяно да се отскубне. Някои хора от тълпата взеха да се смеят и да подмятат подигравки, наричайки я с обидни думи, но тя неочаквано се отскубна и хукна в тъмнината.

Преди пазачите да успеят да направят дори една крачка след нея, Инквизиторът пое покрай тях, яздейки в галоп коня си, изпод чиито копита хвърчеше кал от меката земя. Сграбчи жената за косата, усуквайки пръсти в къдриците ѝ, преди да свие юмрук. После я дръпна нагоре с такава свирепа сила, че гърбът ѝ се изви като дъга и тя беше почти вдигната във въздуха. Тя нададе висок, тънък вопъл, когато Инквизиторът я повлече обратно към стражите, които я сграбчиха отново и бързо я вързаха за един от коловете до най-близката клада. Съдбата ѝ беше решена.

Сърцето ми се сви, когато видях, че Прогонващия духове беше следващият пленник, когото смъкнаха от каруцата. Поведоха го към най-голямата клада и го вързаха за кола в средата ѝ, но той нито веднъж не се възпротиви. Все още изглеждаше просто объркан. Отново си спомних как ми беше казал, че изгарянето на клада е най-болезнената смърт, която човек може да си представи, и не одобряваше да се постъпва така с вещиците. Да го гледам вързан там, очакващ участието си, беше непоносимо. Някои от хората на Инквизитора носеха факли и си представих как запалват кладите, как пламъците се устремяват нагоре към Прогонващия духове. Беше твърде ужасно да си мисля за това, и по лицето ми се застичаха сълзи.

Опитах се да си спомня онова, което беше казал господарят ми — как нещо или някой наблюдава постъпките ни. Ако изживееш живота си правилно — беше ми казал той, — в час на нужда това нещо ще застане на твоя страна и ще ти даде от силата си. Е, той беше изживял живота си правилно и беше правил всичко така, както смяташе, че е най-добре. Следователно заслужаваше нещо. Нали?

Ако бях част от семейство, което ходеше на църква и се молеше повече, тогава щях да се помоля. Навикът не беше вкоренен в мен и не знаех как, но, без да го осъзнавам, взех да си шепна нещо. Не смятах да е молитва, но предполагам, че всъщност беше такава.

— Помогни му, моля те — прошепнах. — Моля те, помогни му.

Внезапно косъмчетата на тила ми започнаха да се движат и мигновено почувствах студ, силен студ. Приближаваше се някакво създание на мрака. Нещо силно и много опасно. Чух Алис да надава внезапно ахване и дълбок стон и веднага започна да ми причернява пред очите, така че когато се обърнах и посегнах към нея, не можех да видя дори ръката си пред лицето. Мърморенето на тълпата заглъхна в далечината и всичко стана неподвижно и тихо. Почувствах се откъснат от останалия свят, сам в тъмнината.

Знаех, че Изчадието е пристигнало. Не можех да видя нищо, но можех да го почувствам наблизо — огромен тъмен дух, голяма тежест, която заплашваше да ме смаже и да изцеди живота от мен. Бях обзет от ужас за себе си и за всички невинни хора, събрани там, но не можех да направя нищо, освен да чакам в тъмнината това да свърши.

Когато зрението ми се проясни, видях как Алис тръгва напред. Преди да успея да я спра, тя излезе от сенките и се запъти право към Прогонващия духове и двамата палачи при централната клада. Инквизиторът бе наблизо и гледаше. Когато тя се приближи, го видях как обърна коня си към нея и го пришпори в лек галоп. Само за миг си помислих, че има намерение да я прегази, но той спря животното, толкова близо, че Алис можеше да вдигне ръка и да го потупа по муцуната.

Жестока усмивка раздели лицето му и разбрах, че е познал в нейно лице една от избягалите затворници. Винаги ще помня онова, което направи Алис в следващия момент.

Във внезапната тишина, която се възцари, тя повдигна ръце към Инквизитора, сочейки към него с двата си показалеца. После се изсмя продължително и високо и звукът отекна право през хълма. Косъмчетата на тила ми отново настръхнаха. Това беше тържествуващ и предизвикателен смях и си помислих колко странно бе, че Инквизиторът се готвеше да изгори тези хора, до един несправедливо обвинени, до един невинни, докато пред него стоеше свободна и го гледаше в лицето една истинска вещица, с истинска сила.

След това Алис се обърна на пети и започна да се върти, като държеше ръцете си хоризонтално изпънати. Докато гледах, тъмни петна започнаха да се появяват по носа и главата на белия жребец на Инквизитора. Отначало бях озадачен и не разбрах какво става, но

после конят изцвили уплашено и се изправи на задни крака и видях, че от лявата ръка на Алис летят капчици кръв. Кръв от мястото, откъдето току-що се бе нахранило Изчадието.

Появи се внезапен мощен вятър, ослепителна мълния и толкова силен гръм, че ме заболяха ушите. Намерих се на колене и дочух как хората пищят и викат. Погледнах назад към Алис и видях, че тя все още се върти, върти се като вихър, все по-бързо и по-бързо. Белият кон се изправи отново на задни крака, този път — хвърляйки от гърба си Инквизитора, който падна назад върху кладата.

Блесна нова мълния и изведнъж крайчецът на кладата се запали, пламъците запращаха нагоре, а Инквизиторът се озова на колене, заобиколен от пламъци. Видях как няколко от стражите се втурват напред да му помогнат, но тълпата също се придвижваше напред и един от стражите беше свлечен от коня си. След броени мигове започна истински метеж. От всички страни хората се съпротивляваха и бореха. Други хукваха да бягат и въздухът се изпълни с виковете и писъци.

Пуснах торбата и затичах към господаря си, защото пламъците се движеха бързо, заплашвайки да го погълнат. Без да мисля, се втурнах право през кладата, чувствайки горещината на огъня, който вече започваше да обхваща по-големите парчета дърво.

Помъчих се да го развържа, с пръсти, неумело дърпащи възлите. Вляво от мен един мъж се опитваше да освободи сивокосата жена, която бяха вързали първа. Изпаднах в паника, защото не постигах нищо. Възлите бяха прекалено много! Бяха твърде стегнати, а горещината се усилваше!

Внезапно от лявата ми страна се раздаде тържествуващ вик. Мъжът беше освободил жената, и един поглед ми подсказа как: държеше нож и бе прерязал въжетата с лекота. Канеше се да я отведе от кладата, когато хвърли поглед към мен. Въздухът беше изпълнен с виковете и писъци и с пукота на пламъците. Дори да бях извикал, нямаше да ме чуе, затова просто протегнах към него лявата си ръка. За миг той сякаш се поколеба, взрян в ръката ми, но после подхвърли ножа в моята посока.

Той не стигна до мен; падна в пламъците. Без дори да помисля, пъхнах ръка дълбоко в горящите дърва и го измъкнах. Отне ми само няколко секунди да прережа въжетата.

Това, че освободих Прогонващия духове, когато се намираше толкова близо до изгарянето на клада, ме изпълни с огромно чувство на облекчение. Но щастието ми бе краткотрайно. Далеч не бяхме в безопасност. Хората на Инквизитора бяха навсякъде около нас и беше твърде възможно да бъдем забелязани и заловени. Този път и двамата щяхме да изгорим!

Трябваше да го отведа от горящата клада до тъмнината отатък; на място, където не можеха да ни видят. Това сякаш отне цяла вечност. Той се облягаше тежко на мен и правеше малки, несигурни крачки. Спомних си за торбата му, така че се отправихме към мястото, където я бях пуснал. Само благодарение на добрия късмет избегнахме хората на Инквизитора. От предводителя им нямаше и следа, но в далечината можех да видя как мъже на коне посичат със сабите си всеки, който бе достатъчно наблизко. Всеки момент очаквах някой от тях да се устреми към нас. Ставаше все по-трудно и по-трудно да напредвам: Прогонващия духове сякаш натежаваше все повече на рамото ми, а торбата му все още тежеше в дясната ми ръка. Но после някой друг хвана другата му ръка и вече се отправяхме към тъмнината на дърветата и към безопасността.

Беше Алис.

— Направих го, Том! Направих го! — изкрещя тя развълнувано.

Не бях сигурен как да отговоря. Разбира се, бях доволен, но не можех да одобря начина, по който бе действала.

— Къде е сега Изчадието? — попитах.

— Не се тревожи за това, Том. Обикновено мога да усетя кога е наблизко, а сега не го усещам никъде. Сигурно са му трябвали много сили да стори онова, което стори току-що, затова смятам, че се е върнало в тъмнината за известно време, за да се съвземе.

Не ми хареса как звучеше това.

— Ами Инквизиторът? — попитах. — Не видях какво стана с него. Мъртъв ли е?

Алис поклати глава:

— Изгори си ръцете, когато падна, това е всичко. Но сега знае какво е да гориш!

Когато каза това, аз усетих болката в собствената си ръка, лявата, която крепеше Прогонващия духове. Погледнах надолу и видях, че

опакото на дланта ми беше разранено и покрито с мехури. С всяка стъпка, която правех, болката сякаш се усилваше.

Пресякохме моста заедно с блъскаща се тълпа от изплашени хора, всичките — припряно бързаци на север, нетърпеливи да се махнат далеч от безредиците и от онова, което щеше да последва. Скоро хората на Инквизитора щяха да се прегрупират, изгарящи от нетърпение да заловят отново пленниците и да накажат всеки, който бе изиграл роля в тяхното бягство. Щеше да пострада всеки, изпречил се на пътя им.

Дълго преди зазоряване вече бяхме далеч от Прийстаун и прекарахме първите няколко часа дневна светлина в порутен навес за добитък, страхувайки се, че хората на Инквизитора може да са наблизко, търсейки избягали затворници.

Прогонващия духове не беше казал нито дума, когато го заговорих, нито дори след като бях взел тоягата му и му я бях подал. Очите му още бяха празни и втренчени, сякаш умът му беше на съвсем друго място. Започнах да се тревожа, че ударът по главата му е бил сериозен, което не ми предоставяше голям избор.

— Трябва да го заведем обратно в нашата ферма — казах на Алис. — Мама ще може да му помогне.

— Няма обаче да се зарадва особено, че вижда мен, нали? — рече Алис. — Не и когато разбере какво съм направила. Нито пък онзи твой брат.

Кимнах, трепвайки от болката в ръката си. Това, което каза Алис, беше вярно. Щеше да е по-добре, ако не дойдеше с мен, но имах нужда от нея, за да ми помага с Прогонващия духове, който далеч не стоеше стабилно на краката си.

— Какво има, Том? — попита тя. Забеляза ръката ми и дойде от другата страна да я погледне. — Скоро ще оправим това — каза. — Няма да се бавя...

— Не, Алис, твърде опасно е!

Но преди да успея да я спра, тя се измъкна от навеса. Десет минути по-късно се върна с няколко парченца дървесна кора и листата на някакво растение, което не разпознах. Сдъвка със зъби кората, докато тя стана на влакнести късчета.

— Протегни ръката си! — нареди тя.

— Какво е това? — попитах със съмнение, но ръката наистина ме болеше, затова направих каквото ми каза.

Тя внимателно сложи късчетата кора върху изгореното място и уви ръката ми в листата. После измъкна един черен конец от роклята си и ги върза с него, за да ги закрепим.

— Лизи ме научи на това — рече тя. — Скоро ще премахне болката.

Канех се да възразя, но болката почти веднага започна да намалява. Това беше цяр, който Алис бе научила от една вещица. Цяр, който действаше. Странен бе този свят. От злото можеше да произлезе добро. И не ставаше дума само за ръката ми. Заради Алис и нейния договор с Изчадието бе спасен Прогонващия духове.

ГЛАВА 14

РАЗКАЗЪТ НА ТАТКО

Наближихме фермата около час преди залез-слънце. Знаех, че татко и Джак щяха тъкмо да почват с доенето, така че това бе добър момент за пристигане. Трябваше ми шанс да говоря с мама насаме.

Не се бях връщал у дома от пролетта, когато старата вещица, Майка Молкин, бе навестила семейството ми. Благодарение на смелостта на Алис я унищожихме, но инцидентът бе разстроил Джак и жена му Ели и знаех, че нямаше много да им хареса да оставам след като се стъмни. Работата на гонителите на духове ги плашеше и се тревожеха, че нещо може да се случи на детето им. Така че просто исках да помогна на Прогонващия духове, а после да тръгна отново на път възможно най-бързо.

Освен това си давах сметка, че рискувам живота на всички, като водя Прогонващия духове и Алис във фермата. Ако хората на Инквизитора ни проследяха дотук, нямаше да имат милост към хора, дали подслон на магьосница и гонител на духове. Не исках да излагам семейството си на по-голяма опасност, отколкото трябва, затова реших да оставя Алис и Прогонващия духове точно извън границите на фермата. Имаше една стара овчарска колиба, принадлежаща към най-близката до нас ферма. Бяха се отказали от овцете и бяха почнали вместо това да отглеждат говеда, така че тя не беше използвана от

години. Помогнах на Алис да въведе Прогонващия духове вътре и ѝ казах да чака там. След това прекосих полето, запътвайки се право към оградата, която бележеше границите на нашето стопанство.

Когато отворих вратата към кухнята, мама беше на обичайното си място в ъгъла до огъня, седнала в своя люлеещ се стол. Столът беше съвсем неподвижен и тя само се взря в мен, когато влязох. Завесите вече бяха затворени, а свещта в месинговата поставка беше запалена.

— Седни, синко — подкани ме тя с нисък и кротък глас. — Придърпай си един стол и ми разкажи всичко. — Ни най-малко не изглеждаше изненадана да ме види.

Точно с това бях свикнал. Често търсеха мама, когато акушерките се сблъскваха с проблеми при някое трудно раждане и тя по някакъв стряскащ начин винаги знаеше кога някой има нужда от помощта ѝ, дълго преди съобщението да пристигне във фермата. Тя долавяше тези неща, точно както беше доловила приближаването ми. У мама имаше нещо специално. Тя притежаваше дарби, които някой като Инквизитора би искал да унищожи.

— Случило се е нещо лошо, нали? — рече мама. — И какво ти е на ръката?

— Няма нищо, мамо. Само едно изгаряне. Алис го оправи. Сега въобще не боли.

Мама повдигна вежди при споменаването на Алис:

— Разкажи ми всичко за това, синко.

Кимнах, чувствайки как в гърлото ми се надига буца. Опитах три пъти, преди да успея да изрека първото си изречение. Когато все пак успях да проговоря, всичко се изля наведнъж.

— Насмалко не изгориха господин Грегъри, мамо. Инквизиторът го залови в Прийстаун. Измъкнахме се, но ще ни подгонят, а Прогонващия духове не е добре. Има нужда от помощ. Всички имаме.

Сълзите започнаха да се стичат по лицето ми, когато признах пред себе си онова, което сега ме тревожеше най-много от всичко. Главната причина, поради която не бях искал да отида на хълма за сигналните огньове, беше, защото бях уплашен. Бях се страхувал, че ще ме заловят и че аз също ще изгоря.

— Какво, за Бога, сте правили в Прийстаун? — попита мама.

— Братът на господин Грегъри умря и погребението му беше там. Трябваше да отидем.

— Не ми казваш всичко — рече мама. — Как се измъкнахте от Инквизитора?

Не исках мама да узнае какво беше направила Алис. Разбирате ли, мама се беше опитала да помогне на Алис веднъж и не исках да узнае какво бе станало с нея накрая; че се бе обърнала към тъмната страна, както Прогонващия духове винаги се бе опасявал.

Но нямах избор. Разказах ѝ цялата история. След като свърших, мама въздъхна дълбоко.

— Лошо е, наистина лошо — каза тя. — Това, че Изчадието е на свобода, не вещае нищо добро за никого в Графството — и то с млада вещица, обвързана с волята му. Е, боя се за всички ни. Но просто ще трябва да се задоволим с това, с което разполагаме. Това е всичко, което можем да сторим. Ще си взема торбата и ще отида да видя какво мога да направя за клетия господин Грегъри.

— Благодаря, мамо — казах ѝ, внезапно осъзнавайки, че бях говорил само за собствените си неприятности. — Но как е положението тук? Как е бебето на Ели? — попитах.

Мама се усмихна, но долових нотка на тъга в очите ѝ.

— О, бебето се чувства чудесно, а Ели и Джак са по-щастливи от всякога. Но, синко — каза тя, като докосна леко ръката ми, — имам за теб и лоши новини. Става дума за татко ти. Много е болен.

Изправих се, почти неспособен да повярвам на това, което казваше. Изражението на лицето ѝ ми подсказа, че положението е сериозно.

— Седни, синко — каза тя, — и слушай внимателно, преди да се разстроиш. Зле е, но можеше да е много по-лошо. Започна като тежка простуда, но после стигна до гърдите му и се превърна в пневмония, и едва не го изгубихме. Надявам се, че сега се подобрява, но ще трябва добре да се увива тази зима. Страхувам се, че вече няма да може да върши кой знае какво във фермата. Джак просто ще трябва да се оправя без него.

— Аз мога да помагам, мамо.

— Не, синко, ти си имаш собствена работа за вършене. При положение, че Изчадието е свободно, а господарят ти е отслабен, Графството се нуждае от теб повече от всякога. Виж, нека просто да се кача първа и да кажа на татко ти, че си тук. И не бих казвала нищо за

неприятностите, които си имал. Не бива да го товарим с повече лоши вести или неприятни шокове. Просто ще си мълчим за това.

Зачаках в кухнята, но няколко минути по-късно мама се върна долу, носейки торбата си.

— Е, качи се да видиш баща си, докато аз отида да помогна на господаря ти. Баща ти се радва, че си се върнал, но не го оставяй да говори твърде дълго. Още е много слаб.

Татко седеше в леглото, подпрян на няколко възглавници. Усмихна се немощно, когато влязох в стаята. Лицето му беше изпито и уморено, а по челюстта му бе набола сива четина, която го правеше да изглежда много по-стар.

— Каква приятна изненада, Том. Седни — каза той, като кимна към стола до леглото.

— Съжалявам — казах. — Ако знаех, че си болен, щях да се прибера у дома по-скоро, за да те видя.

Татко вдигна ръка, сякаш да каже, че няма значение. После закашля ужасно силно. Очакваше се, че се подобрява, така че не ми се щеше да го чуя, когато е бил наистина зле. В стаята се носеше мирис на болест. Полъх на нещо, което човек никога не може да помирише навън. Нещо, което витае само в стаите на болни хора.

— Как върви работата? — попита гой, след като най-сетне спря да се дави.

— Не е зле. Вече свиквам с нея и я предпочитам пред фермерската работа — казах, изтласквайки всичко лошо, което се беше случило, в дъното на ума си.

— Фермерският труд е твърде скучен за теб, а? — попита той със слаба усмивка. — Имай предвид, че невинаги съм бил фермер.

Кимнах. В младостта си татко бил моряк. Беше разправял много истории за местата, които бе посещавал. Те бяха забавни истории, цветисти и вълнуващи. Очите му винаги блестяха със замечтано, отнесено изражение, когато си припомняше онези времена. Искях да видя как онази искра на живота се връща в тях.

— Да, татко — казах, — разправи ми някоя от твоите истории. Онази за грамадния кит.

Той помълча за миг, после хвана ръката ми, притегляйки ме поблизо.

— Мисля, че има една история, която трябва да ти разкажа, синко, преди да е твърде късно.

— Не говори глупости — казах, стреснат от този обрат в разговора.

— Не, Том, надявам се да видя още една пролет и лято, но не мисля, че ще съм още дълго на този свят. Напоследък мислих много и смятам, че е време да ти разкажа каквото знам. Не очаквах да те видя доста време, но сега си тук и кой знае кога ще те видя пак? — Той направи пауза, а после каза: — Става дума за майка ти — как се запознахме и неща от този род.

— Ще видиш много пролети, татко — казах, но бях изненадан. При всичките прекрасни истории на татко, имаше една, която никога не беше разказал както трябва: как се е запознал с мама. Досещахме се, че всъщност не му се говори за това. Той или сменяше темата, или ни казваше да идем да питаме нея. Така и не го сторихме. Когато си дете, има неща, които не разбираш, но за които просто не питаш. Знаеш, че майка ти и баща ти не искат да ти кажат. Но днес беше различно.

Той поклати уморено глава, после я сведе ниско, сякаш огромно бреме притискаше раменете му. Когато се изправи отново, слабата усмивка се беше върнала на лицето му.

— Не съм сигурен, че тя ще ми благодари, задето ти разказвам, имай го предвид, така че нека си остане между нас. Няма да разказвам и на братята ти и ще те помоля да сториш същото, синко. Но мисля, че в твоя занаят и заради това, че си седми син на седми син, ами...

Татко отново направи пауза и затвори очи. Вгледах се в него и почувствах да ме залива тъга, когато си дадох сметка колко стар и болен изглеждаше. Той отново отвори очи и започна да говори:

— Спряхме в малко пристанище, за да вземем вода — каза, започвайки разказа си, сякаш трябваше да се залови с това бързо, преди да размисли. — Мястото беше самотно, с надвиснали над него високи, скалисти хълмове, само с къщата на пристанищния управител и няколко малки рибарски хижи, построени от бял камък.

Бяхме в морето от седмици и капитанът, понеже беше добър човек, каза, че заслужаваме да си отдъхнем. Така че пусна всички ни

да идем на брега. Слязохме на две смени и на мен се падна втората, която започваше доста след мръкване.

Бяхме дузина души и когато най-сетне се добрахме до най-близката кръчма, в покрайнините на едно село почти на половината път нагоре по един планински връх, тя беше на път да затвори. Така че пиехме бързо, изливайки силни спиртни напитки в гърлата си, сякаш нямаше утрешен ден, а после си купихме по една гарафа червено вино на човек, за да прием на връщане към кораба.

Трябва да съм изпил твърде много, защото се събудих сам край стръмната пътека, която водеше надолу към пристанището. Слънцето точно се готвеше да изгрее, но не се разтревожих особено, защото щяхме да отплаваме чак по пладне. С мъка се изправих на крака и се изтупах от прахта. Именно тогава чух звук от далечно ридание.

Слушах почти минута, преди да взема решение. Искам да кажа, звучеше точно като жена, но как можех да бъда сигурен? От тези места произлизат всевъзможни странни разкази за създания, които подмамват и дебнат пътешествениците. Бях сам и нямам нищо против да ти кажа, че бях уплашен, но ако не бях отишъл да видя кой плаче, никога нямаше да срещна майка ти и ти нямаше да си тук сега.

Изкатерих се по стръмния хълм край пътеката и с усилие се спуснах по другата страна, докато пътят ме доведе право до ръба на скалист бряг. Брегът беше висок, вълните се разбиваха върху скалите отдолу и можех да видя кораба, закотвен в залива. Бе толкова малък, че изглеждаше сякаш може да се побере в дланта ми.

Тясна скала се издаваше нагоре от брега като зъб на плъх, а с гръб към нея седеше млада жена, загледана нататък към морето. Беше прикована към онази скала с верига. Не само това, а и беше гола както в деня, когато се бе родила.

С тези думи татко се изчерви толкова силно, че лицето му заприлича почти на глава червено цвекло.

— Тогава тя започна да се опитва да ми каже нещо. Нещо, от което се боеше. Нещо далеч по-лошо, отколкото просто да е завързана за онази скала. Но говореше на собствения си език и аз не разбирах нито дума от него — все още не разбирам, но теб тя те научи доста добре и, знаеш ли, ти беше единственият, за когото тя си даде този труд. Тя е добра майка, но никой от братята ти не е чувал дори думичка на гръцки.

Кимнах. Някои от братята ми не бяха твърде доволни от това, особено Джак, и това понякога ми бе утежнявало живота.

— Не, тя не можеше да обясни с думи какво става, но там някъде в морето имаше нещо, което я ужасяваше. Не можех да си представя какво ли можеше да бъде, но после върхът на слънцето се подаде над хоризонта и тя изпищя.

Взрях се в нея, но не можех да повярвам какво виждам: мънички мехурчета взеха да избиват по кожата ѝ, докато след по-малко от минута тя беше цялата във възпалени места. Беше от слънцето. И до ден-дневен, както вероятно си забелязал, за нея е трудно да се излага дори на слънцето в Графството, но слънчевата светлина в онази земя беше ужасно силна и без помощ тя щеше да умре.

Той направи пауза, за да си поеме дъх, а аз си помислих за мама. Винаги бях знаел, че избягва слънчевата светлина — но това беше нещо, което просто бях приемал за даденост.

— Какво можех да сторя? — продължи татко. — Трябваше да мисля бързо, затова свалих ризата си и я покрих с нея. Тя не бе достатъчно голяма, така че не ми оставаше нищо друго, освен да използвам и панталоните си. После приклекнах там с гръб към слънцето, така че сянката ми падна върху нея, предпазвайки я от силната светлина.

Останах така до късно след пладне, когато слънцето най-сетне се изгуби зад хълма. Дотогава моят кораб беше отплавал без мен, а гръбът ми беше болезнено зачервен от слънчево изгаряне, но майка ти беше жива, а мехурите вече бяха изчезнали. Помъчих се да я освободя от веригата, но който и да я беше завързал, разбираше от възли дори повече от мен, а аз бях моряк. Едва когато най-накрая свалих веригата от нея, забелязах нещо толкова жестоко, че едва можах да го повярвам. Искам да кажа, тя, майка ти, е добра жена — как бе могъл някой да стори такова нещо, и то на жена?

Татко млъкна и заби поглед надолу в ръцете си; забелязах, че те трепереха от спомена за онова, което беше видял. Изчаках почти минута, а после внимателно го подтиквах.

— Какво беше, татко? — попитах. — Какво бяха направили?

Когато вдигна поглед, очите му бяха пълни със сълзи.

— Бяха приковали лявата ѝ ръка към скалата — каза той. — Гвоздеят беше дебел, с широка глава, и изобщо не можех да си

представя как щях да освободя ръката ѝ, без да я нараня още повече. Но тя само се усмихна и отскубна ръката си, оставяйки гвоздеа все още в скалата. По земята в краката ѝ капеше кръв, но тя се изправи и тръгна към мен, сякаш нищо не бе станало.

Отстъпих крачка назад и едва не паднах през зъбера, но тя сложи дясната си ръка на рамото ми да ме закрепя, а после се целунахме. Понеже бях моряк, който посещаваше десетки пристанища всяка година, бях целувал доста жени преди, но обикновено това ставаше, след като бях изпил цял мех бира и бях вцепенен, понякога дори почти в несвяст. Никога не бях целувал жена трезвен и със сигурност не и посред бял ден. Не мога да го обясня, но веднага разбрах, че тя е жената за мен. Жената, с която да прекарам остатъка от живота си.

После той започна да кашля и това продължи дълго време. Кашлицата го остави без дъх и минаха още две минути, преди да проговоря отново. Трябваше да го оставя да си почива, но знаех, че може и да не получа друг шанс. Умът ми препускаше. Някои неща в разказа на татко ми напомняха за онова, което Прогонващия духове беше написал за Мег. Тя също била окована с верига. Когато бе освободена, тя бе целунала Прогонващия духове точно както мама беше целунала татко. Зачудих се дали веригата е била сребърна, но не можех да попитам. Част от мен не искаше да знае отговора. Ако татко искаше да знам, щеше да ми каже.

— Какво стана после, татко? Как успя да се прибереш у дома?

— Майка ти имаше пари, синко. Живееше сама в голяма къща, разположена в една градина, оградена с висока стена. Беше на не повече от около миля от мястото, където я бях намерил, така че се върнахме там и аз останах. Ръката ѝ заздравя бързо, без да остане дори най-малък белег, а аз я научих на нашия език. Или, за да съм честен, тя ми показва как да я науча. Посочвах предмети и произнасях имената им на глас. След като тя повтореше каквото бях казал, аз просто кимвах, за да потвърдя, че звучи правилно. За всяка дума бе достатъчен по един път. Майка ти има остър ум, синко. Наистина остър. Тя е умна жена и никога не забравя нищичко.

Както и да е, останах в онази къща със седмици и бях достатъчно щастлив, ако не се брояха онези нощи от време на време, когато сестрите ѝ идваха на гости. Бяха две — високи, свирепи изглеждащи жени, и имаха навика да стъкват огън отвън зад къщата и да остават

там до зори, говорейки с майка ти. Понякога и трите танцуваха около огъня; в други нощи играеха на зарове. Но всеки път, когато идваха, имаше спорове и те постепенно се влошаваха.

Знаех, че това имаше нещо общо с мен, защото сестрите й ме гледаха през прозореца с гняв в очите и майка ти ми махваше с ръка да се върна в стаята. Не, те не ме харесваха особено и мисля, че главно заради това напуснахме онази къща и се върнахме в Графството.

Бях отплавал като наемник, като обикновен моряк, но се върнах като джентълмен. Майка ти плати за пътуването ни до дома и имаме каюта само на наше разположение. После тя купи тази ферма и се оженихме в малката църква в Мелор, където са погребани собствените ми майка и баща. Майка ти не вярва в каквото вярваме ние, но го направи заради мен, за да не приказват съседите, а преди края на годината се роди брат ти Джак. Имах добър живот, синко, а най-добрата част от него започна в деня, когато срещнах майка ти. Но ти разказвам това, защото искам да разбереш. Нали осъзнаваш, че един ден, когато си отида, тя ще се върне у дома, обратно там, където й е мястото?

Зяпнах от удивление, когато татко каза това.

— Ами семейството й? — попитах. — Нима би изоставила внуците си?

Татко поклати печално глава.

— Не мисля, че тя има някакъв избор, синко. Веднъж тя ми каза, че има там нещо, което нарече „недовършена работа“. Не знам какво е, а тя никога не ми каза защо е била прикована към скалата, за да умре. Тя си има свой собствен свят и собствен живот и когато му дойде времето, ще се върне към него, затова не прави нещата трудни за нея. Погледни ме, момче. Какво виждаш?

Не знаех какво да кажа.

— Това, което виждаш, е един стар човек, на когото не му остава много от този живот. Виждам истинността на това всеки път, щом погледна в някое огледало, та не се опитвай да ми казваш, че греша. Колкото до майка ти, тя е още в разцвета на живота. Може и да не е момичето, което беше някога, но все още й предстоят години добър живот. Но заради онова, което сторих в онзи ден, майка ти не би ме погледнала втори път. Тя заслужава свободата си, така че я пусни да си иде с усмивка. Ще го сториш ли, синко?

Кимнах, а после останах с него, докато се успокои и се унесе в сън.

ГЛАВА 15

СРЕБЪРНАТА ВЕРИГА

Когато слязох долу, мама вече се беше върнала. Бях нетърпелив да попитам как е Прогонващия духове и какво бе направила за него, но не ми се удаде шанс. През кухненския прозорец зърнах Джак да прекосява двора заедно с Ели, гушнала в прегръдките си бебето им.

— Направих каквото можах за господаря ти, синко — прошепна мама, точно преди Джак да отвори вратата. — Ще говорим след вечеря.

За момент Джак замръзна на прага, загледан в мен; по лицето му бързо премина смесица от изражения. Най-после се усмихна и тръгна напред да преметне ръка през раменете ми.

— Хубаво е да те видя, Том — рече.

— Просто минавах на път обратно към Чипъндън — казах му. — Хрумна ми да се отбия и да видя как сте всичките. Щях да ви посетя по-рано, ако знаех, че татко е толкова болен...

— Вече се оправя — рече Джак. — Това е важното.

— О, да, Том, сега той е много по-добре — съгласи се Ели. — След няколко седмици ще е напълно здрав.

Виждах, че тъжното изражение върху лицето на мама говори друго. Истината бе, че татко щеше да има късмет, ако изкара до пролетта. Тя го знаеше, а също и аз.

На вечеря всички изглеждаха унили, дори мама. Не можех да преценя дали присъствието ми там, или болестта на татко правеше всички толкова мълчаливи, но докато се хранехме, Джак едва успя да ми кимне, а когато все пак проговори, беше за да каже нещо саркастично.

— Изглеждаш блед, Том — рече той. — Трябва да е заради всичкото това свирене из тъмното. Едва ли ти се отразява добре.

— Не бъди жесток, Джак! — сгълча го Ели. — Както и да е, какво мислиш за нашата Мери? Кръстихме я миналия месец. Доста е пораснала, откак я видя за последно, нали?

Усмигнах се и кимнах. Бях удивен да видя колко много е пораснало бебето. Вместо мъничко същество с червено, сбръчкано лице, тя бе пълничка и закръглена, със здрави крайници и бдително, будно изражение. Изглеждаше готова да слезе от коляното на Ели и да започне да лази по кухненския под.

Не бях особено гладен, но в мига, щом мама натрупа грамадна порция димящо месо със зеленчуци върху чинията ми, веднага му се нахвърлих.

Едва бяхме приключили, когато тя се усмигна на Джак и Ели:

— Имам да обсъдя нещо с Том — каза тя. — Така че защо вие двамата не се качите горе и поне веднъж не си легнете рано? И не се тревожи за миенето на съдовете, Ели. Аз ще се погрижа за това.

В чинията още беше останало малко месо със зеленчуци и видях как очите на Джак бързо се стрелват към него, после обратно към мама. Но Ели се изправи и Джак я последва бавно. Забелязах, че не изглеждаше твърде доволен.

— Мисля, че просто ще взема кучетата и първо ще обходя оградата на имота — каза той. — Снощи наблизко обикаляше лисица.

Щом те излязоха от стаята, изрекох на един дъх въпроса, който си умирах да задам.

— Как е той, мамо? Ще се оправи ли господин Грегъри?

— Направих за него каквото мога — каза мама. — Но нараняванията по главата обикновено заздравяват така или иначе. Само времето ще покаже. Мисля, че колкото по-скоро го върнеш в Чипъндън, толкова по-добре. Тук ще е добре дошъл, но трябва да уважавам желанията на Джак и Ели.

Кимнах и тъжно се загледах надолу в масата.

— Можеш ли да се справиш с втора порция, Том? — попита мама.

Нямах нужда от втора покана и мама се усмихна, когато започнах да лапам лакомо.

— Само ще се кача да видя как е баща ти — каза тя.

Скоро се върна долу.

— Добре е — каза. — Просто е заспал отново.

Тя седна срещу мен и ме загледа как се храня със сериозно лице.

— Раните, които видях по пръстите на Алис — оттам ли Изчадието е смукало кръв от нея?

Кимнах.

— Имаш ли й доверие сега, след всичко случило се? — попита внезапно тя.

Свих рамене:

— Не знам какво да правя. Тя е преминала на страната на мрака, но без нея Прогонващия духове и мнозина други невинни хора щяха да умрат.

Мама въздъхна:

— Това е неприятна работа и още не съм сигурна, че отговорът е ясен. Искане ми се да можех да дойда с теб и да ти помогна да върнеш господаря си в Чипъндън, защото пътуването няма да е лесно, но не мога да оставя баща ти. Без внимателни грижи болестта може да го повтори, а не мога да рискувам това да се случи.

Обрах чинията си със залък хляб, после бутнах стола си назад.

— Мисля, че е по-добре да тръгвам, мамо. Колкото по-дълго съм тук, на толкова по-голяма опасност излагам всички ви. Няма начин Инквизиторът да ни остави да се измъкнем без преследване. А сега, когато Изчадието е свободно и се е хранило с кръвта на Алис, не мога да рискувам да го доведа тук.

— Не бързай още — каза мама. — Ще ти нарежа малко шунка и хляб за из път.

— Благодаря, мамо.

Тя се залови да реже хляба, докато аз гледах и ми се щеше да можех да остана по-дълго. Щеше да е хубаво да съм отново у дома, пък било то и само за една нощ.

— Том, в уроците ти за вещиците господин Грегъри разказвал ли ти е за онези, които използват фамилиари?

Кимнах. Различните видове вещици се сдобиваха със сили по различни начини. Някои използваха магия с кости, други — магия с кръв; наскоро ми беше разказал за трети, още по-опасен вид. Те използваха нещо, което се наричаше „магия с фамилиар“. Даваха кръвта си на някакво създание — можеше да е котка, крастава жаба или дори прилеп. В отплата то се превръщаше в техни „очи и уши“ и изпълняваше волята им. Понякога ставаше толкова силно, че те попадаха изцяло под властта му и имаха малко или никаква собствена воля.

— Е, това си мисли Алис, че прави сега, Том — че използва магия чрез фамилиар. Сключила е договор с онова създание и го използва, за да получи каквото иска. Но тя играе опасна игра, синко. Ако не внимава, накрая ще му принадлежи и ти няма да можеш отново да ѝ имаш истинско доверие. Поне не и докато Изчадието е още живо.

— Господин Грегъри каза, че то става по-силно, мамо. Че скоро ще може да приеме първоначалния си образ. Видях го долу в катакомбите — беше се преобразило в Прогонващия духове и се опита да ме измами. Значи очевидно е събирало сили там долу.

— Това е съвсем вярно, но случилото се току-що сигурно го е забавило малко. Разбираш ли, Изчадието сигурно е изразходило много енергия, за да литне и да се освободи от място, на което е било оковано толкова дълго. Така че засега ще е смутено и объркано, вероятно отново във вид на дух, съвсем не достатъчно силно, за да се облече отново в плът. Вероятно няма да е в състояние да си върне пълната сила, докато кръвният договор с Алис не бъде изпълнен.

— Може ли да вижда през очите на Алис? — попитах.

Мисълта беше ужасяваща. Готвех се да потегля с Алис през мрака. Спомних си усещането от тежестта на Изчадието върху главата и раменете ми, очакването, че всеки момент ще бъда смазан и че е настъпил сетният ми миг. Може би беше по-безопасно да изчакам до развиделяване...

— Не, още не, синко. Тя му е дала кръвта си и свободата му. В отплата то сигурно е обещало да ѝ се подчини три пъти, но всеки път ще иска още от кръвта ѝ. След като го е нахранила отново по време на изгарянето в Уортъм, тя ще е отслабена и ще ѝ е все по-трудно и по-трудно да се съпротивлява. Нахрани ли го още веднъж, то ще е способно да вижда през очите ѝ. Най-накрая, при последното хранене,

тя ще му принадлежи, а то ще има силата да се върне към истинския си образ. И тогава никой няма да може да стори нищо, за да спаси Алис — каза мама.

— Така че където и да се намира, то ще търси Алис?

— Да, синко, но за кратко време, освен ако тя не го повика при себе си, шансовете то да я открие ще са много малки. Особено когато тя се движи. Ако остане на едно място по-дълго време, Изчадието ще има по-голям шанс да я открие. Обаче то всяка нощ ще става малко по-силно, особено ако случайно си намери някоя друга жертва. Всякаква кръв би му помогнала — животинска или човешка. Някой сам в тъмнината ще е лесен за измъчване. Ще е лесно Изчадието да го пречупи и подчини на волята си. След известно време то ще намери Алис, а след това винаги ще е някъде близо до нея, освен през светлите часове на деня, когато вероятно ще стои под земята. Създанията на мрака рядко се осмеляват да се покажат, когато е светло. Но при положение, че Изчадието е на свобода, събирайки сили, всички в Графството би трябвало да се страхуват, щом падне нощта.

— Как е започнало всичко, мамо? Господин Грегъри ми разказа, че Хейс, кралят на Малките хора, трябвало да принесе синовете си в жертва на Изчадието и че по някакъв начин последният син успял да го обуздае.

— Това е тъжна и ужасна история — каза мама. — Мисълта за случилото се със синовете на краля е непоносима. Но мисля, че е по-добре да знаеш, за да разбереш точно с какво си имаш работа. Изчадието живеело в дългите изровени тунели в Хейшам, сред костите на мъртвите. Първо отвело там най-големия син да го използва като своя играчка, изтръгвайки мислите и сънищата от ума му, докато не останало много, освен нещастие и черно отчаяние. И така продължило с всичките синове, един след друг. Помисли си как ли трябва да се е чувствал баща им! Бил крал, а въпреки това не можел да помогне с нищо.

Мама въздъхна тъжно:

— Никой от синовете на Хейс не оцелял повече от месец при тези изтезания. Трима се хвърлили от зъберите наблизо и се разбили на парчета върху скалите отдолу. Двама отказали да се хранят и излинали до смърт. Шестият заплувал надалече в морето, докато силите го напуснали и се удавил — пролетните приливи изхвърлили тялото му

обратно на брега. И шестимата са погребани в каменните гробове, издълбани в скалите. В един друг гроб по-нататък е тялото на баща им, който умрял скоро след шестимата си синове от сломено сърце. Така че единствено Нейз, последният от децата му, неговият седми син, го надживял.

Кралят също бил седми син, така че Нейз бил като теб и притежавал дарбата. Бил дребен, дори по мерките на собствения си народ, а старата кръв течала силно и уверено във вените му. Някак успял да обуздае Изчадието, но никой не знае как, дори господарят ти. След това създанието убило Нейз на място, размазвайки го върху камъните. После, години по-късно, тъй като те напомняли на Изчадието как е било измамено, то натрошило костите му на малки късчета и ги избутало през Сребърната порта, така че най-последният народът на Нейз успял да го погребее подобаващо. Останките му са при другите в каменните гробове в Хейшам, който е наречен на името на древния крал.

В продължение на няколко мига не казахме нищо. Това беше ужасен разказ.

— Тогава как можем да го спрем сега, когато е отново на свобода, мамо? — попитах, нарушавайки мълчанието. — Как можем да го убием?

— Остави това на господин Грегъри, Том. Само му помогни да се върне в Чипъндън и отново да закрепне и оздравее. Той ще измисли какво да прави нататък. Най-лесният начин ще бъде да го окове отново, но дори тогава то още ще може да върши злините си, които е вършило все повече и повече в последните години. Ако е успяло да се облече в плът преди, там долу в катакомбите, тогава ще го направи отново и не след дълго, когато силата му нарасне, ще се върне към истинския си образ, покварявайки Прийстаун и Графството отнатък. Така че, макар че ще сме в по-голяма безопасност, когато е оковано, това не е окончателно разрешение. Господарят ти трябва да научи как да го убие, за доброто на всички ни.

— Но ако той не се възстанови?

— Нека просто да се надяваме, че ще се възстанови, защото има повече за вършене, отколкото може би си готов да се справиш все още. Разбираш ли, синко, където и да отиде Алис, това създание ще я

използва, за да наранява другите, така че господарят ти може да няма избор, освен да я затвори в ямата.

Мама придоби затормозено изражение, после внезапно направи пауза и допря ръка до челото си, като стисна очи, сякаш я бе връхлетяло внезапно мъчително главоболие.

— Добре ли си, мамо? — попитах тревожно.

Тя кимна и се усмихна немощно.

— Виж, синко, седни за малко. Трябва да напиша едно писмо, което да вземеш.

— Писмо? За кого?

— Ще говорим повече, след като свърша.

Седнах в стола до огъня, загледан в жаравата, докато мама пишеше на масата. Чудех се какво ли пише. След като свърши, тя седна в своя люлеещ се стол и ми подаде плика. Беше запечатан, а върху него беше написано:

До най-младия ти син, Томас Дж. Горд

Изненадах се. Бях си представял, че сигурно е писмо, което Прогонващия духове да прочете, когато състоянието му се подобри.

— Защо ми пишеш, мамо? Защо просто не ми кажеш сега каквото имаш за казване?

— Защото всяка наша дребна постъпка променя нещата, синко — мама положи леко длан върху лявата ми ръка. — Да виждаш бъдещето е опасно, а да съобщаваш онова, което виждаш — двойно по-опасно. Господарят ти трябва да следва собствения си път. Трябва сам да намери пътя си. Всички ние имаме свободна воля. Но се задава смрачаване и аз трябва да сторя всичко по силите си, за да предотвратя най-лошото, което може да се случи. Отвори това писмо само в миг на силна нужда, когато бъдещето изглежда безнадеждно. Довери се на инстинктите си. Ще разбереш, когато дойде този момент — макар да се моля заради всички ви той никога да не настъпи. Дотогава го пази на сигурно място.

Послушно го пяхнах в джоба си.

— Сега ме последвай — каза мама. — Имам и друго за теб.

От тона на гласа ѝ и странното ѝ държание се досетих накъде сме се запътили. Показах се прав. Носейки месинговата поставка със

свещта, тя ме отведе горе в личния си склад, заключената стая точно под таванското помещение. Сега в тази стая не ходеше никой, освен мама. Дори и татко. Бях ходил с нея няколко пъти като малък, макар че вече почти не го помнех.

Изваждайки един ключ от джоба си, тя отключи вратата и аз я последвах вътре. Стаята беше пълна с кутии и сандъци. Знаех, че тя идва тук веднъж месечно. Не можех да предположа какво прави.

Мама влезе в стаята и спря пред големия сандък най-близо до прозореца. После се взря настойчиво в мен, докато се почувствах доста смутен. Тя ми беше майка и я обичах, но със сигурност не бих искал да съм неин враг.

— Ти си чирак на господин Грегъри от близо шест месеца, така че си имал достатъчно дълго време да видиш сам разни неща — каза тя. — А досега мракът те е забелязал и ще се опитва да те открие и обсеби. Така че си в опасност, синко, и за известно време тази опасност ще продължи да расте. Но запомни това. Ти също растеш. Растеш бързо. Всеки дъх, всеки удар на сърцето ти те прави по-силен, по-смел, по-добър. Джон Грегъри се бори срещу мрака от години, подготвяйки пътя за теб. Защото, синко, когато станеш мъж, тогава ще е ред на нечестивия мрак да се страхува. Тогава ти ще бъдеш ловецът, а не плячката. Именно затова ти дадох живот.

Тя ми се усмихна за пръв път, откакто бях влязъл в стаята, но това беше тъжна усмивка. После, като повдигна капака на сандъка, вдигна нагоре свещта, за да видя какво лежи вътре.

Дълга сребърна верига с изящни брънки проблесна ярко на светлината на свещта.

— Измъкни я — рече мама. — Аз не мога да я докосна.

Потръпнах при думите ѝ, защото нещо ми подсказа, че това е същата верига, която бе приковавала мама към скалата. Татко не беше споменал, че е била сребърна — изключително важен пропуск, защото сребърната верига се използва за оковаване на вещици. Тя е важен инструмент в занаята на един гонител на духове. Нима това значи, че мама е вещица? Може би вещица-ламия като Мег? Сребърната верига, начинът, по който беше целунала татко — всичко звучеше много познато.

Измъкнах веригата и я претеглих в ръцете си. Беше фина и лека, по-качествена от веригата на Прогонващия духове, с много повече

сребро в сплавта.

Сякаш досетила се какво си мисля, мама каза:

— Знам, че баща ти е разказал как се срещнахме. Но винаги помни това, синко. Никой от нас не е нито изцяло добър, нито изцяло лош — всички сме някъде по средата, — но във всеки живот идва момент, когато правим важна стъпка, било то към светлината или към мрака. Понякога това е решение, което вземаме в ума си. Или може би е заради някой специален човек, когото срещаме. Заради това, което баща ти направи за мен, аз стъпих в правилната посока и затова съм тук днес. Тази верига сега принадлежи на теб. Така че я прибери и я пази на сигурно място, докато ти трябва.

Намотах веригата около китката си, после я пъхнах във вътрешния си джоб, до писмото. След като свършихме с това, мама затвори капака и аз я последвах навън от стаята, като изчаках, докато заключи вратата.

Долу взех пакета със сандвичи и се приготвих да си вървя.

— Дай да погледна тази ръка, преди да тръгнеш!

Протегнах я и мама внимателно развърза конците и дръпна листата. Изгарянето, изглежда, вече зарастваше.

— Това момиче си разбира от работата — каза тя. — Това ѝ го признавам. Сега остави раната да се проветрява и след няколко дни ще заздравее напълно.

Мама ме прегърна и след като ѝ благодарих още веднъж, отворих задната врата и излязох навън в нощта. Почти бях прекосил полето, отправяйки се към оградата на имота, когато чух някакво куче да лае и видях една фигура да се отправя към мен през мрака.

Беше Джак и когато се приближих, видях на светлината на звездите, че лицето му е разкривено от гняв.

— За глупав ли ме мислиш? — изкрещя той. — А? На кучетата не им отне и пет минути да ги намерят!

Погледнах кучетата, и двете — свили се страхливо зад краката на Джак. Те бяха кучета за работа и не бяха мекушави, но ме познаваха и бях очаквал някакъв поздрав. Нещо ги беше изплашило здравата.

— Да, гледай ги и се чуди — рече Джак. — Онова момиче взе да съска и да плюе по тях, и те търтиха да бягат, все едно сам Дяволът ги е дръпнал за опашките. Като ѝ казах да се омита, тя имаше безочието

да ми каже, че била на нечия друга земя и това нямало нищо общо с мен.

— Господин Грегъри е болен, Джак. Нямах избор, освен да се отбия и да поискам помощ от мама. Задържах него и Алис извън границите на фермата. Знам как се чувстваш, затова направих най-доброто, което можах.

— Бас държа, че си. Аз съм голям човек, но мама ме изкомандва да си лягам, все едно съм дете. Как мислиш, че ме кара да се чувствам това? И то пред собствената ми жена. От време на време се чудя дали фермата някога ще ми принадлежи наистина.

Дотогава вече и самият аз бях ядосан и ми се прищя да му кажа, че тя вероятно ще стане негова, и то много по-скоро, отколкото си мисли. Щеше да е изцяло негова, щом татко умре, а мама се върне у дома в родната си земя. Но прехапах устна и не казах нищо по въпроса.

— Съжалявам, Джак, но трябва да тръгвам — казах му, отправяйки се към колибата, където бях оставил Алис и Прогонващия духове. След около дузина стъпки се обърнах, но Джак вече ми беше обърнал гръб и вървеше към вкъщи.

Потеглихме, без да кажем и дума. Имах да мисля за много неща и усещах, че Алис знае това. Прогонващия духове просто се взираше в пространството, но все пак май вървеше по-добре и вече нямаше нужда да се обляга на нас.

Около час преди да се покаже слънцето, аз пръв наруших мълчанието.

— Гладни ли сте? — попитах. — Мама ни е приготвила закуска.

Алис кимна и седнахме на един обрасъл с трева бряг, и се заловихме с храната. Предложих на Прогонващия духове, но той отблъсна грубо ръката ми. След няколко мига се поотдалечи и седна на прелеза на една ограда, сякаш изобщо не искаше да е близо до нас. Или поне до Алис.

— Изглежда по-силен. Какво направи мама? — попитах.

— Накваси челото му с вода и непрекъснато го гледаше в очите. После му даде да изпие някаква отвара. Аз стоях надалече и тя дори не поглеждаше в моята посока.

— Това е защото знае какво си направила. Трябваше да ѝ кажа. Не мога да лъжа мама.

— Каквото сторих, го сторих за добро. Платих си и спасих всички онези хора. Направих го и заради теб, Том. За да можеш да върнеш стария Грегъри и да продължиш с учението. Това искаш, нали? Не постъпих ли правилно?

Не отвърнах. Алис беше попречила на Инквизитора да изгори невинни хора. Беше спасила много животи, включително този на Прогонващия духове. Беше направила всички тези неща и те бяха все добри. Не, проблемът не бе в това какво бе направила, а как го бе направила. Искях да ѝ помогна, но не знаех как.

Сега Алис принадлежеше на мрака и щом станеше достатъчно силен, Прогонващия духове щеше да поиска да я затвори в яма. Тя знаеше това, а също и аз.

ГЛАВА 16

ЯМА ЗА АЛИС

Най-последно, когато слънцето отново се спускаше на запад, възвишенията се появиха право напред и скоро се изкачвахме през дърветата към къщата на Прогонващия духове, поемайки по пътеката, която не минаваше край селцето Чипъндън.

Спрях точно преди входната порта. Прогонващия духове беше на двайсетина крачки по-назад, взирайки се нагоре към къщата, сякаш я виждаше за пръв път.

Обърнах се с лице към Алис.

— По-добре да си вървиш — рекох.

Алис кимна. Трябваше да помислим за домашния богърт на Прогонващия духове. Той пазеше къщата и земите около нея. Ако Алис пристъпеше дори на една крачка зад портата, щеше да е в голяма опасност.

— Къде ще отседнеш? — попитах.

— Хич не ме мисли. И не си мисли и че принадлежа на Изчадието. Не съм глупава. Трябва да го призова още два пъти, преди това да се случи, нали? Времето още не е толкова студено, така че ще остана наблизо за няколко дни. Може би в онова, което е останало от къщата на Лизи. После най-вероятно ще ида на изток в Пендъл. Какво друго мога да направя?

Алис все още имаше близки в Пендъл, но те бяха магьосници. Въпреки това, което каза, сега принадлежеше на мрака. Точно там щеше да се чувства най-удобно.

Без нито дума повече тя се обърна и се отдалечи в мрака. Печално се загледах след нея, докато се изгуби от поглед, после се обърнах и отворих портата.

Отключих предната врата и Прогонващия духове ме последва вътре. Отправих се към кухнята, където в решетката на огнището пламтеше огън, а масата бе сложена за двама. Богъртът ни очакваше. Вечерята бе лека, само две паници грахова супа и дебели филии хляб. Бях гладен след дългото ходене и веднага нападнах храната.

За известно време Прогонващия духове просто седеше там, втрещен в купичката си с димяща гореща супа, но после взе резен хляб и го топна вътре.

— Трудно беше, момче. И е хубаво да съм у дома — рече той.

Бях толкова изненадан, че говори отново, че насмалко не паднах от стола си.

— По-добре ли се чувствате? — попитах.

— Да, момче, по-добре от преди. Като се наспя хубаво тази нощ, ще съм съвсем добре. Майка ти е добра жена. Никой в Графството не разбира по-добре от отвари.

— Не мислех, че ще си спомняте нещо — казах. — Изглеждахте затворен и объркан. Сякаш ходехте насън.

— Такова беше чувството, момче. Можех да виждам и чувам всичко, но не ми се струваше реално. Точно сякаш се намирах в някакъв кошмар. И не можех да говоря. Сякаш не можех да намирам думите. Едва когато се озовах отвън, застанал там, загледан нагоре към тази къща, отново намерих себе си. У теб ли е още ключът за Сребърната порта?

Изненадан, бръкнах в левия джоб на панталона си и измъкнах ключа. Подадох го на Прогонващия духове.

— Много беди причини това нещо — каза той, като го преобърна в дланта си. — Но ти се справи добре, като се има предвид всичко.

Усмяхнах се, чувствайки се по-щастлив, отколкото от цели дни насам, но когато господарят ми проговори отново, гласът му бе рязък.

— Къде е момичето? — попита троснато той.

— Вероятно не твърде далече — признах.

— Е, ще се оправим с нея по-късно.

По време на вечерята си мислех за Алис. Какво щеше да си намери за ядене? Е, биваше я да лови зайци, така че нямаше да гладува — това беше един разрешен проблем. През пролетта обаче, след като Костеливата Лизи бе отвлякла едно дете, мъжете от селото бяха запалили къщата ѝ и развалината нямаше да подсигури кой знае какъв подслон в есенна нощ. И все пак, както каза Алис, времето още не бе застудяло. Не, най-голямата заплаха за нея идваше от Прогонващия духове.

Както се оказа, това беше последната мека и топла нощ от годината: на следващото утро във въздуха *наистина* отчетливо се долавяше мраз. Двамата с Прогонващия духове седнахме на пейката, загледани към възвишенията; вятърът се усилваше. Листата вече наистина капеха. Лятото беше напълно и истински свършило.

Вече си бях извадил тефтера, но Прогонващия духове, изглежда, не бързаше да започне урока. Не се беше съвзел от изпитанието си с Инквизитора. По време на закуската не каза много и прекара повечето време, втрещен в пространството, дълбоко замислен.

Аз бях този, който най-накрая наруши мълчанието:

— Какво иска Изчадието сега, когато е свободно? Какво ще причини на Графството?

— На това е лесно да се отговори — каза Прогонващия духове. — Преди всичко то иска да стане по-голямо и по-могъщо. После няма да има граници на ужаса, който ще предизвика. Ще хвърли сянка на зло над Графството. И никое живо същество няма да може да се скрие от него. То ще смуче кръв и ще прониква в умовете, докато възстанови напълно силите си. Ще вижда през очите на хората, които могат да вървят през деня, докато то е принудено да се крие в тъмното някъде под земята. Докато преди контролираше само свещениците в катедралата и разпростираше влиянието си в Прийстаун, сега никое място в Графството няма да е в безопасност.

Твърде възможно е Кастър да е следващото място, което ще пострада. Но първо Изчадието може просто да избере някое малко селце от колиби и да смаже до смърт всички като предупреждение, просто за да покаже какво може да прави! Така е контролирало Хейс и

кралете, управлявали преди него. Непокорството означавало, че цяла общност ще бъде премазана.

— Мама ми каза, че то ще търси Алис — рекох нещастно.

— Точно така, момче! Твоята лекомислена приятелка Алис. Нуждае се от нея, за да възстанови силите си. Тя му е дала два пъти от кръвта си, така че, макар да остава свободна, бързо се приближава към това да попадне изцяло под неговия контрол. Ако не се случи нищо, което да спре това, тя ще стане част от Изчадието и надали ще и остане някаква собствена воля. То може да я манипулира, да я използва със същата лекота, с която аз мога да сгъна кутрето си. Изчадието знае това — то ще направи всичко, каквото може, за да се нахрани отново от нея. Сигурно я търси сега.

— Но тя е силна — възразих. — А и във всеки случай мислех, че Изчадието се страхува от жени. И двамата се срещнахме с него в катакомбите, когато се опитвах да ви спася. Беше се преобразило във вас, за да ме измами.

— Значи слуховете са били верни — там долу се е научило да приема физически облик.

— Да, но когато Алис го заплю, то побягна. Навярно тя може просто да продължава да прави това.

— Да, Изчадието наистина повече се затруднява да контролира една жена, отколкото мъж. Жените го изнервят, защото са своенравни създания и често са непредсказуеми. Но щом веднъж е пило кръвта на жена, всичко това се променя. Сега то ще преследва Алис и няма да ѝ дава покой. Ще се промъква в сънищата ѝ и ще ѝ показва нещата, които тя може да има — нещата, които могат да бъдат нейни, стига само да поиска, — докато накрая тя ще помисли, че е нужно да го призове отново. Несъмнено онзи мой братовчед е бил под контрола на Изчадието. Иначе никога нямаше да ме предаде така.

Прогонващия духове се почеса по брадата:

— Да, Изчадието ще расте и расте, и малко неща ще могат да му попречат да разпростре злината си сред другите, докато всичко в Графството потъне в развала. Това се случвало с Малките хора, докато накрая вече били нужни отчаяни мерки. Трябва да разберем точно как е било обуздано Изчадието; а още по-добре — как може да бъде убито. Точно затова трябва да идем в Хейшам. Там има голяма гробница,

погребална могила, а телата на Хейс и синовете му са в каменни гробове наблизно.

Веднага щом укрепна достатъчно, отиваме там. Както знаеш, на онези, загинали от насилствена смърт, понякога им е трудно да си тръгнат от този свят. Така че ще посетим онези гробове. Ако имаме късмет, един-два призрака може още да витаят там. Може би дори призракът на Нейз, който е извършил обуздаването. Твърде възможно е това да е единствената ни надежда, защото, за да съм честен, момче, в момента нямам понятие как ще доведем това докрай.

С тези думи Прогонващия духове сведе глава и придоби много тъжно и разтревожено изражение. Никога не го бях виждал толкова унил.

— Бил ли сте там преди? — попитах, чудейки се защо не беше нахокал призраците и не бе поискал от тях да си вървят по пътя.

— Да, момче, само веднъж. Отидох там като чирак. Господарят ми беше там, за да се справи с един създаващ неприятности морски дух, който витаеше по брега. След като свършихме с това, на хълма над зъберите минахме край гробовете и разбрах, че там има нещо, защото топлата досега лятна нощ изведнъж стана много студена. Когато господарят ми продължи да върви, го попитах защо не спира, за да направи нещо.

— Най-добре е да не се занимаваме с това — каза ми той. — Не пречи на никого. Освен това, някои призраци остават на тази земя, защото имат да изпълнят някаква задача. Затова е най-добре да ги оставим да се занимават с нея. — Тогавя не разбрах какво имаше предвид, но, както обикновено, беше прав.

Опитах се да си представя Прогонващия духове като чирак. Сигурно е бил много по-възрастен от мен, защото първо се бе обучавал за свещеник. Зачудих се какъв ли е бил господарят му, човек, който би приел толкова възрастен чирак.

— Както и да е — рече Прогонващия духове, — ще тръгваме за Хейшам много скоро, но преди да стане това, има нещо друго, което трябва да се направи. Знаеш ли какво е то?

Потреперих. Знаех какво щеше да каже.

— Трябва да се справим с момичето, така че е нужно да разберем къде се крие. Бих предположил, че е в руините на къщата на Лизи. Ти какво мислиш? — запита Прогонващия духове.

Канех се да му кажа, че не съм съгласен, но той се взря настоятелно в мен, докато се видях принуден да сведа поглед към земята. Не можех да го излъжа.

— Вероятно точно там ще се настани — признах.

— Е, момче, тя не може да остане там още дълго. Представлява опасност за всички. Ще трябва да отиде в ямата. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Така че по-добре да почваш да копаяш...

Погледнах го, неспособен да повярвам на онова, което чувах.

— Виж, момче, тежко е, но трябва да се направи. Наш дълг е да направим Графството безопасно за другите, а това момиче винаги ще бъде заплаха.

— Но това не е честно! — възкликнах. — Тя ви спаси живота! През пролетта спаси и моя живот. Всичко, което направи, се оказа правилно в крайна сметка. Тя има добри намерения.

Прогонващия духове вдигна ръка да ме накара да замълча.

— Не си хаби дъха! — нареди той с много сурово изражение. — Знам, че тя спря изгарянето на кладата. Знам, че спаси животи, включително моя собствен. Но пусна на свобода Изчадието, а аз бих предпочел да съм мъртъв, отколкото да допусна това нечестиво създаване да броди необуздало и да е свободно да върши безчинствата си. Така че ме последвай и да приключваме с това!

— Но ако убием Изчадието, Алис ще бъде свободна! Ще има друг шанс!

Лицето на Прогонващия духове почервения от гняв, а когато проговори, в гласа му долових рязка заплашителна нотка:

— Вещица, която използва магия чрез фамилиар, винаги е опасна. След време, когато съзрее, е далеч по-смъртоносна от онези, които използват кръв или кости. Но обикновено фамилиарът е просто прилеп или крастава жаба — нещо малко и слабо, което постепенно набира сили. Помисли си обаче какво направи това момиче! Не друг, а тъкмо Изчадието! А тя си мисли, че Изчадието е подчинено на волята ѝ!

Тя е умна и безразсъдна и няма нищо, което не би дръзнала да направи. И да, също и безочлива! Но дори когато Изчадието е мъртво, пак няма да е свършено. Ако бъде оставена да порасне и да стане жена, необуздала, тя ще бъде най-опасната вещица, която Графството е виждало някога! Трябва да се справим с нея сега, преди да е твърде

късно. Аз съм господарят, ти си чиракът. Следвай ме и прави каквото ти се казва!

С тези думи той ми обърна гръб и потегли с ожесточена и гневна бързина. Със свито сърце го последвах обратно до къщата да взема лопатата и аршина. Отидохме право в източната градина и там, на по-малко от петдесет крачки от тъмната яма, в която беше затворена Костеливата Лизи, започнах да копая нова дълбока яма, осем стъпки дълбока, четири стъпки дълга и толкова широка.

Едва след залез-слънце успях да я завърша така, че Прогонващия духове да остане доволен. Излязох от ямата, чувствайки се неспокоен, като знаех, че Костеливата Лизи е в собствената си яма не много надалече.

— Това ще свърши работа засега — каза Прогонващия духове. — Утре сутрин ще слезем в селото и ще доведем местния каменоделец да вземе мярка.

Каменоделецът щеше да циментира бордюр от камъни около ямата, в който накрая щяха да бъдат забити тринайсет яки железни решетки, за да предотвратят всякакъв шанс за измъкване. Щеше да се наложи Прогонващия духове да стои на пост, докато каменоделецът работи, за да го пази от домашния богърт.

Когато унило тръгнах обратно към къщата, господарят ми отпусна за миг ръка върху рамото ми:

— Ти изпълни дълга си, момче. Това е всичко, което някой може да иска, и само ми се ще да ти кажа, че дотук далеч надхвърли това, което обеща майка ти...

Удивено вдигнах поглед към него. Мама някога му бе написала писмо, което гласеше, че ще бъде най-добрият чирак, когото е имал, но на него не му се беше понравилось тя да му казва това.

— Работи все така — продължи Прогонващия духове — и когато настъпи денят да се оттегля, ще съм сигурен, че оставям Графството в много добри ръце. Надявам се това да те накара да се почувстваш малко по-добре.

Прогонващия духове винаги се скъпеше на похвали и да го чуя да казва това, беше наистина специално преживяване. Предполагам, че просто се опитваше да ме ободри, но аз не можех да си избия от ума Алис и ямата, и се боя, че похвалата му въобще не помогна.

Онази нощ ми беше трудно да заспя, затова бях напълно буден, когато се случи.

Отначало помислих, че е внезапна буря. Разнесе се рев и фучене и цялата къща сякаш се разтrese и разтрепери, като че ли блъскана от мощен вятър. Нещо удари прозореца ми с ужасна сила и ясно чух пукот на стъкло. Разтревожен, коленичих на леглото и дръпнах завесите.

Големият вертикално отварящ се прозорец бе разделен на осем дебели, неравни стъкла, така че през тях и в най-добрите моменти не можеше да се види кой знае какво, но грееше полумесец и едва различих короните на дърветата, които се свеждаха и се гърчеха, сякаш армия разгневени гиганти люлее клоните им. А три от дебелиите стъкла на моя прозорец бяха пукнати. За миг се изкуших да използвам връвчицата за повдигане на стъклата, за да вдигна долната половина на прозореца, та да видя какво става. После обаче размислих. Луната светеше, така че нямаше вероятност това да е истинска буря. Нещо ни нападнаше. Можеше ли да е Изчадието? Дали ни беше открило?

После отнякъде точно над главата ми се разнесе шумно блъскане и звук като от разкъсване. Звучеше, сякаш някой удря силно по покрива, стоварвайки върху него тежки юмруци. Чух как плочите на покрива взеха да се разлитат и да се разбиват върху каменните плочи, които граничеха със западната морава.

Облякох се бързо и се втурнах надолу, вземайки по две стъпала наведнъж. Задната врата беше широко отворена и аз изтичах навън на ливадата, право в зъбите на толкова мощен вятър, че беше почти невъзможно да дишам, камо ли пък да пристъпя напред. Но въпреки това се заставих да продължа да се движа, правейки бавно крачка след крачка, мъчейки се да държа очите си отворени, докато вятърът блъскаше като с юмрук по лицето ми.

На лунната светлина различих Прогонващия духове, застанал на половината път между дърветата и къщата, с черния му плащ, който се развяваше и плющеше на свирепия вятър. Беше вдигнал тоягата си високо пред себе си, сякаш готов да парира удар. Стори ми се, че ми отне цяла вечност да стигна до него.

— Какво има? Какво е това? — изкрещях, когато най-накрая стигнах до него.

Отговорът, който търсех, дойде почти незабавно, но не от Прогонващия духове. Ужасен, заплашителен звук изпълни въздуха: смесица от гневен писък и пулсиращо ръмжение, което можеше да се чуе от километри. Богъртът на Прогонващия духове. Бях чувал този звук преди, през пролетта, когато богъртът бе попречил на Костеливата Лизи да ме подгони в западната градина. Затова разбрах, че там долу в тъмнината сред дърветата, той се беше изправил лице в лице с нещо, което застрашаваше къщата и градините.

Какво друго можеше да е, освен Изчадието?

Стоях там, разтреперан от страх и студ, зъбите ми тракаха, а тялото ме наболяваше от блъскането на бурния вятър. След няколко мига обаче вятърът се уталожил. Съвсем бавно и постепенно всичко стана неподвижно и тихо.

— Обратно в къщата — нареди Прогонващия духове. — Тук няма какво да се направи до сутринта.

Когато стигнахме до задната врата, аз заставах, гледайки към парчетата керемиди, осеяли големите каменни плочи.

— Изчадието ли беше? — попитах.

Прогонващия духове кимна:

— Не му трябваше много време да ни намери, нали? — той поклати глава. — Несъмнено за това е виновно момичето. Изчадието сигурно е намерило първо нея. Или това, или тя го е призовала.

— Не би го направила пак — казах, опитвайки се да защитя Алис. — Богъртът ли ни спаси? — попитах, сменяйки темата.

— Да, успя засега, а на каква цена — ще разберем на сутринта. Но не бих се обзаложил, че ще успее втори път. Ще остана на пост тук — каза Прогонващия духове. — Качи се в стаята си и поспи. Утре може всичко да се случи, така че ще имаш нужда от целия си разум и съобразителност.

ГЛАВА 17

ИНКВИЗИТОРЪТ ПРИСТИГА

Слязох отново долу точно преди зазоряване. Ясното нощно небе сега беше притъмняло от облаци, въздухът — напълно неподвижен, а ливадите — посипани като с бял прах от първата истинска есенна слана.

Прогонващия духове беше близо до задната врата, все още застанал в почти същата поза, както когато го видях за последно. Изглеждаше уморен, а лицето му беше унило и сиво като небето.

— Е, момче — рече той уморено, — да идем да огледаме пораженията.

Помислих си, че има предвид къщата, но вместо това той се отправи към дърветата в западната градина. Поражения определено имаше, но не толкова тежки, колкото бе прозвучало нощес. Имаше няколко повалени големи клона, пръснати по земята вейки, а скамейката бе преобърната. Прогонващия духове ми направи знак и аз му помогнах да вдигнем скамейката и да я сложим отново на мястото ѝ.

— Не е толкова зле — казах, опитвайки се да го ободря, защото изглеждаше наистина потиснат и унил.

— Достатъчно зле е — отвърна той мрачно. — На Изчадието винаги му е предстояло да стане по-силно, но това е много по-бързо,

отколкото очаквах. Много по-бързо. Не биваше да е в състояние да направи това толкова скоро. Не ни остава много време!

Прогонващия духове се отправи обратно към къщата. Видяхме, че от покрива липсват плочи, а една от дългите тръби за отвеждане на дима беше съборена от горната част на комина.

— Това ще трябва да почака, докато намерим време да го поправим — каза той.

Точно тогава от кухнята прозвуча звънец. За пръв път тази сутрин Прогонващия духове се усмихна слабо. Изглеждаше облекчен.

— Не бях сигурен, че ще закусваме тази сутрин — рече той. — Може би не е чак толкова лошо, колкото си мислех...

Щом влязохме в кухнята, първото нещо, което забелязах, бе, че по каменните плочи на пода между масата и огнището има петна от кръв. А кухнята беше истински мразовита. После видях защо. Бях чирак на Прогонващия духове от почти шест месеца, но това беше първата сутрин, когато в решетката на огнището не гореше огън. А на масата нямаше нито яйца, нито бекон, само по една тънка филийка препечен хляб за всеки.

Прогонващия духове докосна предупредително рамото ми:

— Не казвай нищо, момче. Изяж го и бъди благодарен за това, което получихме.

Направих каквото ми каза, но след като преглътнах и последната си хапка препечен хляб, стомахът ми още ръмжеше от глад.

Прогонващия духове се изправи на крака.

— Закуската беше отлична. Хлябът беше съвършено препечен — каза той на празния въздух. — И ти благодарим за всичко, което направи нощес. И двамата сме ти много признателни.

Обикновено богъртът не се показваше, но сега отново прие образа на едрата рижа котка. Чу се съвсем слабо мъркане и създанието се появи за миг близо до огнището. Никога обаче не го бях виждал да изглежда както тогава. Лявото му ухо беше разкъсано и кървеше, а козината на врата му беше сплътена от кръв. Най-лошото от всичко обаче бе причинено на лицето му. Едното му око беше ослепено. На мястото на лявото сега имаше кървяща вертикална рана.

— Никога вече няма да е същият — рече Прогонващия духове тъжно, докато излизахме през задната врата. — Би трябвало да сме благодарни, че Изчадието още не си е възвърнало пълната сила, иначе

щяхме да загинем нощес. Този богърт ни откупи малко време. Сега трябва да го използваме, преди да е твърде късно...

Още докато говореше, камбаната на кръстопътя зазвъня. Работа за Прогонващия духове. При всичко случило се и опасността от страна на Изчадието, си помислих, че ще я пренебрегна, но грешах.

— Е, момче — рече той. — Върви да разбереш какъв е проблемът.

Камбаната спря да звъни точно преди да стигна там, но въжето още се полюшваше. Долу сред плаещите върби беше сумрачно, както обикновено, но ми трябваше само секунда да осъзная, че това не бе призив за помощ към Прогонващия духове. Там чакаше момиче в черна рокля.

Алис.

— Поемаш голям риск! — казах ѝ, като клатех глава. — Имаш късмет, че господин Грегъри не слезе с мен.

Алис се усмихна:

— Старият Грегъри не би могъл да ме хване в състоянието, в което е сега. Не е и наполовина същият човек като преди.

— Не бъди твърде убедена в това! — рекох гневно. — Той ме накара да изкопая яма. Яма за теб. И точно там ще свършиш, ако не внимаваши.

— Силите на стария Грегъри са го напуснали. Нищо чудно, че е накарал теб да я изкопаеш! — подметна заядливо Алис с изпълнен с насмешка глас.

— Не — казах, — накара ме да я изкопая, за да приема това, което трябва да се направи. Че е мой дълг да те затворя там.

Внезапно тонът на Алис стана тъжен.

— Наистина ли би ми причинил това, Том? — попита тя. — След всичко, което сме преживели заедно? Аз те спасих от яма. Не помниш ли това — когато Костеливата Лизи искаше костите ти? Когато Лизи остроше ножа си?

Спомнях си го добре. Ако не беше помощта на Алис, онази нощ щях да умра.

— Виж, Алис, върви в Пендъл сега, преди да е твърде късно — казах ѝ. — Махни се колкото може по-надалече оттук!

— Изчадието не е съгласен. Той мисли, че трябва да остана наблизо още малко, така смята.

— Изчадието е то, не той! — казах, подразнен от онова, което Алис казваше.

— Не, Том, не е — отвърна Алис. — Подуших го, наистина, и със сигурност е в мъжки образ!

— Изчадието нападна къщата на Прогонващия духове нощес. Можеше да ни убие. Ти ли го прати?

Алис поклати глава в знак на твърдо отрицание.

— Това няма нищо общо с мен, Том. Кълна се. Говорихме, това е всичко, и той ми каза разни неща.

— Мислех си, че няма да имаш повече никакво вземане-даване с него! — възкликнах, почти неспособен да повярвам на думите й.

— Постарах се, Том, наистина се постарах. Но той идва и ми нашепва разни неща. Идва при мен в тъмното, да, когато се опитвам да спя. Дори ми говори в сънищата ми. Обещава ми разни неща.

— Какви неща?

— Не е лесно, Том. Нощем застудява. Дните се скъсяват и времето се влошава. Изчадието каза, че мога да си имам къща с голямо огнище, с много въглища и дърва, и че никога няма да ми липсва нищо. Каза, че мога да имам и хубави дрехи, та хората да не ме гледат презрително както сега, мислейки си, че съм нещо, току-що изпъзляло от някой жив плет.

— Не го слушай, Алис. Трябва да се стараеш повече!

— Добре правя, като го слушам понякога — рече Алис със странна полуусмивка на лицето, — иначе щеше много да съжаляваш. Знам нещо, виждаш ли. Нещо, което може да спаси живота на стария Грегъри, както и твоя.

— Каж ми — настоях.

— Не съм сигурна защо би трябвало да го правя, като се има предвид, че планираш да прекарам остатъка от дните си в яма!

— Не е честно, Алис.

— Ще ти помогна отново, да. Но се чудя дали ти би сторил същото за мен...?

Тя направи пауза и ми се усмихна печално.

— Виждаш ли, Инквизиторът е на път, към Чипъндън. Изгори си ръцете в онзи огън, това е всичко, и сега иска отмъщение. Знае, че старият Грегъри живее някъде наблизо, и идва с въоръжени мъже и кучета. Те са едри копои с големи зъби. Той ще пристигне най-късно

до пладне. Така че върви и съобщи на стария Грегъри каквото казах. Не очаквам обаче да ми благодари.

— Ще отида да му кажа — рекох и потеглих веднага, затичвайки нагоре по хълма към къщата. Докато тичах, осъзнах, че не бях благодарил на Алис, но как можех да ѝ благодаря, че е използвала нечестивото и тъмното, за да ни помогне?

Прогонващия духове чакаше точно в очертанията на задната врата.

— Е, момче — рече той, — първо си поеми дъх. Мога да позная по лицето ти, че носиш лоши вести.

— Инквизиторът идва насам — казах. — Разбрал е, че живеем близо до Чипъндън.

— А кой ти съобщи това? — попита Прогонващия духове, като се почеса по брадата.

— Алис. Каза, че той ще пристигне до пладне. Изчадието ѝ казало...

Прогонващия духове въздъхна дълбоко:

— Е, по-добре да се махаме колкото е възможно по-скоро. Първо, слез в селото и кажи на месаря, че се отправяме на север през възвишенията към Кастър и няма да се върнем известно време. Иди при бакалина и му съобщи същото, и кажи, че няма да имаме нужда от провизии другата седмица.

Изтичах долу в селото и направих точно каквото ми бе заръчал. Когато се върнах, Прогонващия духове вече чакаше на вратата, готов за търговане. Подаде ми торбата си.

— На юг ли отиваме? — попитах.

Прогонващия духове поклати глава:

— Не, момче, потегляме на север, както казах. Трябва да стигнем до Хейшам и ако имаме късмет, да говорим с призрака на Нейз.

— Но ние казахме на всички в коя посока отиваме. Защо не се престорих, че потегляме на юг?

— Защото се надявам, че Инквизитора ще посети селото на път за насам. После, вместо да потърси тази къща, ще се отправи на север, а копоите ще хванат следата ни. Трябва да ги отклоним от къщата. Някои от книгите в библиотеката ми са незаменими. Ако дойде тук,

хората му може да оплячкосат мястото и може би да го изгорят до основи. Не, не мога да рискувам нещо да се случи на книгите ми.

— Ами богърта? Той няма ли да пази къщата и градините? Как изобщо могат да влязат без риск да бъдат разкъсани на парчета? Или сега той е прекалено слаб?

Прогонващия духове въздъхна и заби поглед в ботушите си.

— Не, все още има достатъчно сили да се справи с Инквизитора и хората му, но не искам на съвестта ми да тежи ненужна смърт. А дори и да убие онези, които влязат, някои може да се измъкнат. Какво друго доказателство ще им трябва, че заслужавам да изгоря? Ще се върнат с армия. Няма да има край на това. Няма да имам покой до края на дните си. Ще трябва да избягам от Графството.

— Но няма ли така или иначе да ни заловят?

— Не, момче. Не и ако хванем пътя през възвишенията. Те няма да могат да използват конете си и ще имаме цели няколко часа преднина. Имаме предимство. Познаваме добре Графството, но войниците на Инквизитора са външни хора. Както и да е, да тръгваме. Пропиляхме вече достатъчно време!

Отправяйки се към възвишенията, Прогонващия духове пое с много бърза крачка. Следвах го възможно най-бързо, носейки тежката му торба, както обикновено.

— Няма ли някои от хората му просто да избързат напред и да ни причакат в Кастър? — попитах.

— Несъмнено ще го сторят, момче, и ако отивахме в Кастър, това можеше наистина да е проблем. Не, ще минем покрай града на изток. После отиваме на югозапад, както ти казах току-що, в Хейшам, да посетим каменните гробове. Тепърва трябва да се справим с Изчадието, а времето изтича. Да говорим с призрака на Нейз, е последният ни шанс да открием как да го сторим.

— А след това? Къде ще отидем? Ще можем ли някога да се върнем тук?

— Не виждам причина защо да не можем след време. В крайна сметка ще отклоним Инквизитора от следата си. Има начини да го направим. О, той ще търси известно време и ще досажда, без съмнение. Но не след дълго ще се върне откъдето е дошъл. Там, където може да си стои на топло през идващата зима.

Кимнах, но не бях напълно доволен. Виждах всевъзможни „пукнатини“ в плана на Прогонващия духове. Първо, може и да си даваше вид, че е силен, но все още не беше напълно здрав и прекосяването на възвишенията щеше да е трудна работа. И можеше да ни хванат точно преди да стигнем до Хейшам. Пък и можеше въпреки всичко да потърсят къщата на Прогонващия духове и да я изгорят до основи чисто и просто от злоба, особено ако изгубеха следата ни. А имахме да се тревожим и за следващата година. През пролетта Инквизиторът несъмнено щеше да дойде отново на север. Изглеждаше като човек, който никога не би се предал. Изобщо не виждах как животът някога ще се върне в обичайното си русло. А ми хрумна и друга мисъл...

Ами ако ме хванат? Инквизиторът изтезаваше хората, за да ги накара да отговарят на въпроси. Ами ако ме принудеха да им кажа къде съм живял? Конфискуваха или опожаряваха домовете на вещиците и магьосниците. Представих си как татко, Джак и Ели нямат къде да живеят. А какво ли щяха да направят, когато видеха мама? Тя не можеше да излиза на слънце. И често помагаше на местните акушерки при трудни раждания, и имаше голяма сбирка от билки и други растения. Мама щеше да е в истинска опасност!

Не казах на Прогонващия духове нищо от това, защото усещах, че вече му бе дотегнало от въпросите ми.

Преди да е изтекъл и час, вече бяхме високо на възвишенията. Времето беше тихо и изглеждаше, че ни предстои хубав ден.

Само да можех да си избия от ума причината, поради която бяхме там горе, щях да се наслаждавам, защото времето беше добро за ходене. Компания ни правеха единствено дъждосвирците и зайците, а нататък на северозапад далечното море искреше на слънцето.

Отначало Прогонващия духове крачеше енергично, вървейки начело. Но дълго преди пладне започна да отпада и когато спряхме и седнахме близо до една каменна пирамида, той изглеждаше напълно изтощен. Докато развиваше сиренето, забелязах, че ръцете му треперят.

— Вземи, момче — той ми подаде малко парче. — Не го изяждай всичкото наведнъж.

Следвайки съвета му, загризах бавно сиренето.

— Нали знаеш, че момичето ни следва? — попита Прогонващия духове.

Погледнах го удивено и поклатих глава.

— На около миля по-назад е, ей там — посочи на юг той. — Сега, когато спряхме, спря и тя. Какво предполагаш, че иска?

— Предполагам, че няма къде другаде да отиде, освен на изток в Пендъл, а тя никак не иска да отиде там. И не е имала избор, освен да напусне Чипъндън. Там няма да е безопасно, когато Инквизиторът и хората му пристигнат.

— Да, а може би е защото се е привързала към теб и просто иска да отиде, където отиваш ти. Ще ми се да бях имал време да се оправя с нея, преди да напуснем Чипъндън. Тя е заплаха, защото където и да е тя, Изчадието няма да е твърде далече. Засега то сигурно ще се крие под земята, но щом се стъмни, тя ще го привлече към себе си, както пламъкът на свещта привлича нощната пеперуда, и то със сигурност ще витае наоколо. Ако го нахрани отново, то ще стане по-силно и ще започне да вижда през очите й. Преди това то може случайно да си намери други жертви — независимо дали са хора, или животни, резултатът ще бъде същият. След като се напие до насита с кръв, то ще стане по-силно и скоро ще може да се облече отново в плът и кости. Нощес беше само началото.

— Ако не беше Алис, никога нямаше да напуснем Чипъндън — посочих. — Щяхме да сме пленници на Инквизитора.

Прогонващия духове обаче предпочете да не ми обърне внимание.

— Е — каза той, — най-добре да продължаваме. Не ставам по-млад, докато седя тук.

Но след още час си починахме отново. Този път Прогонващия духове остана седнал по-дълго, преди най-сетне да се изправи с усилие на крака. Продължи така през целия ден, като периодите на отдых ставаха по-дълги, а времето, през което бяхме на крак, се скъсяваше. Когато наближи залез-слънце, времето започна да се променя. Мирисът на дъжд се усещаше силно във въздуха и скоро заръмя.

Когато се стъмни, заслизахме към няколко подредени като кръпки заграждения — зидове от скрепени без хоросан камъни. Склонът на възвишението беше стръмен, а тревата — хлъзгава, и ние и

двамата постоянно губехме опора под краката си. Нещо повече — дъждът се усилваше, а вятърът започваше да се надига от запад.

— Ще си починем, докато възстановя дишането си — рече Прогонващия духове.

Той тръгна пред мен към най-близката част от зида и двамата се прехвърлихме през него и приклегнахме на източния му край, за да се скрием от най-силните струи на дъжда.

— Когато човек е на моята възраст, влагата прониква дълбоко в костите му — каза Прогонващия духове. — Ето това причинява на човека един цял живот при климата на Графството. Накрая застига всички ни. Съсипва ти или костите, или дробовете.

Снишихме се нещастно до стената. Бях уморен и отпаднал, и макар да бяхме на открито, бе истинско мъчение да остана буден. Не след дълго заспах дълбоко и засънувах. Един от онези дълги сънища, които сякаш продължават цяла нощ. А към края се превърна в кошмар...

ГЛАВА 18

КОШМАР НА ХЪЛМА

Това съвсем определено бе най-лошият ми кошмар. А в работа като моята бях имал много. Бях изгубен и се опитвах да намеря пътя към вкъщи. Би трябвало да мога да се справя съвсем лесно, защото всичко беше окъпано в светлината на пълната луна, но всеки път, щом свърнех зад някой ъгъл и ми се стореше, че разпознавам някоя отличителна особеност на местността, скоро се оказваше, че греша. Най-сетне превалих билото на Хълма на палача и видях нашата ферма отдолу.

Докато слизах по хълма, започнах да чувствам силно безпокойство. Макар да бе нощ, всичко беше твърде неподвижно и твърде тихо, и нищо не се движеше отдолу. Оградите бяха порутени — нещо, което татко и Джак никога не биха допуснали да се случи, — а вратите на обора висяха, наполовина откачени от пантите.

Къщата изглеждаше запустяла: някои от прозорците бяха счупени, а от покрива липсваха плочи. Помъчих се да отворя задната врата и когато тя поддаде с обичайното рязко движение, влязох в кухня, която изглеждаше сякаш не е била обитавана от години. Навсякъде се стелеше прах, а от тавана висяха паяжини. Люлеещият се стол на мама бе точно в центъра на стаята, а върху него имаше сгънат

лист хартия, който вдигнах и изнесох навън, за да го прочета на лунната светлина.

ГРОБОВЕТЕ НА БАЦА ТИ, НА ДЖАК, НА ЕЛИ И НА МЕРИ СА
ГОРЕ НА ХЪЛА НА ПАЛАЧА. ЩЕ НАМЕРИШ МАЙКА СИ В ОБОРА.

Със сърце, разкъсвано от толкова силна болка, че щеше да се пръсне, изтичах в двора. После спрях пред обора, заслушан внимателно. Навсякъде цареше тишина. Не се долавяше дори полъх на вятъра. Пристъпих нервно в мрака, почти без да зная какво да очаквам. Дали там щеше да има гроб? Маминият гроб?

Точно над мен в покрива имаше дупка и в рамките на един сноп лунна светлина различих главата на мама. Тя гледаше право към мен. Тялото ѝ бе обвито в мрак, но от начина, по който бе обърнато лицето ѝ, изглеждаше, сякаш е коленичила на земята.

Защо би направила това? И защо изглеждаше толкова нещастна? Не се ли радваше да ме види?

Внезапно мама нададе измъчен писък:

— Не ме гледай, Том! Не ме гледай! Извърни се веднага! — изпищя тя, сякаш я изтезаваха.

В мига щом извърнах поглед, мама се надигна от пода и с крайчеца на окото си зърнах нещо, от което костите ми омекнаха като желе. От врата надолу мама беше различна. Видях криле и люспи и проблясване на остри хищни нокти, когато тя литна право нагоре във въздуха и излетя навън, разбивайки покрива на обора, отнасяйки със себе си половината от него. Погледнах нагоре, заслонил лице, за да се предпазя от парчетата дърво и отломки, които падаха към мен, и видях мама — черен силует, очертан върху диска на пълната луна, докато литваше нагоре от разбития покрив на обора.

— Не! Не! — извиках. — Това не е вярно. Това не се случва!

В отговор един глас се обади в главата ми. Беше ниското съскане на Изчадието:

Луната показва истинността на нещата, момче. Вече знаеш това. Всичко, което видя, е вярно или тепърва ще се случи. Нужно е само време.

Някой заразтърсва рамото ми и аз се събудих, облян в студена пот. Прогонващия духове се беше привел над мен.

— Събуди се, момче! Събуди се! Това е само кошмар. Дело на Изчадието, което се опитва да влезе в ума ти, опитва се да ни отслаби.

Кимнах, но не казах на Прогонващия духове какво се бе случило в кошмара. Беше твърде мъчително да говоря за това. Погледнах нагоре към небето. Още валеше дъжд, но облаците бяха разпокъсани и се виждаха няколко звезди. Още бе тъмно, но зората не беше далече.

— Цяла нощ ли сме спали?

— Да — отвърна Прогонващия духове, — но планът ми не беше такъв.

Той се надигна сковано.

— По-добре да продължаваме, докато още можем — рече той неспокойно. — Не ги ли чуваш?

Заслушах се и най-накрая, над шума на вятъра и дъжда, чух далечния лай на хрътки.

— Да, не са много далече зад нас — каза Прогонващия духове. — Единствената ни надежда е да ги отклоним от следата си. За да го сторим, ни е нужна вода, но трябва да е достатъчно плитка, за да стъпваме в нея. Разбира се, в някакъв момент ще трябва да се върнем на сушата, но ще им се наложи да преведат кучетата нагоре и надолу по брега на реката, за да хванат отново следата. А ако наблизко има друг поток, това прави задачата много по-лесна.

Прехвърлихме се през още един зид и заслизахме по стръмен склон, движейки се толкова бързо, колкото се осмелявахме през влажната, хлъзгава трева. Под нас имаше овчарска колиба, очертана като смътен силует на фона на небето, а до нея — престарял трънков храст, приведен към колибата от силните ветрове, с голи клони, подобни на хищни нокти, вкопчени в стрехите. Продължихме да вървим към колибата няколко минути, но после внезапно спряхме.

Напред и вляво от нас имаше дървена кошара. И беше точно достатъчно светло да видим, че вътре има малко стадо овце, около двайсестина. И всичките мъртви.

— Никак не ми харесва тази гледка, момче.

И на мен не ми харесваше как изглежда. Но после осъзнах, че той нямаше предвид мъртвите овце. Гледаше към колибата отатък.

— Вероятно сме твърде закъснели — каза той съвсем тихо. — Но е наш дълг да влезем и да видим...

С тези думи той се запъти към къщата, стиснал тоягата си. Последвах го, носейки торбата му. Когато минах покрай кошарата, хвърлих кос поглед към най-близката мъртва овца. По бялата вълна на руното ѝ имаше кървави резки. Ако това бе дело на Изчадието, то се бе нахранило добре. Колко ли по-силно щеше да е сега?

Предната врата беше широко отворена, така че влязохме, без да се церемоним, с Прогонващия духове начело. Той тъкмо бе пристъпил през прага, когато спря и си пое дъх през зъби. Беше се загледал наляво. Някъде дълбоко навътре в стаята гореше свещ и на потрепващата ѝ светлина различих нещо, което, на пръв поглед взех просто за сянката на овчаря. Но беше твърде солидно, за да е просто сянка. Той беше с гръб към стената, а закривената част ма гегата му бе вдигната над главата, сякаш за да ни заплаши. Отне ми известно време да разбера какво виждам, но нещо накара коленете ми да се разтреперят, а сърцето ми да запърха и да се качи в гърлото.

Върху лицето му се четеше смесица от гняв и ужас. Зъбите му се виждаха, но някои от тях бяха счупени, а по устата му бе размазана кръв. Беше изправен, но не стоеше. Беше сплескан. Притиснат към стената. Размазан в камъните. Това беше дело на Изчадието.

Прогонващия духове пристъпи на още една крачка навътре в стаята. И на още една. Вървах плътно зад него, докато видях целия кошмар вътре. В ъгъла бе имало бебешко креватче, но то беше разбито в стената и сред отломките имаше одеяла и малък чаршаф, изцапан с кръв. От детето нямаше и следа. Господарят ми се приближи до одеялата и ги повдигна предпазливо. Видяното явно го разстрои и той ми направи знак да не гледам, а после с въздишка върна одеялата на мястото им.

Вече бях забелязал майката на детето. На пода имаше женско тяло, наполовина скрито от люлеещ се стол. Бях благодарен, че не можех да видя лицето ѝ. В дясната си ръка стискаше кука за плетене, а едно кълбо вълна се бе търкулнало в огнището близо до въглените, които вече посивяваха.

Вратата към кухнята беше отворена и внезапно изпитах ужас. Изведнъж бях сигурен, че нещо дебне там. Едва ми дойде наум тази мисъл, когато температурата в стаята спадна. Изчадието беше още тук. Усещах го в костите си. Ужасен, едва не побягнах от колибата, но

Прогонващия духове не помръдваше от мястото си, а докато той оставаше, нима можех да го зарежа?

В този момент свещта внезапно изгасна, сякаш от невидими пръсти, потапяйки ни в мрак, и от непрогледната тъмнина на кухненската врата проговори плътен глас. Глас, който отекваше из въздуха и вибрираше по настлания с каменни плочи под на колибата, така че можех да го почувствам в стъпалата си.

— *Здравей, кокалест дъртако. Най-сетне се срещаме отново. Търсех те. Знаех, че си някъде наблизо.*

— Да, и сега ме намери — каза Прогонващия духове уморено, като подпря тоягата си на плочите и отпусна тежестта си върху нея.

— *Винаги си обичал да се месиш в чуждите работи, нали, кокалест дъртако? Но вече си се месил прекалено често. Ще убия първо момчето, докато ти стоиш и гледаш. После ще бъде твой ред.*

Невидима ръка ме вдигна и ме запрати назад срещу стената с такава сила, че целият дъх излезе от тялото ми. После започна натискът, постоянна сила, толкова мощна, та имах чувството, че ребрата ми всеки миг ще се счупят. Най-лошо от всичко беше ужасната тежест, която притискаше челото ми, и аз си спомних лицето на овчаря, сплескано и размазано в камъните. Бях ужасен, неспособен да помръдна или дори да дишам. Мрак покри очите ми и последното, което си спомнях, беше чувството, че Прогонващия духове се бе втурнал към кухненската врата, вдигайки тоягата си.

Някой ме разтърсваше леко.

Отворих очи и видях Прогонващия духове, наведен над мен. Лежах на пода на колибата.

— Добре ли си, момче? — попита той тревожно.

Кимнах. Усещах ребрата си натъртени. Боляха ме при всяко вдишване. Но дишах. Бях още жив.

— Хайде, дай да видим дали можем да те изправим на крака...

Подкрепян от Прогонващия духове, успях да се изправя.

— Можеш ли да ходиш?

Кимнах и направих крачка напред. Не се държах съвсем стабилно на крака, но можех да ходя.

— Добро момче.

— Благодаря, че ме спасихте — рекох.

Прогонващия духове поклати глава:

— Нищо не съм направил, момче. Изчадието просто изчезна внезапно, сякаш някой го повика. Видях го да се качва по хълма. Изглеждаше точно като черен облак, затулил последните звезди. Нещо ужасно е било извършено тук — той хвърли поглед към страшната сцена вътре в колибата. — Но трябва да се махаме възможно най-бързо. Трябва да спасим първо себе си. Може и да успеем да се измъкнем от Инквизитора, но докато онова момиче ни следва, Изчадието винаги ще бъде наблизо и ще става по-силно през цялото време. Трябва да стигнем до Хейшам и да открием как да се справим с онова отвратително създание веднъж завинаги!

С Прогонващия духове начело напуснахме колибата и продължихме надолу по хълма. Прекосихме още два участъка от стени, докато чух шум от бързо течаща вода. Сега господарят ми се движеше много по-бързо, почти толкова бързо, както когато бяхме потеглили от Чипъндън, затова предполагам, че сънят му се беше отразил доста добре. Аз пък, от друга страна, усещах болки от главата до петите и се мъчех да не изоставам от него, с торбата му, натежала в ръката ми.

Излязохме на стръмна, тясна пътека до един поток — широк, буен водоем, спускащ се стремглаво надолу по скалите.

— На около миля по-надолу този поток се излива в малко планинско езерце — каза Прогонващия духове, като слизаше с едри крачки по пътеката. — Теренът става равен и оттам извира два потока. Това е точно каквото търсим.

Следвах го възможно най-бързо. Струваше ми се, че вали по-силно от всякога и теренът под краката ни беше опасен. Едно подхлъзване и човек можеше да се озове във водата. Зачудих се дали Алис беше наблизо и дали можеше да върви по пътека като тази толкова близо до бързо течаща вода. Тя също щеше да е в опасност. Кучетата можеше да надушат следата й.

Дори над шума на ручея и на дъжда можех да чуя копоите; изглежда идваха все по-близо и по-близо. Внезапно чух нещо, което ме накара да затая дъх.

Писък!

Алис! Обърнах се и погледнах обратно нагоре по пътеката, но Прогонващия духове ме сграбчи за ръката и ме задърпа напред.

— Нищо не можем да направим, момче! — изкрещя той. — Абсолютно нищо! Така че просто продължавай да се движиш.

Подчиних се, опитвайки се да не обръщам внимание на звуците, които идваха от склона на възвишението зад нас. Чуваха се викове и крясъци, и още ужасяващи писъци, докато постепенно всичко утихна и можех да чуя само бързо течащата вода. Сега небето беше много по-светло и под нас, на първата утринна светлина, видях бледите води на езерцето, разстилащо се сред дърветата.

Сърцето ме заболя при мисълта какво можеше да се е случило с Алис. Тя не заслужаваше това.

— Не спирай да се движиш, момче — повтори Прогонващия духове.

А после чухме нещо на пътеката зад нас — но приближаващо се все повече и повече. Звучеше сякаш надолу към нас тича животно. Голямо куче.

Не ми се струваше честно. Бяхме толкова близо до езерцето и извиращите от него два потока. Само още десет минути и щяхме да можем да отклоним хрътките от следата си. За моя изненада обаче Прогонващия духове изобщо не се движеше по-бързо. Дори сякаш забавяше ход. Най-накрая спря съвсем и ме дръпна встрани до пътеката; запитях се дали не е стигнал края на силите си. Ако беше така, тогава и за двама ни всичко бе свършило.

Погледнах Прогонващия духове, надявайки се, че ще измисли нещо да ни спаси. Но той не го стори. Сега кучето тичаше към нас с пълна скорост. И въпреки това, докато се приближаваше, забелязах нещо странно у него. Първо, то по-скоро джафкаше, вместо да лае настървено като хрътка. А очите му бяха приковани напред, вместо върху нас. Мина толкова близо, че можех да посегна и да го докосна.

— Ако не греша, то е ужасено — каза Прогонващия духове. — Внимавай! Идва още едно!

Следващото мина, джафкайки като първото, с опашка между краката. Бързо минаха още две. После, плътно зад тях — пета хрътка. Всичките — без да ни обръщат внимание, тичащи стремглаво надолу по калната пътека към езерцето.

— Какво се е случило? — попитах.

— Несъмнено ще разберем съвсем скоро — рече Прогонващия духове. — Нека просто да продължим.

Скоро дъждът спря и ние стигнахме до езерото. Беше обширно и в по-голямата си част спокойно. Но близо до нас ручейт се вливаше в него — яростна бяла вода, устремена надолу по стръмен склон, за да разбуди повърхността. Стояхме, втречени в падащата вода, където течението помиташе навътре в езерото клонки, листа и дори от време на време по някой пън.

Внезапно нещо по-едро се удари във водата с мощен плясък. Беше натикано дълбоко под повърхността, но се появи на трийсетина крачки по-нататък и плавно се понесе към западния бряг на езерото. Приличаше на човешко тяло.

Втурнах се напред към ръба на водата. Ами ако това беше Алис? Но преди да успея да се гмурна, Прогонващия духове сложи ръка върху рамото ми и го стисна силно.

— Не е Алис — каза той меко. — Това тяло е твърде едро. Освен това, мисля, че тя е призовала Изчадието. Защо иначе би си тръгнало толкова внезапно? С Изчадието на своя страна, тя би спечелила всеки спор, възникнал там. Най-добре да заобиколим до далечния бряг и да погледнем по-отблизо.

Тръгнахме по лъкатушещия бряг, докато след десетина минути стояхме на западното крайбрежие под клоните на голяма черница, стъпили в няколко сантиметра опадали листа. Нещото във водата беше на известно разстояние, но се приближаваше. Прогонващия духове беше прав. Наистина изглеждаше твърде голямо, за да е Алис. Тогава чие бе тялото?

Започнах да се страхувам. Ами ако Прогонващия духове грешеше? Ами ако това все пак беше Алис? Писъкът бе прозвучал високо и тънко. Започнах да треперя, но не можех да направя нищо, освен да чакам, докато небето просветляваше, а тялото се приближаваше към нас.

Сега облаците се разкъсваха и скоро небето просветна достатъчно, за да разпознаем тялото отвъд всяко съмнение.

Беше Инквизиторът.

Погледнах носещото се тяло. Беше по гръб и само лицето бе извън водата. Устата бе отворена, а също и очите. Върху бледото мъртво лице беше изписан ужас. В тялото му сякаш не беше останала и капчица кръв.

— Удавил е множество невинни навремето си — каза Прогонващия духове. — Бедните, старите и самотните. Мнозина, които бяха работили усилено цял живот и просто заслужаваха малко мир и покой на стари години, а също и някакво уважение. А сега е негов ред. Получи точно каквото заслужава.

Знаех, че потапянето на вещица в реката е само суеверна глупост, но не можех да си избия от главата факта, че Инквизиторът се носеше по водата. Невинните потъваха; виновните плаваха. Невинните като лелята на Алис, която бе умряла от шок.

— Алис е направила това, нали? — предположих.

Прогонващия духове кимна.

— Да, момче. Някои биха казали, че е била тя. Но всъщност това е било дело на Изчадието. Тя го призова вече два пъти. Властта му над нейната воля ще расте и то може да вижда това, което вижда тя.

— Не ли по-добре да тръгваме? — попитах нервно, поглеждайки назад през езерото натам, където потокът се вливаше буйно в него. До него беше пътеката. — Няма ли хората му да слязат тук?

— В крайна сметка може и да го сторят, момче. Тоест, ако в телата им още е останал дъх. Но имам предчувствие, че за известно време няма да са достатъчно добре, за да сторят кой знае какво. Не, очаквам някой друг и ако не греша много, ето че и тя идва сега...

Проследих погледа на Прогонващия духове към ручея, където надолу по пътеката се зададе дребна фигурка и спря за момент, гледайки падащата вода. После погледът на Алис се насочи към нас и тя тръгна по брега в нашата посока.

— Помни — предупреди Прогонващия духове, — сега Изчадието вижда през нейните очи. Събира сили и власт, научава слабостите ни. Много внимавай какво казваш или правиш.

Една част от мен искаше да изкрещи и да предупреди Алис да бяга, докато още може. Не се знаеше какво може да й стори Прогонващия духове сега. Друга част от мен изведнъж изпита отчаян страх от нея. Но какво можех да сторя? Дълбоко в себе си знаех, че Прогонващия духове е единствената ѝ надежда. Кой друг можеше да я освободи от Изчадието сега?

Алис се приближи досами водата, оставяйки ме между себе си и Прогонващия духове. Взираше се към тялото на Инквизитора. На лицето ѝ бе изписана смесица от ужас и триумф.

— Не е зле да го огледаш хубавичко, момиче — каза Прогонващия духове. — Разгледай делото си отблизо. Струваше ли си?

Алис кимна:

— Той си получи заслуженото — рече тя твърдо.

— Да, но на каква цена? — попита Прогонващия духове. — Принадлежиш все повече и повече на мрака. Призовеш ли Изчадието още веднъж, ще си изгубена завинаги.

Алис не отвърна и останахме там дълго време безмълвно, просто загледани във водата.

— Е, момче — каза Прогонващия духове, — най-добре да потегляме. Някой друг ще трябва да се оправи с тялото, защото имаме работа за вършене. Колкото до теб, момиче, ще дойдеш с нас, ако знаеш какво е добро за теб. А сега по-добре да слушаш, и то внимателно, защото това, което предлагам, е единствената ти надежда. Единственият шанс, който ще имаш да се освободиш от онова създание.

Алис вдигна поглед с много широко отворени очи.

— Нали си наясно с опасността, в която се намираш? Искаш да бъдеш свободна, нали? — попита той.

Алис кимна.

— Тогава ела тук! — заповяда той строго.

Алис се приближи покорно до него.

— Където и да се намираш, Изчадието няма да е много далече, така че засега по-добре да дойдеш с мен и момчето. Бих предпочел да знам приблизително къде е онова същество, отколкото да допусна да се скита където си ще из Графството, тормозейки почтените хора. Затова ме слушай и ме чуй добре. Засега е важно да не виждаш и да не чуваш нищо — така Изчадието няма да научи нищо от теб. Но имай предвид, че трябва да го сториш доброволно. Послужиш ли си и с най-дребна измама, положението ще се утежни за всички ни.

Той отвори торбата си и затършува в нея.

— Това е превръзка за очи — той вдигна ивица черен плат към Алис. — Ще я носиш ли? — попита.

Алис кимна и Прогонващия духове протегна към нея дланта на лявата си ръка:

— Виждаш ли тези? — попита. — Това са восьчници запушалки за ушите ти.

Във всяка запушалка имаше мъничка сребърна халка, за да може после лесно да се издърпа восъкът.

Алис ги погледна със съмнение, но после покорно наклони глава, докато Прогонващия духове внимателно поставяше първата запушалка. След като пъхна втората, здраво завърза превръзката върху очите ѝ.

Потеглихме, отправяйки се на североизток: Прогонващия духове водеше Алис, като я държеше за лакътя. Надявах се да не минем край никого по пътя. Какво щяха да си помислят хората? Със сигурност щяхме да привлечем много нежелано внимание.

ГЛАВА 19

КАМЕННИТЕ ГРОБОВЕ

Беше ден и бе светло, така че не съществуваше непосредствена заплаха от Изчадието. Като повечето създания на мрака, то сигурно се криеше под земята. А при положение, че очите на Алис бяха завързани, а ушите ѝ — запушени, то вече не можеше да гледа или да слуша онова, което казвахме. Нямаше да знае къде сме.

Очаквах поредния ден на усилено ходене и се чудех дали ще стигнем в Хейшам, преди да падне нощта. За моя изненада обаче Прогонващия духове ни поведе нагоре по един изровен път към голяма ферма и зачакахме на портата, с кучетата, лаещи така, че можеха да разбудят и мъртвите, докато един стар фермер се приближи, куцукайки, към нас, като се подпираше на бастун. Изражението му бе разтревожено.

— Съжалявам — започна той с дрезгав, подобен на грачене глас. — Много съжалявам, но нищо не се е променило. Ако ги имах у себе си, за да ги дам някому, щяха да са ваши.

Оказа се, че пет години по-рано Прогонващия духове бе отървал фермата му от досаден богърт и още не му беше платено. Господарят ми искаше заплащане сега, но не под формата на пари.

След по-малко от половин час пътувахме в каруца, теглена от един от най-едрите впрегатни коне, които някога бях виждал; фермерският син караше каруцата. Отначало, преди да потеглим, той се беше вторачил с озадачено изражение в Алис, чиито очи бяха вързани.

— Стига си зяпал момичето, съсредоточи се върху собствената си работа! — процеди Прогонващия духове и момчето бързо извърна очи. Изглеждаше доста доволен да ни вземе, радостен, че ще се махне от задълженията си за няколко часа, и скоро пътувахме по почти пустите селски пътища, минавайки на изток от Кастър. Прогонващия духове накара Алис да легне в каруцата и я покри със слама, за да не я виждат другите пътници.

Несъмнено конят бе свикнал да тегли тежък товар и сега, когато отзад бяхме само ние тримата, бързо се носеше в тръс напред. В далечината различихме града Кастър с крепостта. Много магьосници бяха загинали там след дълъг съдебен процес, но в Кастър не горяха магьосниците — бесеха ги. Затова да си послужи с един от моряшките изрази на татко, „си дадохме място за маневриране“, и скоро го отминахме. Пресякохме един мост над река Луун, преди да сменим посоката, за да се отправим на югозапад към Хейшам.

Казахме на момчето на фермера да чака в края на пътя в покрайнините на селото.

— Ще се върнем на разсъмване — каза Прогонващия духове. — Не се тревожи, добре ще ти платя за чакането.

Изкачихме се по тясна пътека до един хълм, със стара църква и гробище от дясната ни страна. Там, на намиращия се на завет склон на хълма, всичко бе неподвижно и тихо, а високи вековни дървета обвиваха с клоните си надгробните камъни. Но когато се изкатерихме през една порта върху зъбера, ни посрещна остър бриз и тръпчивият мирис на морето. Пред нас се появиха руините на малък каменен параклис, от който бяха останали само три от стените. Бяхме доста нависоко и можах да видя отдолу залив, с песъчлив бряг, почти зает от прилива, и морето, разбиващо се в скалите на малък нос в далечината.

— Бреговете на запад са повечето равни — каза Прогонващия духове — и това е най-високият, който може да се види в Графството. Казват, че именно тук слезли на суша първите хора в Графството. Дошли от някаква страна далече на запад и корабът им заседнал на скалите отдолу. Техните потомци построили този параклис.

Той посочи и там, точно под руините, видях каменните гробове.

— Никъде в Графството няма нищо подобно на това — каза Прогонващия духове.

Издълбани в огромен каменен блок, точно досами стръмен хълм, имаше редица от шест ковчега, всеки — във формата на човешко тяло и с каменен капак, вместен в улей. Бяха с различни размери и форми, но като цяло малки, сякаш изработени за деца; но това бяха гробовете на шестима от Малките хора. Шестима от синовете на крал Хейс.

Прогонващия духове коленичи до най-близкия гроб. Над горния край на всеки имаше квадратна вдлъбнатина и той проследи формата ѝ с пръст. После изпъна пръстите на лявата си ръка. Разперената му длан покри точно вдлъбнатината.

— А за какво ли са били използвани тези? — промърмори си под нос.

— Какви са били на ръст Малките хора? — попитах. Всички гробове бяха различно големи и сега, когато погледнах по-внимателно, видях, че съвсем не бяха толкова малки, колкото ми се беше сторило отначало.

Вместо отговор Прогонващия духове отвори торбата си и измъкна сгънат аршин. Разтвори го и измери гроба.

— Този е дълъг около пет фута — обяви той — и около тринайсет инча и половина широк в средата. Но с Малките хора сигурно са били погребани и някои вещи, които да използват в отвъдния свят. Малцина са били високи над пет фута, а мнозина — много по-дребни. С течение на годините всяко поколение ставало по-едро, защото имало бракове между тях и нашествениците от морето. Така че всъщност не са изчезнали. Тяхната кръв още тече във вените ни.

Прогонващия духове се обърна към Алис и за моя изненада развърза превръзката на очите ѝ. След това махна запушалките от ушите ѝ, прибирайки всичко на сигурно място обратно в торбата си. Алис премигна и се огледа наоколо. Не изглеждаше доволна.

— Не ми харесва тук — оплака се тя. — Нещо не е както трябва. Струва ми се лошо.

— Така ли, момиче? — рече Прогонващия духове. — Е, това е най-интересното нещо, което си казала през целия ден. Странно е, защото аз намирам това място за доста приятно. Няма нищо по-хубаво от малко освежаващ морски въздух!

На мен не ми се струваше освежаващ. Бризът беше утихнал и сега тънки като пипала нишки мъгла се промъкваша откъм морето и

започваше да застудява. След по-малко от час щеше да е тъмно. Знаех какво искаше да каже Алис. Това място трябваше да бъде избягвано след залез-слънце. Можех да усетя нещо и не мисля, че бе особено дружелюбно.

— Нещо се спотайва наблизко — казах на Прогонващия духове.

— Да седнем ей там и да му дадем време да свикне с нас — отвърна Прогонващия духове. — Не бихме искали да го уплашим и да побегне...

— Това призракът на Нейз ли е? — попитах.

— Надявам се, момче! Определено се надявам да е така. Но ще разберем съвсем скоро. Просто бъди търпелив.

Седнахме на тревист насип малко по-надалече, докато светлината бавно гаснеше. Тревожех се все повече и повече.

— Ами когато се стъмни? — попитах Прогонващия духове. — Няма ли да се появи Изчадието? Сега, когато свалихте превръзката от очите на Алис, то ще узнае къде сме!

— Мисля, че тук ще сме в достатъчно голяма безопасност, момче — каза Прогонващия духове. — Това е може би единственото място в цялото Графство, от което то трябва да стои надалече. Нещо е било сторено тук и ако не греша, Изчадието няма да се приближи на повече от миля до това място. Може и да знае къде сме, но не може да направи много по въпроса. Прав ли съм, момиче?

Алис потръпна и кимна:

— Той се опитва да говори с мен. Но гласът му е много слаб и далечен. Дори не може да влезе в ума ми.

— Точно на това се надявах — каза Прогонващия духове. — Това означава, че пътуването ни дотук не е било напразно.

— Той иска веднага да се махна оттук. Исква да отида при него...

— А ти това ли искаш?

Алис поклати глава и потрепери.

— Радвам се да го чуя, момиче, защото след следващия път, както ти казах, никой няма да може да ти помогне. Къде е то сега?

— Той е дълбоко под земята. В тъмна, влажна пещера. Намерил си е малко кости, но е гладен и те не са достатъчни.

— Добре! Сега е моментът да се залавяме за работа — каза Прогонващия духове. — Вие двамата се настанете на завет сред тези

стени. — Той посочи към развалините на параклиса. — Опитайте се да поспите, докато аз стоя на пост тук край гробовете.

Не възразихме и се настанихме на тревата в руините на параклиса. Заради липсващата стена все още виждахме Прогонващия духове и гробовете. Помислих си, че може да е седнал, но той остана прав, подпирайки се с лявата ръка върху тоягата си.

Бях изтощен и не след дълго заспах. Но се събудих внезапно. Алис ме разтърсваше за рамото.

— Какво има? — попитах.

— Той си губи времето там — Алис сочеше натам, където сега Прогонващия духове беше приклепнал до гробовете. — Наблизо има нещо, но е там назад, близо до живия плет.

— Сигурна ли си?

Алис кимна:

— Но иди ти да му кажеш. Няма да го приеме много добре, ако го чуе от мен.

Приблжих се до Прогонващия духове и го повиках: „Господин Грегъри?“. Той не помръдна и се запитах дали бе заспал, както бе коленичил. Но той бавно се изправи и извърна към мен горната част на тялото си, като задържа краката си точно в същата поза.

В облака имаше няколко пролуки, но тези кръпки звездна светлина не бяха достатъчни, за да ми позволят да видя лицето на Прогонващия духове. То беше само тъмна сянка под качулката му.

— Алис казва, че там някъде назад близо до живия плет има нещо — казах му.

— Виж ти, така ли? — промърмори Прогонващия духове. — Тогава по-добре да идем да погледнем.

Тръгнахме обратно към живия плет. Докато се приближавахме към него, сякаш ставаше по-студено, затова разбрах, че Алис беше права. Наблизо се спотайваше някакъв дух.

Прогонващия духове посочи надолу, после внезапно се смъкна на колене, дърпайки дългите треви. Аз също коленичих и започнах да му помагам. Открихме още два каменни гроба. Единият беше дълъг около пет фута, но другият беше само наполовина на този размер. Най-малкият от всички гробове.

— Някой, в чиито вени тече чистата стара кръв, е бил погребан тук — каза Прогонващия духове. — А тя е придружена от сила. Това е

гробът, който търсим. Това безспорно ще е призракът на Нейз! Върни се малко назад, момче. Стой на разстояние.

— Не мога ли да остана и да слушам? — попитах.

Прогонващия духове поклати глава:

— Нямате ли ми доверие? — попитах.

— А ти имаш ли доверие на себе си? — беше отговорът му. — Запитай се това! Като за начало, по-вероятно е той да се появи, ако тук има само един от нас. Във всеки случай по-добре е да не чуеш това. Изчадието може да прониква в умовете, помниш ли? Достатъчно силен ли си да го възпреш да проникне в твоя?

Не можем да му позволим да узнае, че сме по следите му; че имаме план; че знаем слабостите му. Когато е в сънищата ти, тършувайки из мозъка ти за насоки и планове, вярваш ли си, че няма да издадеш нищо?

Не бях сигурен.

— Ти си смел младеж, най-смелият, който някога е чиракувал при мен. Но си тъкмо това, чирак, и не трябва да си позволяваме да пренебрегваме това. Така че хайде, веднага се връщай там! — той ме отпрати с махване на ръка.

Подчиних се и унило се запътих обратно към порутения параклис. Алис беше заспала, затова седнах до нея за няколко мига, но не можах да се успокоя. Бях неспокоен, защото наистина исках да узная какво има да каже от свое име призракът на Нейз. Колкото до предупреждението на Прогонващия духове, че Изчадието ще се разрови из ума ми, докато спя, то не ме безпокоеше чак толкова. Тук бяхме в безопасност от Изчадието, а ако Прогонващия духове научеше каквото трябваше да узнае, до утре вечер за Изчадието всичко щеше да е свършило.

Така че излязох отново от руините и се промъкнах покрай стената до Прогонващия духове. Не за първи път престъпвах заповедите на господаря си, но това беше първият път, в който залогът беше толкова голям. Седнах с гръб, опрян в стената, и зачаках. Но не задълго. Дори при това разстояние започнах да изпитвам силен студ и непрекъснато треперех. Приближаваше се някой от мъртвите, но дали бе призракът на Нейз?

Слаб проблясък на светлина започна да се оформя над по-малкия от двата гроба. По форма не напомняше особено много на човек; беше

просто светъл стълб, който стигаше едва до коленете на Прогонващия духове. Веднага чух как той започна да го разпитва. Въздухът бе неподвижен и макар че Прогонващия духове не повиши глас, чувах всяка дума, която изричаше.

— Говори! — изрече Прогонващия духове. — Заповядвам ти: говори!

— *Остави ме на мира! Остави ме да си почивам!* — дойде отговорът.

Макар че Нейз беше умрял, когато бе млад и в разцвета на живота, гласът на призрака звучеше като този на много стар човек. Хриплив и дрезгав, и изпълнен с огромна умора. Това обаче не означаваше непременно, че не е неговият призрак. Прогонващия духове ми беше казал, че призраците не говорят както са говорили приживе. Те общуваха пряко с ума на човек и затова беше възможно да разбереш някой, живял преди много години; някой, който можеше да говори съвсем различен език.

— Името ми е Джон Грегъри и съм седми син на седми син — Прогонващия духове повиши тон. — Дошъл съм да сторя онова, което е трябвало да бъде сторено отдавна: да сложа край на злините на Изчадието и да ти даря най-сетне покой. Но има неща, които имам нужда да узная. Първо, трябва да ми кажеш името си.

Настъпи дълга пауза и си помислих, че призракт няма да отговори, но гой най-сетне отвърна:

— *Аз съм Нейз, седмият син на Хейс. Какво желаеш да узнаеш?*

— Време е да приключим с това веднъж завинаги — каза Прогонващия духове. — Изчадието е свободно и скоро ще придобие пълната си сила и ще застраши цялата страна. Трябва да бъде унищожено. Затова дойдох при теб за познание. Как го плени в катакомбите? Как може да бъде погубено? Можеш ли да ми кажеш това?

— *Силен ли си?* — изрече хрипливо гласът на Нейз. — *Можеш ли да затвориш ума си и да попречиш на Изчадието да прочете мислите ти?*

— Да, мога да сторя това — каза Прогонващия духове.

— *Тогава може би има надежда. Ще ти кажа какво направих. Как плених Изчадието. Първо, сключих с него договор, давайки му да пие от кръвта ми. То можеше да пие още три пъти след това, а в*

замяна три пъти трябваше да се подчинява на заповедите ми. В най-дълбоката част на катакомбите на Прийстаун има погребална камера, в която се намират урните с праха на нашите древни покойници, бащите на нашия народ. Тъкмо в тази камера призовавах Изчадието и му давах да пие от кръвта ми. В замаяна се оказах суров господар.

Първия път поисках Изчадието никога повече да не се връща в тунелите и да стои достатъчно надалече от това място, където са погребани баща ми и братята ми, защото исках да почиват в мир. Изчадието изпъшка слисано, защото тунелите бяха любимото му обиталище, където лежеше денем, прегръщайки костите на мъртвите и изсмуквайки последните спомени, съдържащи се в тях. Но договорът си беше договор и на него не му оставаше друго, освен да се подчини. Когато го призовах за втори път, го изпратих да обходи цялата земя в търсене на познание и то бе надалече в продължение на един месец и един ден, давайки ми цялото време, което ми бе нужно.

Защото тогава накарах хората от моя народ да се заловят за работа, да изковат и поставят Сребърната порта. Но дори при завръщането си Изчадието не узна нищо за това, защото умът ми бе силен и държах мислите си скрити.

След като му дадох кръвта си за последен път, казах на Изчадието какво искам, извиквайки на висок глас цената, която трябваше да плати.

— Прикован си към това място! — наредих му. — Затворен във вътрешните катакомби, без изход. Но понеже не бих искал никое същество, колкото и отворително и нечестиво да е, да страда без поне някаква искрица надежда, построих Сребърна порта. Ако някой някога е достатъчно лекомислен да отвори тази порта в твое присъствие, можеш да минеш през нея и да стигнеш до свободата. След това обаче, върнеш ли се някога на това място, ще бъдеш пленен тук завинаги!

Така ми продиктува моето меко сърце и обуздаването не беше толкова силно и сигурно, колкото можеше да бъде. Цял живот съм бил изпълнен със съчувствие към другите. Някои смятаха това за слабост и в този случай се оказаха прави. Защото не можех да обрека

дори Изчадието на вечно пленничество, без да му предложи макар и нищожен шанс за измъкване.

— Направил си достатъчно — каза Прогонващия духове. — А сега аз ще довърша работата. Само да можем да се върнем там, то ще бъде оковано завинаги! Това е някакво начало. Но как може да бъде убито? Можеш ли да ми кажеш това? Сега това създание е толкова зло и коварно, че вече не е достатъчно да го пленя. Трябва да го унищожа.

— Първо, трябва да е приело образ от плът и кръв. Второ, трябва да е дълбоко навътре в катакомбите. Трето, сърцето му трябва да бъде пронизано със сребро. Само ако бъдат изпълнени и трите условия, то най-сетне ще умре. Но съществува огромен риск за онзи, който се опита да стори това. В предсмъртната си агония Изчадието ще освободи толкова много енергия, че убиецът му почти със сигурност ще умре.

Прогонващия духове въздъхна дълбоко:

— Благодаря ти за това познание — каза той на призрака. — Ще бъде трудно, но трябва да се направи, каквото и да ми струва. Но твоята задача е вече изпълнена. Върви си в мир. Премини от другата страна.

В отговор призракът на Нейз нададе такъв дълбок стон, че косъмчетата на тила ми се раздвижиха. Беше стон, изпълнен с агония.

— Няма да има покой за мен — изстена призракът уморено. — Няма да има покой, докато Изчадието не е най-сетне мъртво...

И с тези думи малкият стълб от светлина изчезна. Без да губя време, тръгнах обратно покрай стената и отново се скрих в руините. Няколко мига по-късно Прогонващия духове пристигна, легна на земята и затвори очи.

— Предстои ми сериозно мислене — прошепна той.

Не казах нищо. Внезапно се почувствах виновен, че съм подслушал разговора му с призрака на Нейз. Сега знаех твърде много. Боях се, че ако му кажех, щеше да ме отпрати и да се изправи срещу Изчадието сам.

— Ще ти обясня на разсъмване — прошепна той. — Но засега поспи. Не е безопасно да напускаме това място, докато не се покаже слънцето!

За моя изненада спях доста добре. Точно преди зазоряване ме разбуди странен стържещ звук. Беше Прогонващия духове, който остриеше прибиращия се в тоягата му нож с точиларски камък, който бе извадил от торбата си. Работеше методично, като от време на време опитваше острието с пръст. Накрая остана доволен и се чу щракване, когато острието се прибра в тоягата.

Изправих се трмаво на крака и се поразтърках за няколко минути, докато Прогонващия духове посегна надолу, развърза отново торбата си и затършува из нея.

— Знам точно какво да правя сега — каза той. — Можем да победим Изчадието. Това може да бъде сторено, но ще бъде най-трудната задача, която ми се е налагало да върша. Ако се проваля, тежки времена чакат всички ни.

— Какво трябва да се направи? — попитах, чувствайки угризения, защото вече знаех. Той не отговори и мина право покрай мен, вървейки към Алис, която се беше надигнала и седеше, обгърнала коленете си.

Той сложи превръзката на очите ѝ и пхна първата восъчна запушалка в ухото ѝ.

— Сега другата, но преди да я сложа, чуй ме добре, момиче, защото това е важно — започна той. — Когато измъкна това довечера, ще говоря с теб направо и трябва да направиш каквото казвам, незабавно и без да задаваш въпроси. Разбираш ли?

Алис кимна и той сложи втората запушалка. Алис отново не можеше да вижда и не можеше да чува. И Изчадието нямаше да узнае какво сме намислили или къде отиваме. Освен ако някак не успееше да прочете мислите ми. Започнах да се чувствам много неспокоен заради онова, което бях сторил. Знаех твърде много.

— Сега — Прогонващия духове се обърна към мен. — Ще ти кажа нещо, което няма да ти хареса. Трябва да се върнем в Прийстаун. Обратно в катакомбите.

После се завъртя на пети и като хвана здраво Алис за левия лакът, я поведе обратно към коня и каруцата, където още чакаше момчето на фермера.

— Трябва да стигнем до Прийстаун толкова бързо, колкото е по силите на този кон — каза Прогонващия духове.

— Не знам дали ще стане — поколеба се момчето. — Моят старец ме очаква да се върна преди пладне. Има работа за вършене.

Прогонващия духове му подаде сребърна монета:

— Ето, вземи това. Откарай ни там преди да се е стъмнило и ще получиш още една. Не мисля, че татко ти ще възрази особено. Той обича да си брой парите.

Прогонващия духове накара Алис да легне в краката ни и отново я покри със слама, така че да не я вижда никой, покрай когото минавахме, и скоро бяхме на път. Отначало заобиколихме Кастър, но после, вместо да поемем обратно към възвишенията, се отправихме към главния път, който водеше право към Прийстаун.

— Няма ли да е опасно да се върнем посред бял ден? — попитах нервно. Пътят беше много оживен и непрекъснато подминавахме друг и каруци и хора, вървящи пеша. — Ами ако хората на Инквизитора ни забележат?

— Няма да кажа, че не е рисковано — рече Прогонващия духове. — Но онези, които са ни търсили, вероятно сега са заети да свалят тялото надолу по склона на възвишението. Несъмнено ще го отнесат в Прийстаун за погребение, но то ще се състои едва утре; дотогава всичко ще е свършило и ние ще сме на път. Разбира се, трябва да помислим и за бурята. Хората, които имат някакъв разум, ще са вътре, подслонявайки се от дъжда.

Погледнах към небето. На юг се трупаха облаци, но не ми изглеждаше толкова зле. Когато го казах, Прогонващия духове се усмихна.

— Още имаш много да учиш, момче — каза той. — Това ще бъде една от най-големите бури, които си виждал.

— След всички този дъжд си мислех, че ни се полагат няколко дни хубаво време — оплаках се.

— Несъмнено ни се полагат, момче. Но това далеч не е природна стихия. Освен ако не греша много, призовало я е Изчадието, точно както призова вятъра да блъска къщата ми. Това е поредният признак точно колко могъщо е станало. Сигурно предизвиква бурята, за да покаже гнева и раздразнението си от това, че не може да използва Алис както иска. Е, това е добре за нас: докато се съсредоточава върху това, то не се интересува твърде от мен и теб. И това ще ни помогне да влезем в града без проблеми.

— Защо трябва да отиваме в катакомбите, за да убием Изчадието? — попитах, надявайки се, че ще ми каже онова, което вече знаех. Така нямаше да се налага да поддържам повече преструвката.

— В случай че не успея да го унищожа, момче. Поне, озовало се веднъж обратно там, при положение, че Сребърната порта е заключена, Изчадието отново ще е хванато в капан. Този път завинаги. Това ми каза призракът на Нейз. Тогава, дори да не успея да го погубя, поне ще съм върнал нещата към предишното им състояние. А сега стига с тези твои въпроси. Имам нужда от малко спокойствие да се подготвя за онова, което ще правя...

Не проговорихме отново, докато не стигнахме покрайнините на Прийстаун. Дотогава небето вече беше черно като катран и раздирано от огромни зигзаговидни мълнии; гръмотевици трещяха точно над главите ни. Дъждът валеше право надолу, просмукваше се в дрехите ни и аз бях мокър и се чувствах неудобно. Беше ми жал за Алис, защото тя още лежеше в каруцата, където сега имаше почти цял инч вода. Сигурно беше доста тежко да не може да вижда и чува и да не знае къде отива или кога ще свърши пътуването.

Моето собствено пътуване свърши много по-скоро, отколкото бях очаквал. В покрайнините на Прийстаун, когато стигнахме до последния кръстопът, Прогонващия духове се провикна към момчето на фермера да спре каруцата.

— Ти слизаш тук — изгледа ме сурово той.

Втренчих се удивено в него. Дъждът капеше от крайчеца на носа му и се стичаше в брадата му, но той дори не мигна, докато се взираше в мен и изражението му беше много напрегнато.

— Искам да се върнеш в Чипъндън — и той посочи към тесния път, който отиваше приблизително в североизточна посока. — Иди в кухнята и кажи на онзи мой богърт, че може и да не се върна. Кажи му, че ако стане така, трябва да пази къщата за момента, когато си готов. Безопасна и сигурна, докато завършиш чиракуването си и най-сетне си готов да поемеш занаята.

След като свършиш с това, иди северно от Кастър и потърси Бил Аркрайт, местния Прогонващ духове. Малко е муден, но е достатъчно честен и ще те обучава през следващите четири години и нещо. Накрая ще трябва да се върнеш в Чипъндън и да учиш още много. Трябва да се

заровиш в онези книги и да ги изучиш из основи, за да наваксах задето не съм бил там да те обучавам!

— Защо? Какво не е наред? Защо няма да се върнете? — попитах. Това беше поредният въпрос, чийто отговор вече знаех.

Прогонващия духове поклати печално глава:

— Защото има само един сигурен начин да се справя с Изчадието и той вероятно ще ми коства живота. Също и този на момичето, ако не греша. Трудно е, момче, но трябва да се направи. Може би един ден, след години, самият ти ще се изправиш пред такава задача. Надявам се, че не, но понякога се случва. Собственият ми господар загина, вършейки нещо подобно, а сега е мой ред. Историята може да се повтори и ако това стане, трябва да сме готови да пожертваме живота си. Това е просто нещо, което си върви с работата, така че по-добре да свикнеш с него.

Запитах се дали Прогонващия духове мислеше за проклятието. Дали очакваше да умре заради него? Ако умреше, тогава нямаше да има никой, който да защити Алис там долу, оставена на милостта на Изчадието.

— Но какво ще стане с Алис? — възроптах. — Вие не казахте на Алис какво ще се случи! Измамихте я!

— Това трябваше да се направи. Момичето вероятно и без друго вече е стигнало твърде далеч, за да бъде спасено. Така е най-добре. Поне духът ѝ ще бъде свободен. По-добре е, отколкото да е обвързана с онова нечестиво създание.

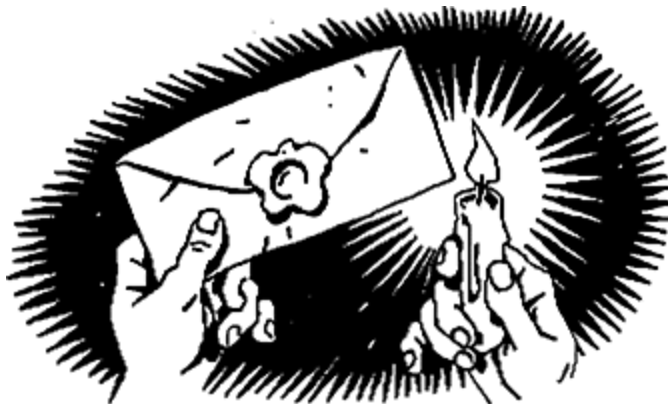
— Моля ви — изрекох умолително. — Нека да дойда с вас. Нека да помогна.

— Най-добрият начин, по който можеш да помогнеш, е да направиш каквото казвам! — рече нетърпеливо Прогонващия духове и като хвана здраво ръката ми над лакътя, ме избута грубо от каруцата. Приземих се непохватно и паднах на колене.

Когато се изправих с усилие на крака, каруцата вече се отдалечаваше, а Прогонващия духове не поглеждаше назад.

ГЛАВА 20

ПИСМОТО НА МАМА

Изчаках, докато каруцата почти се изгуби от поглед, преди да я последвам, с пресекващ в гърлото дъх. Не знаех какво да правя, но не можех да понеса мисълта за онова, което предстоеше. Прогонващия духове изглеждаше примирен със смъртта си, а бедната Алис дори не знаеше какво щеше да ѝ се случи.

Не би трябвало да съществува твърде голям риск да ме видят — дъждът се лееше на силни прави струи, а заради черните надвиснали облаци беше тъмно като в полунощ. Но сетивата на Прогонващия духове бяха остри и ако се приближах твърде много, щеше веднага да разбере. Затова ту тичах, ту вървах, като се държах на разстояние, но все пак успявах да зърна каруцата от време на време. Улиците на Прийстаун бяха пуси и въпреки дъжда, дори когато каруцата беше далече напред, все още можех да чуя далечното потракване на копитата и тътренето на колелата по камъните на калдъръма.

Скоро шпилът от бял варовик започна да се издига над покривите, потвърждавайки посоката, в която се бе отправил Прогонващия духове, и целта му. Както очаквах, беше се запътил към обитаваната от призраци къща с избата, през която се слизаше в катакомбите.

В този момент почувствах нещо много странно. Не беше обичайното вцепняващо усещане за студ, което оповестяваше приближаването на някое създание от мрака. Не, това беше повече като внезапно забил се мънищък леден шип право в главата ми. Никога преди не бях изпитвал нещо подобно, но това беше цялото предупреждение, което ми трябваше. Досетих се какво беше и успях да проясня ума си, точно преди Изчадието да проговори:

— *Ето че те намерих най-сетне!*

Инстинктивно се заковах на място и затворих очи. Когато осъзнах, че нямаше да е в състояние да вижда през тях, все пак ги задържах затворени. Прогонващия духове ми беше казал, че Изчадието не вижда света, както го виждаме ние. Макар че може да те намери, точно както паяк, свързан с плячката си чрез копринена нишка, то пак няма да знае къде си. Така че трябваше да задържа нещата по този начин. Всичко, което очите ми виждаха, щеше да прониква в мислите ми, и скоро Изчадието щеше да започне да се опитва да ги пресее. Можеше да успее да се добере до нещо, което да му подсказва, че съм в Прийстаун.

— *Къде си, момче? Със същия успех можеш и да ми кажеш. Рано или късно ще го сториш. Може да е по лесния или по трудния начин. Ти избираш...*

Леденият къс нарастваше и цялата ми глава се вкочаняваше. Това ми напомни пак за брат ми Джеймс и фермата. За това как ме бе подгонил през онази зима и ми беше напълнил ушите със сняг.

— Тръгнал съм обратно към вкъщи — казах. — Обратно у дома да си почина.

Докато говорех, си представих как влизам в стопанския двор, с Хълма на палача, едва очертан на хоризонта, през мрака. Кучетата започваха да лаят и се приближавах към задната врата, шляпайки през локвите, докато вятърът навяваше силни струи дъжд в лицето ми.

— *Къде е кокалестият дъртак? Кажу ми това. Къде отива с момичето?*

— Обратно в Чипъндън — казах. — Ще затвори Алис в яма. Опитах се да го разубедя, но той не пожела да ме изслуша. Винаги постъпва така с вещиците.

Представих си как отварям рязко задната врата и влизам в кухнята. Завесите бяха затворени и в месинговия свещник на масата

беше запалена восъчната свещ. Мама седеше в своя люлеещ се стол. Когато влязох, вдигна поглед и се усмихна.

Издадието мигновено се изпари и студът започна да изчезва. Не му бях попречил да прочете мислите ми, но го бях измамил. Успях! Секунди по-късно въодушевлението ми се изпари. Дали то щеше да ме навести отново? Или още по-лошо, дали щеше да навести семейството ми?

Отворих очи и затичах колкото можех по-бързо към обитаваната от призраци къща. След няколко минути чух шума от каруцата и отново започнах да редувам ходене и тичане.

Най-после каруцата спря, но почти веднага потегли отново и аз се сниших в една уличка, докато тя идваше с тропот обратно към мен. Момчето на фермера се прегърби ниско и дръпна бързо поводите, при което копитата на едрия впрегатен кон изтракаха по мокрите камъни на калдъръма. С всички сили бързаше да се прибере у дома и не мога да кажа, че го винях.

Изчаках около пет минути, за да оставя Алис и Прогонващия духове да влязат в къщата, преди да изтичам по улицата и да вдигна резето на дворната врата. Както и очаквах, Прогонващия духове беше заключил задната врата, но у мен все още беше ключът от Андрю и миг по-късно стоях в кухнята. Извадих от джоба си угарката от свещта, запалих я и след това не ми отне много време да сляза в катакомбите.

Чух писък някъде напред и предположих какво е. Прогонващия духове пренасяше Алис през реката. Дори с превръзката на очите и запушалките за уши тя сигурно беше в състояние да усети течащата вода.

Скоро самият аз прекосявах брода през реката и стигнах до Сребърната порта точно навреме. Алис и Прогонващия духове вече бяха от другата страна и той беше на колене, точно готвещ се да я затвори.

Той вдигна гневно поглед, когато затичах към него.

— Трябваше да се сетя! — изкрещя с глас, изпълнен с ярост. — Майка ти на никакво покорство ли не те е научила?

Поглеждайки назад, сега виждам, че Прогонващия духове беше прав, че просто искаше да ме опази, но се втурнах напред, вкопчих се в портата и понечих да я отворя. Прогонващия духове се възпротиви за

миг, но после просто я пусна и мина да застане до мен, понесъл тоягата си.

Не знаех какво да кажа. Не мислех ясно. Във всеки случай няхах представа какво се надявах да постигна, като отида с тях. Но внезапно си спомних отново проклятието.

— Искам да помогна — заявих. — Андрю ми разказа за проклятието. Че ще умрете сам в тъмното, без приятел до себе си. Алис не ви е приятел, но аз съм. Ако съм там, то не може да се сбъдне...

Той вдигна тоягата над главата си, сякаш се готвеше да ме удари с нея. Ръстът му сякаш се увеличи, докато се извиси над мен. Никога не го бях виждал толкова разгневен. След това, за моя изненада и удивление, той свали тоягата си, пристъпи към мен и ме зашлеви през лицето. Препънах се назад, почти неспособен да повярвам какво се бе случило.

Ударът не беше силен, но в очите ми избиха сълзи и се стекоха по бузите ми. Татко никога не ме беше зашлевявал така. Не можех да повярвам, че Прогонващия духове го направи, и се чувствах наранен отвътре. Наранен много повече, отколкото от всякаква физическа болка.

Той се взря настоятелно в мен за няколко мига и поклати глава, сякаш се бях оказал голямо разочарование за него. После влезе обратно през портата, като я затвори и заключи след себе си.

— Направи, каквото казвам! — нареди той. — Роден си на този свят по определена причина. Не я захвърляй заради нещо, което не можеш да промениш. Ако не го направиш заради себе си, то направи го заради майка си. Върни се в Чипъндън. После иди в Кастър и направи каквото поисках от теб. Тъкмо това би искала тя. Накарай я да се гордее с теб.

С тези думи Прогонващия духове се обърна на пети и, хванал Алис за левия лакът, я поведе по протежение на тунела. Гледах, докато завиха зад ъгъла и се изгубиха от поглед.

Сигурно съм чакал там към половин час, просто взирайки се в заключената порта, с вцепенен ум.

Накрая, изгубил всяка надежда, се обърнах и почнах да се връщам назад по стъпките си. Не знаех какво да правя. Предполагах, че просто щях да се подчиня на Прогонващия духове. Да отида обратно в Чипъндън, а после — в Кастър. Какъв друг избор имах? Но не можех да си избия от ума факта, че Прогонващия духове ме беше зашлевил. Че това вероятно бе последният път, когато се срещаме, а се бяхме разделили сред гняв и разочарование.

Прекоших реката, минах по калдъръмената пътека и се качих в избата. Веднъж озовал се там, седнах на плесенясалия стар килим, опитвайки се да реша как да постъпя. Внезапно си спомних и един друг път за слизване в катакомбите, който щеше да ме изведе отвъд Сребърната порта. Капакът в пода, който водеше надолу към избата за вино, онзи, през който се бяха измъкнали някои от затворниците! Можех ли да се добера до него, без да ме видят? Беше възможно само ако всички бяха в катедралата.

Но дори и ако успеях да сляза в катакомбите, не знаех какво мога да направя, за да помогна. Струваше ли си да проявя отново неподчинение към Прогонващия духове и всичко това — напразно? Дали щях просто да похабя живота си, когато мой дълг беше да отида в Кастър и да продължа да уча занаята си? Беше ли прав Прогонващия духове? Дали мама щеше да се съгласи, че това е правилната постъпка? Мислите просто продължаваха да се въртят като вихър в главата ми, но не ме отведоха до ясен отговор.

Беше трудно да съм сигурен в каквото и да е, но Прогонващия духове винаги ми казваше да се доверявам на инстинктите си, а те, изглежда, ми подсказваха, че трябва да се опитам да направя нещо, за да помогна. Мислейки си за това, внезапно си спомних писмото на мама, защото тя беше казала тъкмо това:

Отвори го само в миг на силна нужда. Довери се на инстинктите си.

Това безспорно беше миг на силна нужда, така че, много нервно, измъкнах плика от джоба на жакета си. Възрях се в него за няколко мига, после го разкъсах и измъкнах писмото. Приближавайки го до свещта, зачетох.

Скъпи Мом,

Изправен си пред ти на огромяна опасност. Не бях очаквала подобна криза да настъпи толкова скоро и сега всичко, което мога да сторя, е да те подготвя, като ти кажа срещу какво се изправяш, и да посоча изходите, които зависят от решението, което трябва да вземеш.

Има толкова много неща, които не мога да видя; едно нещо обаче е сигурно. Твоят господар ще слезе в погребалната камера в най-дълбокото място на катакомбите и там ще се срещне с Изгладнето в битка не на живот, а на смърт. По необходимост, ще си послужи с Алис, за да го притампи на това място. Твой изтънчен избор. Ти обаче ипаш. Можеш да слезеш в погребалната камера и да се опиташ да помогнеш. Но товава, от тримата, които се изправят срещу Изгладнето, само двамата ще излязат от катакомбите живи.

Ако обаче си тръгнеш сега, двамата там долу със сигурност ще умрат. А ще зашишат напразно.

По някога в този живот е необходимо да пожертваш себе си за доброто на друшине. Иска ми се да ти предложа утеха, но не мога. Бъди силен и напrave каквото ти диктува съвестта. Каквото и да избереш, винаги ще се гордея с теб.

Мама.

Спомних си какво ми беше казал Прогонващия духове веднъж скоро след като ме прие за свой чирак. Беше го изрекъл толкова убедено, че се бе запечатало в паметта ми:

Преди всичко, ние не вярваме в пророчества. Не вярваме, че бъдещето е определено.

Отчаяно исках да повярвам на казаното от Прогонващия духове, защото, ако мама беше права, един от нас — Прогонващия духове, Алис или аз — щеше да умре долу в тъмното. Но писмото в ръката ми

ме убеждаваше отвъд всякаква сянка на съмнение, че пророкуването е възможно. Откъде иначе е знаела мама, че сега Прогонващия духове и Алис ще бъдат долу в погребалната камера, за да се изправят срещу Изчадието? И как бе станало така, че бях прочел писмото ѝ точно в правилния момент?

Инстинкт? Това беше ли достатъчно да обясни станалото? Потръпнах и се почувствах по-уплашен, отколкото в който и да е миг, откак бях започнал да работя за Прогонващия духове. Чувствах се, сякаш вървя в кошмар, където всичко бе решено предварително и не можех да сторя нищо, и няхах никакъв избор. Как можеше да съществува избор, когато, ако оставех Алис и Прогонващия духове и си тръгнах, това щеше да доведе до смъртта им?

А имаше и друга причина, поради която трябваше да сляза в катакомбите отново. Проклятието. Затова ли ме беше зашлевил Прогонващия духове? Дали беше ядосан, защото тайно вярваше в него и се страхуваше? Още по-голяма причина да помогна. Мама ми бе казала веднъж, че той ще бъде мой учител, а в крайна сметка ще ми стане приятел. Трудно беше да се каже дали този момент е настъпил, или не, но определено му бях приятел до много по-голяма степен, отколкото Алис, и Прогонващия духове имаше нужда от мен!

Когато излязох от двора и влязох в алеята, още валеше, но небесата бяха тихи. Усещах, че щяха да дойдат още гръмотевици и че се намирахме в онова, което татко нарича „окото на бурята“. Точно тогава, в относителната тишина, чух камбаната на катедралата. Не беше скръбният звук, който бях чул от къщата на Андрю, в памет на самоубилия се свещеник. Беше ясен, изпълнен с надежда камбанен звън, призоваващ паството на вечерната служба.

Затова зачаках в алеята, облегнат на една стена, за да избегна най-силните струи на дъжда. Не знам защо си правех труда, тъй като вече бях целият наквасен. Най-после камбаната спря да звъни, което, надявах се, означаваше, че вече всички са в катедралата и нямаше да ми се пречкат на пътя. Така че и аз бавно се отправих към нея.

Свърнах зад ъгъла и тръгнах надолу към портата. Светлината започваше да гасне, а черните облаци още бяха струпани над главата ми. После небето внезапно се освети от ярки мълнии и видях, че

пространството пред катедралата е напълно пусто. Можех да видя външната страна на постройката с нейните големи контрафорси и високите ѝ заострени прозорци. Светлина от свещи осветяваше рисуваното стъкло, а в прозореца вляво от вратата се виждаше образът на свети Георги, облечен в доспехи, който държеше меч и щит с червен кръст. Отдясно беше Свети Петър, застанал пред рибарска лодка. А в центъра, над вратата, беше злокобното издълбано изображение на Изчадието, с главата на гаргойла, гледаща гневно към мен.

Светецът, на когото бях кръстен, не беше там. Тома Съмняващият се. Тома Неверни. Не знаех кой бе избрал това име — мама или татко, — но го беше избрал добре. Не вярвах на онова, което вярваше Църквата; един ден щях да бъда погребан извън границите на някой църковен двор, а не вътре в него. Станех ли гонител на духове, костите ми никога нямаше да почиват в осветена земя. Но това не ме притесняваше ни най-малко. Както Прогонващия духове казваше често, свещениците не знаеха нищо.

Можех да дочуя пеене от вътрешността на катедралата. Вероятно хорът, който бях чул да се упражнява, след като посетих отец Кеърнс в изповедалнята му. За миг им завидях за тяхната религия. Късметлии бяха, че имат нещо, в което още можеха да вярват заедно. По-лесно беше да си вътре в катедралата с всички онези хора, отколкото да слезеш във влажните, студени катакомби сам.

Тръгнах през големите каменни плочи и излязох на широката чакълена пътека, която се спускаше успоредно на северната стена на църквата. В един миг, докато се готвех да свърна зад ъгъла, сърцето ми сякаш скочи в устата. Някой седеше срещу капака в пода с гръб, опрян в стената, на завет от дъжда. До него имаше яка дървена тояга. Беше един от църковните настоятели.

Едва не изстенах гласно. Трябваше да очаквам това. След като всички онези затворници бяха избягали, в катедралата безспорно се тревожеха за сигурността — и за пълната си с вино изба.

Бях изпълнен с отчаяние и насмалко не се отказах още там, в този миг, но точно когато се обърнах, готов да се изнижа на пръсти, чух звук и се заслушах отново, докато се уверя. Но не бях сбъркал. Беше хъркане. Настоятелят спеше! Как, за Бога, беше успял да заспи при всичките тези гръмотевици?

Почти неспособен да повярвам на късмета си, тръгнах към капака в пода съвсем бавно, като се опитвах да не позволя на ботушите си да хрущят по чакъла, тревожейки се, че настоятелят може да се събуди всеки момент и да ми се наложи да бягам, за да се спася.

Почувствах се много по-добре, когато се приближих. Наблизо имаше две празни бутилки от вино. Той вероятно беше пиян и нямаше изгледи да се събуди доста време. Обаче въпреки това не можех да рискувам. Коленичих и пъхнах ключа на Андрю в ключалката много внимателно. Миг по-късно бях отворил капака и се спуснах сред бъчвите отдолу, преди внимателно да го върна на мястото му.

У мен все още бяха кутийката с прахан и огниво и една угарка от свещ, която винаги носех със себе си. Не ми отне дълго време да я запаля. Сега можех да виждам — но все още не знаех как да открия погребалната камера.

ГЛАВА 21

САМОЖЕРТВА

Започнах да си проправям път през бърчите и лавиците с вино, докато стигнах до вратата, която водеше към катакомбите. По мои сметки оставаха по-малко от петнайсетина минути преди падането на нощта, така че няха много време. Знаех, че щом слънцето залезе, господарят ми ще накара Алис да призове Изчадието за последен път.

Прогонващия духове щеше да се опита да прободне Изчадието в сърцето с ножа си, но щеше да получи само един шанс. Ако успееше, освободената енергия вероятно щеше да го убие. Беше смело от негова страна да е готов да пожертва живота си, но ако не уцелеше, Алис щеше също да пострада. Осъзнавайки, че са го измамили и че сега е хванато в капан зад Сребърната порта завинаги, Изчадието щеше да е разярено; със сигурност и двамата — Алис и господарят ми — щяха да заплатят с живота си, ако то не бъдеше унищожено достатъчно бързо. То щеше да размаже телата им в камъните на калдъръма.

Най-долу на стъпалата се поколебах. Накъде да тръгна? Въпросът ми веднага получи отговор: спомних си една от татковите поговорки:

Винаги тръгвай с най-добрия крак напред!

Е, най-добрият ми крак беше левият, затова, вместо да тръгна по тунела право напред, онзи, който водеше към Сребърната порта и

подземната река отвъд нея, тръгнах по този вляво. Той беше тесен, с място точно колкото да позволи през него да се провери един човек, и лъкатушеше и се спускаше стръмно надолу, така че имах чувството, че се спускам по спирала.

Колкото по-надълбоко навлизах, толкова по-студено ставаше, и разбрах, че мъртвите се събираха. Непрекъснато мярках разни неща с крайчеца на окото си: призраците на Малките хора, дребни форми, които не бяха много повече от проблясъци на светлина, непрекъснато влизащи и излизащи от стените на тунела. А подозирах, че зад мен има повече, отколкото отпред — изпитвах чувство, че ме следват; че сега всички се движим надолу към погребалната камера.

Най-после видях потрепване от светлина на свещ напред и излязох в погребалната камера. Беше по-малка, отколкото бях очаквал, кръгло помещение, може би не повече от двацет крачки в диаметър. Отгоре имаше висока полица, вдълбана в скалата, а върху нея бяха големите каменни урни, които съдържаха останките на древните мъртвци. В центъра на тавана имаше отвор с приблизително кръгла форма, като комин, тъмна дупка, в която светлината на свещите не можеше да достигне. От тази дупка висяха вериги и кука.

От каменния таван капеше вода, а стените бяха покрити със зелена слузеста тиня. Усещаше се и силна воня: смесица от мирис на гнило и на застояла вода.

Край стената се виеше каменна пейка; Прогонващия духове седеше на нея, опрял и двете си ръце върху тоятата си, докато от дясната му страна беше Алис, все още с превръзката на очите и запушалките за уши.

Когато се приближих, той се взря в мен, но вече не изглеждаше разгневен, само много тъжен.

— Още по-глупав си, отколкото си мислех — каза той тихо, когато се приближих и застанах пред него. — Върни се сега, докато още можеш. След няколко мига ще е твърде късно.

Поклатих глава:

— Моля ви, нека остана. Искам да помогна.

Прогонващия духове изпусна дълга въздишка.

— Може да влошиш нещата още повече — рече той. — Ако Изчадието получи каквото и да е предупреждение, ще стои надалеч от това място. Момичето не знае къде се намира, а аз мога да затворя ума

си, за да се предпазя от Изчадието. Ти можеш ли? Ами ако то проникне в ума ти?

— Изчадието се опита да прочете мислите ми преди малко. Искаше да узнае къде сте. И къде съм аз. Но аз му оказах съпротива и не успя — казах му.

— Как го спря? — попита той с внезапно рязък глас.

— Излъгах го. Престорих се, че съм на път към вкъщи и му казах, че вие сте на път към Чипъндън.

— И то ти повярва? — Прогонващия духове се взря упорито в мен.

— Струва ми се, че да — казах, внезапно почувствал се не толкова сигурен.

— Е, ще разберем достатъчно скоро, когато бъде призовано. Върни се тогава малко по-назад в тунела — каза Прогонващия духове с омекнал глас. — Ще гледаш оттам. Ако нещата тръгнат зле, може дори да имаш някакъв слаб шанс да се измъкнеш. Върви, момче! Не се колебай. Почти е време!

Подчиних се, дръпвайки се доста назад в тунела. Знаех, че досега слънцето вече щеше да се е спуснало под хоризонта и здрачът приближаваше. Изчадието щеше да напусне подземното си скривалище. Във формата си на дух можеше да лети свободно из въздуха и да минава през твърди скали. Веднъж призовано, щеше да литне право при Алис, по-бързо от ястреб с прибрани криле, падащ като камък към плячката си. Ако планът на Прогонващия духове сработеше, Изчадието нямаше да разбере къде чака Алис. Дойдеше ли веднъж тук, щеше да е твърде късно. Но ние също щяхме да сме тук, сблъсквайки се с гнева му, когато си дадеше сметка, че е било измамено и хванато в капан.

Загледах как Прогонващия духове се изправя с усилие на крака и застава с лице към Алис. Той наведе глава и остана напълно неподвижен много дълго време. Ако беше свещеник, щях да си помисля, че се моли. Най-накрая той посегна към Алис и го видях да измъква восъчната запушалка от лявото й ухо.

— Призови Изчадието! — изкрещя той със силен глас, който изпълни погребалната камера и отекна надолу по тунела. — Направи го сега, момиче! Не се бави!

Алис не проговори. Дори не помръдна. Не беше нужно, защото го призоваваше от вътрешността на ума си, предизвикваше

присъствието му със силата на волята си.

Нищо не предизвести появата му. В един миг имаше единствено тишина, в следващия полъхна силен студ и Изчадието се появи в помещението. От врата нагоре то бе копие на гаргойла над главната врата на катедралата: зейнали зъби, провиснал полюляващ се език, огромни кучешки уши и зловещи рога. От врата надолу беше огромен, черен, безформен кипящ облак.

Беше придобило нужните сили, за да приеме първоначалния си образ! Какъв шанс имаше Прогонващия духове срещу него сега?

За един кратък миг Изчадието остана съвсем неподвижно, докато очите му се стрелкаха навсякъде. Очи със зеници, които представляваха тъмнозелени вертикални цепки. Зеници, оформени като тези на коза.

После, когато осъзна къде се намира, то нададе стон на болка и слисване, който прогърмя по протежение на тунела, така че го почувствах как вибрира през самите подметки на ботушите ми и разтърсва като тръпка костите ми.

— *Отново съм окован! Здравеокован!* — изкрещя то с дрезгав, съскащ студен глас, който отекна в помещенията и проникна в мен като лед.

— Да — каза Прогонващия духове. — Сега си тук и тук ще си останеш, обвързан завинаги с това прокълнато място!

— *Наслади се на делото си! Поеми през зъби сетния си дъх, кокалест дъртако. Измами ме, да, но за какво? Какво ще спечелиш, освен мрака на смъртта? Ще бъдеш едно нищо, но аз още ще мога да налагам волята си на онези отгоре. Те все така ще се покоряват на волята ми. Ще ми пращат прясна кръв тук долу! Така че беше напразно!*

Главата на Изчадието стана по-голяма, лицето стана още по-отвратително, брадичката се удължи и се изви нагоре, за да се допре до подобния на клюн нос. Тъмният облак се спускаше с кипене надолу, образувайки плът, така че сега се виждаше врат и наченки на широки, мощни, мускулести рамене. Вместо с кожа обаче, те бяха покрити с груби зелени люспи.

Знаех какво чакаше Прогонващия духове. В мига щом гърдите бяха ясно очертани, той щеше да замахне право към сърцето в тях.

Още докато гледах, кипящият облак се спусна по-надолу, за да оформи тялото надолу чак до кръста.

Но грешах! Прогонващия духове не си послужи с ножа. Сякаш появила се от нищото, сребърната верига се озова в лявата му длан и той вдигна ръка да я запрати по Изчадието.

Бях го виждал да прави това преди. Бях го гледал как мята веригата към вещицата Костеливата Лизи, така че веригата образува съвършена спирала и падна върху нея, приковавайки ръцете ѝ отстрани до тялото. Тя беше паднала на земята и не можеше да стори нищо, освен да лежи там, зъбейки се, докато веригата обгръщаше тялото ѝ и притискаше здраво зъбите ѝ.

Същото щеше да се случи и тук, сигурен бях в това, и щеше да е ред на Изчадието да лежи там безпомощно. Но точно в същия миг, когато Прогонващия духове се готвеше да метне сребърната верига, Алис се изправи на крака, залитайки, и рязко смъкна превръзката от очите си.

Знаех, че не го стори нарочно, но по някакъв начин тя се озова между Прогонващия духове и мишената му и му попречи да се прицели както трябва. Вместо да се приземи над главата на Изчадието, сребърната верига падна на рамото му. При допира ѝ, създанието изпищя в агония и веригата падна на пода.

Но все още не беше свършено и Прогонващия духове грабна тоягата си. Докато я вдигаше високо, готвейки се да я забие в Изчадието, се чу внезапно щракване и сгъваемото острие, изработено от сплав, съдържаща сребро, сега се оголи, проблясващо в светлината на свещта. Ножът, който го бях гледал да остри в Хейшам. Бях го виждал да го използва веднъж преди, когато се беше изправил срещу Тъск, сина на старата вещица Майка Молкин.

Сега Прогонващия духове понечи да забие тоягата си силно и бързо право в Изчадието, като се целеше в сърцето му. То се опита да се извърти, но беше твърде късно да избегне напълно удара. Острието прониза лявото му рамо и то нададе агонизиращ писък. Алис отстъпи назад с ужасено изражение на лицето, докато Прогонващия духове дръпна тоягата си назад, подготвяйки я за второ замахване, с мрачно и решително лице.

Внезапно обаче и двете свещи бяха угасени, потапяйки погребалната камера и тунела в тъмнина. Трескаво си послужих с

кутийката с прахан и огниво, за да запаля пак собствената си свещ, но когато потрепна и оживя, тя разкри, че сега Прогонващия духове стоеше сам в помещението. Изчадието просто беше изчезнало! А също и Алис!

— Къде е тя? — изкрещях, тичайки към Прогонващия духове, който само поклати печално глава.

— Не мърдай! — нареди той. — Още не е свършило!

Взираше се нагоре, натам, където веригите изчезваха в тъмната дупка в тавана. Имаше клуп, а до него — втора единична верига. Прикрепена към края ѝ и почти докосваща пода, имаше голяма кука. Беше нещо като система от скрипци и въжета, подобна на онези, използвани от майсторите на ями, за да наместват камъните, с които затискаха богъртите.

Прогонващия духове сякаш се заслушваше за нещо:

— Някъде там горе е — прошепна той.

— Това комин ли е? — попитах.

— Да, момче. Нещо такова. Поне такава е била целта, за която е служел някога. Дори дълго след като Изчадието било оковано, а Малките хора били мъртви и погребани, слабите и глупави хора принасяли жертви на Изчадието на същото това място. Коминът отнасял дима нагоре в бърлогата му над това място, а веригата използвали, за да изпращат изгорените жертвени дарове. Някои били смазани заради усилията си!

Нещо започваше да се случва. Почувствах някакво течение откъм комина, а във въздуха полъхна внезапен хлад. Вдигнах поглед, когато нещо, приличащо на дим, започна да се стеле бавно надолу, за да изпълни горните ъгли на погребалната камера. Сякаш всички изгорени жертвени дарове, поднесени някога на това място, се връщаха.

Но това беше нещо далеч по-гъсто от дим; приличаше на вода, на черен водовъртеж, развихрил се над главите ни. След броени секунди той стана спокоен и неподвижен, наподобявайки излъсканата повърхност на тъмно огледало. Можех да видя в него дори отраженията ни: аз — застанал до Прогонващия духове, който държеше тоягата си в готовност, с насочено нагоре острие, готово да се забие.

Това, което последва, беше твърде бързо, за да го видя както трябва. Повърхността на димното огледало се изду към нас и нещо

проби през нея достатъчно бързо и силно, за да просне Прогонващия духове назад. Той падна тежко, при което тоягата излетя от ръката му и с остър, рязък звук се счупи на две неравни парчета.

Отначало стоях там зашеметен, почти неспособен да мисля, неспособен да помръдна дори едно мускулче, но най-после, целият разтреперан, прекосих помещението и отидох да видя дали Прогонващия духове е добре.

Той лежеше по гръб, със затворени очи, тънка струйка кръв се стичаше от носа му надолу в отворената му уста. Дишаше дълбоко и равномерно, затова го разтърсих леко, опитвайки се да го събудя. Той не реагира. Отидох до счупената тояга и вдигнах по-малкото от двете парчета, онова, към което бе прикрепено острието. Беше дълго приблизително колкото ръката ми над лакътя, така че го затъкнах в колана си. Застанах до веригата, гледайки нагоре.

Някой трябваше да се опита да помогне на Алис да унищожи онова създание веднъж завинаги, а аз бях единственият, който можеше. Не можех да я оставя на Изчадието. Затова първо се опитах да проясна ума си. Ако той беше празен, Изчадието не можеше да прочете мислите ми. Прогонващия духове вероятно бе упражнявал това с дни, но на мен просто щеше да ми се наложи да направя най-доброто, което мога.

Пъхнах края на свещта в устата си, захапвайки го със зъби, после внимателно хванах единичната верига с две ръце, опитвайки се да я задържа колкото се може по-неподвижна. След това поставих краката си над куката и стиснах веригата между коленете си. Биваше ме да се катеря по въжета, а една верига не можеше да е чак толкова различна.

Започнах да се придвижвам нагоре доста бързо: веригата беше студена и се впиваше в ръката ми. Когато стигнах в най-долния край на гъстата димна завеса, си поех дълбоко дъх, задържах го и проврях глава в тъмнината. Не виждах нищичко и въпреки че не дишах, димът влизаше в носа ми и в отворената ми уста, а в гърлото си усещах остър лютив вкус, който ми напомняше за прегорели наденици.

Внезапно главата ми се подаде от дима и аз се изтеглих по-нагоре по веригата, докато раменете и гърдите ми се измъкнаха от него. Намирах се в кръгло помещение, почти идентично с онова отдолу, само дето вместо комин отгоре, имаше шахта отдолу и димът изпълваше долната половина на помещението.

Един тунел водеше от отсрещната стена навътре в тъмнината и имаше друга каменна пейка, на която седеше Алис: димът стигаше почти до коленете ѝ. Държеше лявата си ръка протегната към Изчадието. Отвратителното създание бе коленичило в дима, надвесено над нея: голият му извит гръб ми напомни за едра зелена крастава жаба. Още докато гледах, то придърпа ръката ѝ в голямата си уста и чух Алис да извиква от болка, когато то започна да смуче кръвта изпод ноктите ѝ. Това беше третият път, в който Изчадието се хранеше с кръвта на Алис, откакто тя го бе освободила. След като то свършеше, Алис щеше да му принадлежи!

Изпитвах студ, леден студ, а умът ми бе празен. Не мислех за абсолютно нищо. Изтеглих се по-нагоре и от веригата стъпих върху каменния под на горното помещение. Изчадието беше твърде погълнато от заниманието си, за да осъзнае присъствието ми. Несъмнено в това отношение то беше като богърта-разкъсвач от Хоршоу: когато се хранеше, абсолютно нищо друго нямаше значение.

Пристъпих по-близо и измъкнах парчето от тоягата на Прогонващия духове от колана си. Вдигнах го и го задържах над главата си, с острието, насочено към люспестия зелен гръб на Изчадието. Всичко, което трябваше да направя, беше да го забия силно и да понижа сърцето му. То бе облечено в плът и това щеше да го убие. Щеше да бъде мъртво. Но точно докато напругах ръката си, изведнъж се изплаших.

Знаех какво щеше да ми се случи. Щеше да бъде освободена толкова много енергия, че и аз щях да умира. Щях да бъда призрак точно като клетия Били Бадли, който беше умрял, след като пръстите му бяха отхапани от един богърт. Някога той се бе чувствал щастлив като чирак на Прогонващия духове, но сега беше погребан извън пределите на църковния двор в Лейтън. Мисълта за това беше твърде непоносима.

Обзе ме ужас — ужас от смъртта — и се разтреперих отново. Треперенето започна в коленете ми и продължи нагоре по тялото, докато ръката, с която държах ножа, започна да се тресе.

Изчадието трябва да бе доловило страха ми, защото внезапно обърна глава, все още с пръстите на Алис в уста, със струйка кръв, стичаща се по едрата му, крива и подобна на клюн брадичка. Но после, когато беше почти твърде късно, страхът ми просто се изпари.

Изведнъж осъзнах защо съм там, изправен лице в лице с Изчадието. Спомних си какво беше казала мама в писмото си...

Понякога в този живот е необходимо да пожертваш себе си за доброто на другите.

Беше ме предупредила, че от тримата, изправили се срещу Изчадието, само двама щяха да излязат от катакомбите живи. По някакъв начин бях мислил, че онзи, който щеше да умре, ще е Прогонващия духове или Алис, но сега осъзнах, че щях да съм аз! Никога нямаше да завърша чиракуването си, никога нямаше да стана гонител на духове. Но като пожертвах живота си сега, можех да спася и двамата. Бях много спокоен. Просто приех това, което трябваше да се направи.

Сигурен съм, че в най-последния миг Изчадието осъзна какво щях да направя, но вместо да ме размаже и да ме убие на място, то обърна глава назад към Алис, която му отправи странна, загадъчна усмивка.

Замахнах бързо с всичка сила, насочвайки острието към сърцето му. Не почувствах острието да се допира до плът, но пред очите ми се възправи разтърсващ мрак; тялото ми се разтресе от тръпки от глава до пети, така че няхах контрол над мускулите си. Свещта падна от устата ми и почувствах как пропадам.

За миг си помислих, че съм умрял. Навсякъде цареше мрак, но засега Изчадието, изглежда, беше изчезнало. Затърсих опипом свещта си по пода и я запалих отново. Заслушан внимателно, направих знак на Алис да пази тишина и чух звук от тунела. Звукът от пристъпващите лапи на грамадно куче.

Пъхнах парчето от тоягата с острието обратно в колана си. След това измъкнах сребърната верига на мама от джоба на жакета си и я намотах върху лявата си длан и китката, готов да я метна. С другата си ръка вдигнах свещта и без да се бавя повече, се отправих след Изчадието.

— Не, Том, не! Остави го! — извика Алис отзад. — Всичко свърши. Можеш да се върнеш в Чипъндън!

Тя затича към мен, но аз я отблъснах силно назад. Тя залитна и едва не падна. Когато тръгна отново към мен, вдигнах лявата си ръка, така че да може да види сребърната верига.

— Не пристъпвай напред! Сега принадлежиш на Изчадието. Стой надалече или ще окова и теб!

Изчадието се беше нахранило за последен път и сега на нищо, казано от нея, не можеше да се има доверие. То трябваше да бъде убито, преди тя да получи свободата си.

Обърнах ѝ гръб и си тръгнах бързо. Пред себе си чувах Изчадието, а зад гърба си — потропването от остриите обувки на Алис, докато тя ме следваше в тунела. Изведнъж звукът, напомнящ пристъпване на лапи пред мен, спря.

Дали Изчадието просто беше изчезнало и бе отишло в друга част на катакомбите? Спрях и се заслушах, преди да поема напред по-предпазливо. Точно тогава видях нещо пред мен. Нещо на пода на тунела. Спрях близо до него и ми се повдигна. Едва не повърнах още там, на място.

Брат Питър лежеше по гръб. Беше премазан. Главата му беше все още непокътната; широко отворените, изцъклени очи показваха ужаса, който очевидно бе изпитвал по времето на смъртта си. Но от врата надолу тялото му беше размазано в камъните.

Гледката ме ужаси. През първите си няколко месеца като чирак бях виждал много ужасни неща и се бях намирал близо до смъртта и до мъртвите повече пъти, отколкото ми се иска да си спомням. Но това бе първият път, когато виждах смъртта на някой, който ми беше близък — и то такава ужасна смърт.

Изправих се, разстроен от вида на брат Питър, и Изчадието избра тъкмо този момент да се хвърли с дълъг, скок от тъмнината към мен. За миг то спря и се втренчи в мен: зелените цепки на очите му проблясваха в мрака. Тежкото му, мускулесто тяло беше покрито с груби черни косми, а челюстите му бяха широко разтворени, разкривайки редовете от остри жълти зъби. Нещо капеше от онзи дълъг език, който се полюшваше напред, отвъд зиналите челюсти. Вместо слюнка, това беше кръв!

Внезапно Изчадието се хвърли в атака, затичвайки към мен. Приготвих веригата си и чух как Алис изпищя зад мен. Точно навреме осъзнах, че създаването бе променило ъгъла на атаката си. Мишената не бях аз! Беше Алис!

Бях зашеметен. Заплахата за Изчадието бях аз, а не Алис. Тогава защо предпочете да нападне нея, вместо мен?

Инстинктивно се прицелих. Можех да уцеля онзи стълб в градината на Прогонващия духове девет от десет пъти, но това беше различно. Изчадието се движеше бързо, вече готвещо се за скок. Затова изплюях с веригата и я метнах към създанието, гледайки я как се разтваря като мрежа и пада във форма на спирала. Всичките ми упражнения сега си казаха думата и веригата падна точно върху Изчадието и се затегна около тялото му. То не спираше да се търкаля, виейки, мъчейки се да се отскубне.

На теория то не можеше да се освободи, нито пък да се преобрази в друга форма. Но не смятах да рискувам. Трябваше да понижа бързо сърцето му. Трябваше да го довърша сега. Затова затичах напред, измъкнах ножа от колана си и се приготвих да го забия надолу в гърдите му. Очите му се вдигнаха към мен, докато приготвях острието. Бяха изпълнени с омраза. Но имаше и страх: неподправеният ужас от смъртта; ужасът от небитието, което го чакаше, и то проговори в главата ми, молейки трескаво за живота си.

— *Милост! Милост!* — изпищя то. — *За нас няма нищо! Само тъмнина. Това ли искаш, момче? И ти ще умреш!*

— Не, Том, не! Не го прави! — изкрещя Алис зад мен, добавяйки гласа си към този на Изчадието. Но аз не слушах никого от тях. Независимо каква щеше да е цената за мен, то трябваше да умре. Гърчеше се в извивките на веригата и го прободох два пъти, преди да открия сърцето му.

Третия път, когато се хвърлих надолу, Изчадието просто изчезна, но чух висок писък. Никога няма да узная кой издаде този звук — дали Изчадието, Алис, или аз. Може би и тримата вкупом.

Почувствах мощен удар в гърдите, последван от странно чувство за потъване. Всичко потъна в тишина и почувствах как падам в тъмнината.

Следващото, което осъзнах, беше, че стоя край голяма водна шир.

Въпреки размерите си, приличаше повече на езеро, отколкото на море, защото, макар че към брега повяваше приятен бриз, водата оставаше спокойна като огледало, отразявайки свършената синева на небето.

От един бряг със златист пясък пускаха на вода малки лодки, а отвъд тях различни някакъв остров, съвсем близо до брега. Беше зелен, с дървета и вълнообразни ливади, и ми се стори по-прекрасен от всичко, което бях виждал досега в целия си живот. Сред дърветата на билото на един хълм имаше постройка, подобна на замъка, който бяхме зърнали от ниските възвишения, докато заобикаляхме Кастър. Но вместо да е построена от студен сив камък, сградата проблясваше от светлина, сякаш построена с греди от дъгата, а лъчите ѝ топлеха челото ми като прекрасно бляскаво слънце.

Не дишах, но бях спокоен и щастлив, и помня как си помислих, че ако съм мъртъв, то тогава бе хубаво да си мъртъв и просто трябваше да вляза в онзи замък, така че се затичах към най-близката лодка, отчаяно копнеещ да се кача на борда. Когато се приближих, хората спряха с опитите да спуснат лодката във водата и обърнаха лица към мен. В този момент разбрах кои бяха. Бяха дребни, много дребни и имаха тъмни коси и кафяви очи. Това бяха Малките хора! Сегантиите!

Те ме приветстваха с усмивки, втурнаха се към мен и ме задърпаха към лодката. Никога в живота си не се бях чувствал толкова щастлив, така приветстван, така желан, толкова приет. Цялата ми самота беше приключила. Но точно когато се готвех да се кача на борда, почувствах как една студена длан стисна ръката ми над лакътя.

Когато се обърнах, нямаше никой, но натискът върху ръката ми се усилваше, докато ме заболя. Почувствах как в кожата ми се врязват нокти. Опитах се да се отскубна и да се кача в лодката, а Малките хора се опитаха да ми помогнат, но сега натискът върху ръката ми се беше превърнал в изгаряща болка. Извиках и си поех през зъби силен, болезнен дъх, който заседна в гърлото ми и накара цялото ми тяло да изтръпне, а после — да се сгорещи все повече и повече, сякаш изгарях отвътре.

Лежах по гръб в тъмното. Валеше много силен дъжд и можех да почувствам как дъждовните капки барабанят по клепачите и челото ми и дори падат в устата ми, която беше широко отворена. Бях твърде отпаднал, за да отворя очи, но чух гласа на Прогонващия духове някъде отдалече.

— Остави го на спокойствие! — нареди той. — Дай му спокойствие, момиче. Това е всичко, което можем да направим за него сега!

Отворих очи и когато вдигнах поглед, видях Алис, наведена над мен. Зад нея различих тъмната стена на катедралата. Тя стискаше лявата ми ръка над лакътя: ноктите ѝ, впиващи се в кожата ми, бяха много остри. Надвеси се напред и прошепна в ухото ми:

— Няма да ти се размине толкова лесно, Том. Сега ти се върна. Върна се където ти е мястото!

Поех си дълбоко дъх през зъби и Прогонващия духове пристъпи напред, с изпълнени с удивление очи. Когато той коленичи до мен, Алис се изправи и се дръпна назад.

— Как се чувстваш, момче? — попита той кротко, като ми помогна да се надигна и да седна. — Помислих, че си мъртъв. Кълна се, че когато те изнесох от катакомбите, в тялото ти не беше останал дъх!

— Изчадието? — попитах. — Мъртво ли е?

— Да, със сигурност е мъртво, момче. Ти го довърши, а при това насмалко не довърши и себе си. Но можеш ли да ходиш? Трябва да се махаме оттук.

Зад Прогонващия духове забелязах пазача с празните бутилки от вино до него. Още беше потънал в пиянски сън, но можеше да се събуди всеки момент.

С помощта на Прогонващия духове успях да се изправа на крака и тримата напуснахме пределите на катедралата и поехме през пустите улици.

Отначало бях слаб и отпаднал, но докато се отдалечавахме от редиците терасовидно разположени къщи и започвахме да се изкачваме обратно в околността, започнах да се чувствам по-силен. След малко се обърнах и погледнах назад към Прийстаун, който се разстилаше под нас. Облаците се бяха вдигнали и луната се беше показала. Шпилът на катедралата сякаш блестеше.

— Вече изглежда по-добре — казах, като спрях, за да обхвана с очи гледката.

Прогонващия духове спря до мен и проследи посоката на погледа ми.

— Повечето неща изглеждат по-добре от разстояние — каза той.
— А всъщност и повечето хора.

Май се шегуваше, затова се усмихнах.

— Е — въздъхна той, — отсега нататък това би трябвало да е далеч по-добро място. Но така или иначе, няма да бързаме да се връщаме тук.

След около час път, открихме стара изоставена плевня, в която да се подслоним. Беше ветровита и ставаше течение, но поне беше суха и имаше малко от жълтото сирене, което да хапнем. Алис заспа моментално, но аз седях буден дълго време, мислейки си за случилото се. Прогонващия духове също не изглеждаше уморен, а просто седеше мълчаливо, обгърнал с ръце коленете си. Най-накрая проговори.

— Откъде разбра как да убиеш Изчадието? — попита той.

— Наблюдавах ви — отговорих. — Видях ви да замахвате към сърцето му...

Внезапно обаче ме обзе срам заради лъжата ми и сведох ниско глава:

— Не, съжалявам — казах. — Не е вярно. Промъкнах се, когато говорехте с призрака на Нейз. Чух всичко, което казахте.

— И наистина би трябвало да съжаляваш, момче. Поел си голям риск. Ако Изчадието беше успяло да проникне в ума ти...

— Наистина съжалявам.

— И не ми каза, че имаш сребърна верига — рече той.

— Мама ми я даде — отговорих.

— Е, добре, че го е направила. Във всеки случай тя е в торбата ми и е на достатъчно сигурно място засега. Докато ти потръбва отново... — добави той злокобно.

Настъпи ново продължително мълчание, сякаш Прогонващия духове беше потънал в мисли.

— Когато те изнесох от катакомбите, ти изглеждаше студен и мъртъв — рече той най-сетне. — Виждам съм смъртта толкова много пъти, че знам, че не грешах. После онова момиче сграбчи ръката ти и ти оживя. Не знам как да разбирам това.

— Бях при Малките хора — казах.

Прогонващия духове кимна:

— Да — каза той, — всички те ще намерят покой сега, когато Изчадието е мъртво. Включително и Нейз. Но какво ще кажеш ти, момче? Какво беше чувството? Страх ли те беше?

Поклатих глава:

— Повече ме беше страх точно след като прочетох писмото на мама — казах му. — Тя знаеше какво ще се случи. Чувствах, че нямам избор. Че всичко е вече решено. Но ако всичко е вече решено, тогава какъв е смисълът да се живее?

Прогонващия духове се навъси и протегна длан.

— Дай ми писмото — настоя той.

Извадих го от джоба си и му го подадох. Отне му дълго време да го прочете, но накрая го върна. Доста време не проговори.

— Майка ти е проникателна и интелигентна жена — каза Прогонващия духове най-накрая. — Това обяснява много от написаното тук. Разбрала е точно какво смятах да направя. Притежава повече от достатъчно познания, за да го стори. Това не е пророкуване. Животът си е достатъчно тежък и така, без да вярваме в пророчества. Ти избра да слезеш по стъпалата. Но имаше и друг избор. Можеше да си тръгнеш и тогава всичко щеше да бъде различно.

— Но веднъж щом направих избор, тя се оказа права. Трима от нас се изправиха срещу Изчадието и само двама оцеляха. Бях мъртъв. Вие ме изнесохте обратно на повърхността. Как можем да обясним това?

Прогонващия духове не отвърна и мълчанието между нас се проточи. След известно време легнах и потънах в сън без сънища. Не споменах проклятието. Знаех, че това е нещо, за което той не би искал да говори.

ГЛАВА 22

СДЕЛКАТА СИ Е СДЕЛКА

Беше почти полунощ и над дърветата изгряваше нащърбен полумесец. Вместо да се приближи към къщата си по най-прекия път, Прогонващия духове ни поведе към нея от изток. Помислих си за източната градина пред нас и ямата, която чакаше Алис. Ямата, която аз бях изкопал.

Нима той щеше да я затвори в ямата сега? Не и след всичко, което беше направила, за да помогне да оправим нещата? Беше му позволила да ѝ върже очите и да запечата ушите ѝ с восък. А после беше седяла там с часове в безмълвие и тъмнина, без да се оплаче нито веднъж.

Но после видях потока пред нас и се изпълних с нова надежда. Той беше тесен, но бързо течащ, водата искреше сребриста на лунната светлина, а в центъра на потока имаше един-единствен камък, който служеше за брод.

Той щеше да подложи на изпитание Алис.

— И така, момиче — каза той, със сурово изражение. — Води ни. Минавай!

Когато погледнах лицето на Алис, сърцето ми се сви. Тя изглеждаше ужасена и си спомних как се бе наложило да я пренеса през реката близо до Сребърната порта. Сега Изчадието беше мъртво,

властта му над Алис — прекратена, но дали вече нанесената вреда беше напълно непоправима? Дали Алис се беше приближила твърде много до нечестивия мрак? Никога ли нямаше да бъде свободна? Никога ли нямаше да може да прекосява течаща вода? Беше ли истинска зла вещица?

Досами водата, Алис се поколеба и затрепери. На два пъти повдигна крак да направи простичката стъпка към плоския камък в средата на потока. На два пъти го свали отново. Мънистени капчици пот се събраха по челото ѝ и се затъркаляха надолу към носа и очите ѝ.

— Хайде, Алис, можеш да се справиш! — провикнах се, опитвайки да я окуража. За усилията си бях възнаграден с унищожителен поглед от Прогонващия духове.

С внезапно, ужасно усилие Алис стъпи на камъка и почти веднага праметна левия си крак напред, за да се прехвърли на далечния бряг. Веднъж вече озовала се там, припряно седна и зарови лице в ръцете си.

Прогонващия духове изцъка неодобрително с език, пресече потока и закричи бързо нагоре по хълма към дърветата в периферията на градината. Останах да чакам назад, докато Алис се изправи на крака, после заедно тръгнахме нагоре към мястото, където чакаше Прогонващия духове, със скръстени ръце.

Когато стигнахме до него, той внезапно пристъпи напред и сграбчи Алис. Стискайки я за краката, я метна отново на рамо. Тя започна да стене и да се бори, но без нито дума повече той я сграбчи по-здраво, после се обърна и влезе с решителни крачки в градината.

Последвах го отчаяно. Той се отправяше навътре в източната градина, отивайки право към гробовете, където държахме вещиците, към празната яма. Не ми се струваше честно! Алис беше издържала изпитанието, нали?

— Помогни ми, Том! Помогни ми, моля те! — проплака Алис.

— Не може ли да получи още един шанс? — примолех се. — Само още един шанс? Тя мина. Не е вещица.

— Едва ѝ се размина този път — изръмжа Прогонващия духове през рамо. — Но в нея има лошотия, която само чака своя шанс.

— Как можете да кажете това? След всичко, което направи...

— Така е най-безопасно. Това е най-добре за всички!

Тогава разбрах, че беше време за онова, което татко нарича „няколко горчиви истини“. Трябваше да му кажа, че знам за Мег, макар че той можеше и да ме намрази за това и да не ме иска вече за свой чирак. Но може би едно напомняне за миналото му щеше да го накара да промени решението си. Мисълта Алис да влезе в ямата беше непоносима, а фактът, че бяха накарали мен да я изкопая, влошаваше стократно положението.

Прогонващия духове стигна до ямата и спря на самия ѝ ръб. Докато посягаше да свали Алис в мрака, аз изкресях:

— Не сте причинили това на Мег!

Той се обърна към мен с изражение на огромно удивление на лицето.

— Не затворихте Мег в ямата, нали? — извиках. — А тя е била вещица! Не сте го направили, защото сте държали твърде много на нея! Затова, моля ви, не причинявайте това на Алис! Не е правилно!

Удивеното изражение на Прогонващия духове се смени с яростно и той стоеше там, олюлявайки се на ръба на ямата; за момент не знаех дали щеше да хвърли Алис долу, или да падне сам вътре. Стори ми се, че остана там много дълго време, но после, за мое облекчение, яростта му сякаш отстъпи място на нещо друго и той се обърна и се отдалечи, все още носейки Алис.

Тръгна отвъд новата, празна яма, подмина онази, в която беше затворена Костеливата Лизи, отдалечи се с решителни крачки от гробовете, където бяха погребани двете мъртви вещици, и стъпи на пътеката от бели камъни, която водеше към къщата.

Въпреки неотдавнашното си боледуване, всичко, което бе преживял, и тежестта на Алис на рамото му, Прогонващия духове вървеше толкова бързо, че с мъка го настигах. Той измъкна ключа от левия джоб на бричовите си, отвори задната врата на къщата и вече беше вътре, още преди кракът ми да докосне стъпалото на брода.

Влезе право в кухнята и спря близо до огнището, където пламъците потрепваха и мятаха искри нагоре към комина. Кухнята беше топла, свещите — запалени, с прибори и чинии за двама на масата.

Прогонващия духове бавно смъкна Алис от рамото си и я остави долу. В мига щом остриите ѝ обувки докоснаха плочите, огънят изгасна

напълно, свещта потрепна и едва не угасна, а въздухът стана определено мразовит.

В следващия момент се разнесе гневно ръмжение, което накара приборите да задрънчат и премина с вибриране право през пода. Беше домашният богърт на Прогонващия духове. Ако Алис беше влязла в градината, дори и ако Прогонващия духове беше наблизил, тя щеше да бъде разкъсана на парчета. Но тъй като Прогонващия духове я беше носил, богъртът осъзна присъствието на Алис едва след като краката ѝ докоснаха пода. И сега не беше особено доволен.

Прогонващия духове постави лявата си длан върху главата на Алис. След това тропна силно три пъти по плочите с левия си крак.

Въздухът стана неподвижен и Прогонващия духове се провикна високо:

— Чуй ме сега! Слушай добре какво казвам!

Отговор не последва, но огънят се посъживи и въздухът не ми се струваше чак толкова студен.

— Докато това дете е в моята къща, да не си отскубнал дори косъм от главата ѝ! — нареди Прогонващия духове. — Но наблюдавай всичко, което прави, и се постарай да изпълнява всичките ми нареждания.

С тези думи той тропна още три пъти с крак по плочите. В отговор, огънят се разгоря буйно в решетката и кухнята внезапно ми се стори топла и приветлива.

— А сега пригответи вечеря за трима! — заповяда Прогонващия духове. После ни направи знак с ръка и ние го последвахме вън от кухнята и нагоре по стълбите. Спря пред заключената врата на библиотеката.

— Докато си тук, момиче, ще си заслужиш прехраната — изръмжа той. — Тук вътре има незаменими книги. Никога няма да те пускам вътре, но ще ти давам по една книга и можеш да я преписваш. Това ясно ли е?

Алис кимна.

— Втората ти задача ще бъде да разкажеш на моето момче всичко, на което те е научила Костеливата Лизи. И имам предвид наистина всичко. Той ще го записва подробно. Много от тези неща ще са безсмислени глупости, разбира се, но това няма значение, защото

все пак ще допълни запаса ни от познания. Готова ли си да вършиш това?

Алис отново кимна с много сериозно изражение.

— Така, значи този въпрос е уреден — каза Прогонващия духове. — Ще спиш в стаята над тази на Том, онази точно в най-горната част на къщата. А сега помисли добре върху онова, което казвам. Онзи богърт долу в кухнята знае каква си и в какво насмалко не се превърна. Така че не прави дори най-малка погрешна стъпка, защото той ще следи всичко, което правиш. И нищо няма да му хареса повече от това да...

Прогонващия духове въздъхна продължително и тежко.

— Мисълта за това е непоносима — рече той. — Така че не му давай този шанс. Ще направиш ли каквото искам от теб, момиче? Може ли да ти се има доверие?

Алис кимна, а устата ѝ се разтвори в широка усмивка.

На вечеря Прогонващия духове беше необичайно мълчалив. Затишие пред буря. Никой не говореше много, но очите на Алис шареха навсякъде и се връщаха отново и отново към огромния, буйно пламтящ огън от пънове, който изпълваше стаята с топлина.

Най-накрая Прогонващия духове избута чинията си и въздъхна.

— Е, добре, момиче — каза той, — отправяй се към леглото. Имам някои неща, които трябва да кажа на момчето.

След като Алис излезе, Прогонващия духове бутна стола си назад и закрачи към огъня. Наведе се и стопли ръцете си над пламъците, преди да се обърне с лице към мен.

— Е, момче — изръмжа той, — изплюй камъчето. Откъде научи за Мег?

— Прочетох го в един от дневниците ви — смутено сведох глава.

— Поне толкова се сетих. Не те ли предупредих за това? Отново престъпи волята ми! В библиотеката ми има неща, които още не трябва да четеш — каза Прогонващия духове строго. — Неща, за които още не си напълно готов. Аз ще преценявам какво е подходящо да четеш. Ясно ли е?

— Да, сър — казах, обръщайки се към него по този начин за пръв път от месеци. — Но аз и бездруго щях да науча за Мег. Отец

Кеърнс я спомена и ми каза също и за Емили Бърнс, и как сте я отнели от брат си и това е разделило семейството ви.

— Не мога да скрия много неща от теб, а, момче?

Свих рамене, облекчен, че се бях разтоварил от всичко това.

— Е — каза той, като се връщаше към масата, — доживях до добра възраст и не се гордея с всичко, което съм вършил, но всяка история винаги има повече от една страна. Никой от нас не е съвършен, момче, и един ден ще научиш всичко, което трябва да знаеш, и тогава можеш сам да си съставиш мнение за мен. Няма особен смисъл да разравяме сега костите, но колкото до Мег, ще се срещнеш с нея, когато отидем в Ангълсарк. Това ще е по-скоро, отколкото си мислиш, защото, в зависимост от времето, ни предстои да потеглим към зимната ми къща след около месец. Какво друго имаше да каже отец Кеърнс?

— Каза, че сте продал душата си на Дявола...

Прогонващия духове се усмихна:

— Какво знаят свещениците? Не, момчето ми, моята душа все още ми принадлежи. Борих се дълги, дълги години да я задържа, и въпреки всички очаквания, тя все още е моя. А колкото до Дявола, е, някога мислех, че по-вероятно е злото да е вътре във всеки от нас, като парче прахан, което само чака искрата да го запали. Напоследък обаче започнах да се чудя дали в края на краищата няма нещо зад всичко, срещу което се изправяме, нещо скрито дълбоко в мрака. Нещо, което става по-силно заедно с усиливането на мрака. Нещо, което един свещеник би нарекъл „Дявола“...

Прогонващия духове ме погледна сурово, зелените му очи се впиха в моите.

— А ако съществува такова нещо като Дявола, момче? Как ще се справим с него?

Замислих се за няколко мига, преди да отговоря:

— Ще трябва да изкопаем много дълбока яма — казах. — Толкова голяма яма, колкото никой гонител на духове не е копал преди. После ще ни трябват безброй торби със сол и желязо, и много голям камък.

Прогонващия духове се усмихна:

— Ще го сторим, момче; така ще отворим работа на половината каменоделци, майстори на ями и техни помощници в Графството!

Както и да е, сега заминавай в леглото. Утре се връщаш към уроците си, така че ще имаш нужда да се напиш добре тази нощ.

Докато отворях вратата към стаята си, Алис изникна от сенките на стълбите.

— Наистина ми харесва тук, Том — каза тя, като ми се усмихна широко. — Това е хубава, голяма, топла къща. Добро място, на което да се намира човек сега, когато зимата наближава.

Усмихнах се в отговор. Можех да ѝ кажа, че скоро ще потеглим към Ангълсарк, към зимната къща на Прогонващия духове, но тя беше щастлива и не исках да ѝ развалям първата нощ.

— Един ден тази къща ще ни принадлежи, Том. Не го ли усещаш? — попита тя.

Свих рамене.

— Никой не знае какво ще се случи в бъдеще — казах, изтласквайки мисълта за писмото на мама в дъното на ума си.

— Това ти го каза старият Грегъри, нали? Е, има много неща, които той не знае. Ти ще бъдеш по-добър гонител на духове, отколкото той някога е бил. Няма нищо по-сигурно от това!

Алис се обърна и тръгна нагоре по стълбите, като полюшваше бедра. Внезапно погледна назад.

— Изчадието копнееше отчаяно за кръвта ми — рече тя. — Затова склучих сделката, още преди да пие. Просто исках да поправам отново всичко, затова помолих ти и старият Грегъри да можете да си тръгнете свободно. Изчадието се съгласи. Сделката си е сделка, затова гой не можеше да убие стария Грегъри и не можеше да навреди на теб. Ти уби Изчадието, но аз направих това възможно. В крайна сметка точно затова то нападна мен. Теб не можеше да те докосне. Обаче не казвай на стария Грегъри. Той не би разбрал.

Алис ме остави да стоя на стълбите, докато стореното от нея бавно се изясни в ума ми. В известен смисъл тя се беше пожертвала. Изчадието беше готово да я убие точно както беше убило Нейз. Но тя беше спасила мен и Прогонващия духове. Беше ни спасила живота. И аз никога нямаше да го забравя.

Зашеметен от онова, което каза, влязох в стаята си и затворих вратата. Отне ми много време да заспя.

Отново написах по-голямата част от това по памет, като използвах тетрадката си само когато беше необходимо.

Алис се оказа добра и Прогонващия духове е много доволен от работата, която тя върши. Тя пише много бързо, но въпреки това почеркът ѝ е четлив и спретнат. Освен това прави каквото обеща — разказва ми нещата, на които я е научила Костеливата Лизи, за да мога да ги запиша всичките.

Разбира се, макар че Алис все още не знае, тя няма да остане с нас кой знае колко дълго. Прогонващия духове ми каза, че тя ще започне да ме разсейва твърде много и няма да съм в състояние да се съсредоточа върху учението си. Не му харесва, че в къщата му живее момиче с островърхи обувки, особено такава, което е било толкова близо до мрака.

Сега е краят на октомври и скоро ще се отправим към зимната къща на Прогонващия духове в Ангълсарк Мур. Близко до там има ферма, поддържана от хора, на които Прогонващия духове има доверие. Той смята, че те ще позволят на Алис да остане при тях. Разбира се, накара ме да обещавам все още да не казвам на Алис. Във всеки случай, ще ми е мъчно да я видя как си отива.

И разбира се, ще се срещна с Мег, вещицата-ламия. Може би ще се запозная и с другата жена на Прогонващия духове. Блекрод е близо до пустошта, а тъкмо там се смята, че още живее Емили Бърнс. Имам предчувствие, че в миналото на Прогонващия духове има много други неща, за които още не знам.

Бих предпочел да остана тук в Чипъндън, но той е Прогонващия духове, а аз съм само чиракът. И започнах да осъзнавам, че съществува много основателна причина за всичко, което върши.

Томас Дж. Уорд

Дневникът на
ТОМАС ДЖ. ЧОРД

ИЗЧАДИЕТО

(Бележки, нахвърляни по обратния път)

Издадието: някога бог, почитан от древен народ, наречен сегантии (понякога също и Малките хора). Тормозел всички, включително техния крал, Хейс. Изисквал от него ежегоден данък. Той трябвало да пожертва седемте си сина. По един всяка година, започвайки с най-големия. Но последният син, Нейз, успял да ослепи Издадието. Хванат като в капан в катакомбите под катедралата на Прийстаун зад Сребърна порта. Бил е дух, но вече не можел да лети свободно, освен ако някой не отвори портата.

Издадието бавно става все по-могъщо. В началото на века само малцина разказват, че са общували с него. Постепенно се разнасят слухове, че в някои от избите на къщите срещу катедралата може да се чуе шепот.

Първото писмено сведение за това е направено от Едуард Бейнс, бакалин. Дава показания пред епископ Уорбек. Когато слязъл в избата си да вземе въглища след смрачаване, безплътен глас го повикал няколко пъти по име. Гласът се опитал да го въвлече в разговор. Гласът бил твърде дълбок, за да е човешки, и макар да му се струвало, че говори направо в главата му, каменният под на избата започнал да вибрира и да тътне.

Екзорсизми, служещи си с камбана, книга и свещ, били извършени на два пъти безуспешно. Затова Едуард Бейнс пръв поръчал да зазидат с

тукли вратата към избата му. Оттам складира вѳглицата в двора зад къщата си. След по-малко от седем години всички стопани на къщи на пътя направили същото.

Към края на третото десетилетие са отбелязани първите смъртни случаи. По един на всеки четири години. Честотата постепенно се увеличава, докато вече почти не минава година, която да не е белязана от смъртта на свещеник или монах. За няколко от случаите е отбелязано, че се дължат на естествена смърт, но процентът на самоубийствата равномерно се увеличава. Повечето смъртни случаи са в резултат на падане от покрива на катедралата. Други стават в катакомбите. Отначало с тях се занимават самите епископи на енориите по църковните закони. Накрая са доведени до вниманието на гражданските власти в Кастър. Оттам редовно е изпращан констабъл да разследва всяка смърт. В докладите за тези разследвания на смърт в катакомбите се съобщава за първите премазвания. Понякога свещениците съобщават, че са забелязали едро призрачно куче. Отбелязано също и от констабъла. Нещата се влошават. След около десет години гражданските власти се оттеглят, като оставят Църквата свободна да се справи със ситуацията, както намери за добре. Това е резултат от смъртта на констабъл Пол Уолмсли, самият той премазан, докато разследвал една смърт в катакомбите. Честотата на смъртните случаи се увеличава до ден днешен.

ЦЕРОВЕТЕ НА АЛИС

Алис казва, че много растения могат да бъдат използвани за лекуване на болести, но умението често се крие в дозата.

Ако тя е твърде малка, няма ефект. Ако е твърде голяма, може да последва смърт.

Бъзът привлича вещиците и е противоположност на офиката, която ги отблъсква. Има бели цветчета и червени или сини плодчета. Полезен като цяр за ревматична болка и сърдечни проблеми. Алис твърди, че той на практика може да възкреси мъртвите, давайки им нови сили. Някои дори могат да се възстановят напълно. Листата от лаврово дърво също могат да се използват за съживяване на мъртвите, но не са така ефективни като бъза.

Напръстникът е друго полезно растение за подобряване на сърдечните проблеми. Понякога известен като „Вещерска ръкавица“, той има пурпурни цветове върху високи бодли. Полезен при воднянка – състояние, при което в тялото се събира твърде много вода.

Чесън. Предполага се, че вещиците го мразят и се боят от него, но Алис казва, че това са глупости. Добронамерените вещици и лечителите го използват, за да лекуват най-различни страдания, например ухапване от змия, паразитни червеи и проказа.

Тис. Понякога известен като „гробнищното дърво“, той има отровни листа, които вещиците понякога варят и пият, за да се опитат да прозрат в бъдещето. Алис казва, че това не върши работа. Много вещици са умрели, опитвайки се да направят това. Алис казва, че кората на тиса, накисната в оцет, може да премахва брадавици. Но само ако страдащият истински вярва в силата на вещицата.

Върба. Това дърво расте близо до вода и има реси от листа. Стърготините от кората са полезни за облекчаване на болка, особено от изгаряния.

Дивата тиква е пълзящо растение с бели цветове и червени плодчета. Алис казва, че тя може да накара синините да избледнеят бързо и често може да спре сериозно вътрешно кървене. Трудна за приемане от пациента. Предизвиква гадене.

Листата от лапад могат да се използват за облекчаване на болката от „ужилване“ с коприва.

Трепетлика. Понякога тя е известна като „треперещото дърво“, защото листата ѝ са чувствителни дори към най-лекия вятрец. Настойка от листата може да намали тръпките и разтърсванията от лоша треска.

Машерката може да се използва за почистване и лекуване на инфектирани рани. Може да се натрие около устата, за да подобри лошия дъх. Някои вещици вярват, че тя може да направи малодушните смели.

АЛИС: ДОБРА ИЛИ ЗЛА?

Добро:

- Спаси ме от ямата, когато Костеливата Лизи искаше костите ми.
- Костеливата Лизи се държеше зле с нея и я обучавахе за вещица. Възпитание, не нейна вина.
- Пожертва се. В последна договорка накара Изчадието да обещае да не наранява мен или Прогонващия духове. Иначе нямаше да мога да го убия!
- Предана и готова да рискува живота си, за да помогне на други.
- Разбира от растителни лекове.
- Излекува обгорената ми ръка.

Лошо:

- Идва от семейство на вещици.
- Има някои магьоснически умения и е готова да ги използва, ако е необходимо.
- Послужи си със свещ и огледало, за да потърси Майка Молкин.
- Отключи Сребърната порта и освободи Изчадието!
- Сключи договор с Изчадието. Опитва се да го превърне в свой фамилиар и да го контролира!
- Преди всичко, не биваше да дава кръв на Изчадието!

ИНКВИЗИТОРЪТ

Инквизиторът преследва вещиците, но неговите жертви обикновено са погрешно обвинените. Освен това в лицето на един Прогонващ духове вижда враг на Църквата. Когато хване някого, провежда бърз процес. Там изпълнява ролята на съдия. Използва „потопянето“, за да подложи на изпитание заподозряна вещица, като я хвърля в дълбоко езеро. Ако потъне (или понякога се удави!), е невинна, но ако се носи по водата, е виновна. Освен това си служи с игла, за да открие белега на Дявола – област върху тялото на вещица, където се предполага, че тя не чувства болка. Това е просто жестоко изтезание. След като бъде многократно прободено с карфица, тялото на клетата жена става безчувствено и не усеща проникването на иглата. Ако не изкрещи, тя е виновна и бива изгаряна на кладата.

Инквизиторът става ексекUTOR и организира изгарянето. Той е жесток човек и разполага кладата грижливо, така че да е нужно много дълго време, докато жертвата умре. Забогатял е от парите, които печели, като продава домовете и имуществото на онези, които осъжда.

Издание:

Автор: Джоузеф Дилейни

Заглавие: Седмият син

Преводач: Деница Райкова

Издание: първо

Издател: ИК „Intense“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: английска

Печатница: „Алианс принт“

Художник на илюстрациите: Дейвид Уайът

ISBN: 978-954-783-214-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3464>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.